

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

182ste algemene aprilconferentie

31 maart — 1 april 2012

Een uitgave van
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
Salt Lake City (Utah, VS)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Alle rechten voorbehouden

Engels origineel vrijgegeven: 12/11
Ter vertaling vrijgegeven: 12/11
Titel van het origineel: *182nd Annual General Conference*
Dutch
PD50038655 120

Inhoud

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

Nu we weer bijeenkomen <i>Thomas S. Monson</i>	1
En een kleine jongen zal ze hoeden <i>Boyd K. Packer</i>	4
Onze kinderen begrip bijbrengen <i>Cheryl A. Esplin</i>	12
Door zijn kerk bekeerd tot het evangelie <i>Donald L. Hallstrom</i>	17
Hij heeft ons waarlijk lief <i>Paul E. Koelliker</i>	22
Oppoffering <i>Dallin H. Oaks</i>	27
Bergen bedwingen <i>Henry B. Eyring</i>	35

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

Steunverlening aan kerkfunctionarissen <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	42
Rapport van de afdeling verificatie over 2011 <i>Robert W. Cantwell</i> ...	46
Statistisch rapport 2011 <i>Brook P. Hales</i>	48
De arbeiders in de wijngaard <i>Jeffrey R. Holland</i>	50
Tot onszelf komen: het avondmaal, de tempel en opoffering in dienstbetoon <i>Robert D. Hales</i>	56
Geloof, geestkracht en voldoening: een boodschap aan alleenstaande ouders <i>David S. Baxter</i>	62
Blijf op het grondgebied van de Heer! <i>Ulisses Soares</i>	66
Afgestemd op de muziek van het geloof <i>Quentin L. Cook</i>	70
Hoe u voor uzelf openbaring en inspiratie ontvangt <i>Richard G. Scott</i>	78

PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST

De machten des hemels <i>David A. Bednar</i>	84
Reddingswerk en echte groei <i>Richard C. Edgley</i>	91

Aäronische priesterschap: sta op en gebruik de macht van God <i>Adrián Ochoa</i>	96
Het waarom van dienen in het priesterschap <i>Dieter F. Uchtdorf</i> ...	101
Verbondsgezinnen <i>Henry B. Eyring</i>	108
Gewillig en waardig om te dienen <i>Thomas S. Monson</i>	116

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

De barmhartigen krijgen barmhartigheid <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	123
God zij dank <i>Russell M. Nelson</i>	130
Bijzondere lessen <i>Ronald A. Rasband</i>	137
De visie van profeten over de ZHV: geloof, gezin, hulp <i>Julie B. Beck</i>	142
De leer van Christus <i>D. Todd Christofferson</i>	148
De wedloop van het leven <i>Thomas S. Monson</i>	157

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

De macht ter bevrijding <i>L. Tom Perry</i>	164
Opdat de verlorenen gevonden mogen worden <i>M. Russell Ballard</i>	170
De visie om te handelen <i>O. Vincent Haleck</i>	177
Alleen volgens de beginselen der gerechtigheid <i>Larry Y. Wilson</i> ..	182
Was het de moeite waard? <i>David F. Evans</i>	187
Om heilig te houden <i>Paul B. Pieper</i>	194
Wat vindt Christus van mij? <i>Neil L. Andersen</i>	199
Tot besluit van deze conferentie <i>Thomas S. Monson</i>	206

ALGEMENE JONGEVROUWENBIJEENKOMST

Sta op en laat je licht schijnen <i>Ann M. Dibb</i>	209
Zoek kennis: jullie hebben werk te doen <i>Mary N. Cook</i>	215
Dit is de tijd om op te staan en je licht te laten schijnen! <i>Elaine S. Dalton</i>	221
Geloven, gehoorzamen, volharden <i>Thomas S. Monson</i>	228

Nu we weer bijeenkomen

President Thomas S. Monson

Onze hemelse Vader denkt aan ieder van ons en aan onze behoeften. Mogen wij vervuld zijn van zijn Geest tijdens onze deelname aan de bijeenkomsten van deze conferentie.

Mijn geliefde broeders en zusters, nu we weer in een algemene conferentie van de kerk bijeenkomen, heet ik u welkom en spreek ik mijn liefde voor u uit. Elk half jaar komen we bijeen om elkaar te sterken, aan te moedigen, te troosten en ons geloof te versterken. We zijn hier om te leren. Sommigen onder u zijn misschien op zoek naar antwoorden op vragen en problemen in uw leven. Sommigen worstelen misschien met teleurstelling of verlies. Ieder kan verlicht, opgebouwd en getroost worden door de Geest van de Heer te voelen.

Moet u veranderingen aanbrengen in uw leven, moge u dan de motivatie en de moed vinden om dat te doen als u luistert naar de geïnspireerde woorden die u zult horen. Velen van ons nemen zich opnieuw voor om zo te leven dat wij goede zoons en dochters van onze hemelse Vader zijn. Mogen wij het kwaad blijven weerstaan, waar het zich ook voordoet.

Wat zijn wij gezegend dat wij in een tijd als deze naar de aarde mochten komen, zo'n geweldige tijd in de lange geschiedenis van de wereld. We kunnen niet allemaal onder één dak samenkomen, maar we hebben nu de mogelijkheid om deel te nemen aan de bijeenkomsten van deze conferentie door het wonder van de televisie, radio, kabel, satelliet en internet — zelfs op mobiele apparaten. We komen eensgezind bijeen, we spreken

vele talen. We wonen in vele landen, maar we zijn één in geloof en leer en doel.

Van een klein begin 182 jaar geleden is onze aanwezigheid overal ter wereld nu duidelijk. Dit grote werk waarmee wij bezig zijn, zal voort blijven gaan en zal daarbij levens blijven veranderen en tot zegen zijn. Geen enkele zaak, geen enkele kracht in de hele wereld kan Gods werk tegenhouden. Wat er ook komt, dit grote werk zal voortgaan. U herinnert zich vast de profetische woorden van de profeet Joseph Smith: 'De waarheidsvaandel is opgericht; geen onheilige hand kan de vooruitgang van dit werk stuiten; al woeden vervolgingen, spannen benden samen, verzamelen er zich legers en viert de laster hoogtij, toch zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voorwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht.'¹

In de huidige wereld zijn er veel moeilijke en lastige dingen, broeders en zusters, maar er is ook veel goeds en opbouwends. Zoals wij in ons dertiende geloofsartikel verklaren: 'Als er iets deugdzaam, liefelijk, of eerzaam of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.' Mogen wij dat altijd blijven doen.

Ik dank u voor uw geloof en toewijding aan het evangelie. Ik dank u voor de liefde en zorg die u elkaar geeft. Ik dank u voor de diensten die u verleent in uw wijk of gemeente, uw ring of district. Door dergelijke diensten kan de Heer veel van zijn doeleinden hier op aarde bereiken.

Ik spreek mijn dank uit voor de vriendelijkheid die u mij betoont, waar ik ook heenga. Ik dank u voor uw gebeden voor mij. Ik heb de uitwerking van die gebeden gevoeld en ben er uiterst dankbaar voor.

Welnu, broeders en zusters, wij zijn gekomen om instructie en inspiratie te krijgen. De komende twee dagen zullen we veel boodschappen horen. Ik kan u verzekeren dat de mannen en vrouwen die u zullen toespreken om hemelse hulp en leiding hebben gevraagd bij het opstellen van hun boodschappen. Zij zijn geïnspireerd in wat zij tegen ons zullen zeggen.

Onze hemelse Vader denkt aan ieder van ons en aan onze behoeften. Mogen wij vervuld zijn van zijn Geest tijdens onze deelname aan de bijeenkomsten van deze conferentie. Dat is mijn oprechte gebed in de heilige naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen.

Noten

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 478.

En een kleine jongen zal ze hoeden

President Boyd K. Packer

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

Echtgenoten dienen te beseffen dat hun belangrijkste roeping — waarvan ze nooit ontheven zullen worden — jegens elkaar is en daarna jegens hun kinderen.

Jaren geleden hoorde ik op een koude avond op een treinstation in Japan iemand op het raam van mijn slaapwagon tikken. Daar stond een bibberend jongetje met een gescheurd shirt en een vuile lap om zijn gezwollen kaak. Zijn hoofd zat onder de korsten. Hij had een roestig blikje en een lepel bij zich, de kenmerken van een bedelend weeskind. Toen ik de deur probeerde te openen om hem wat geld te geven, reed de trein net weg.

Ik zal dat uitgehongerde jongetje dat een leeg blikje in de kou omhooghield, nooit vergeten. Ik zal ook de ontreddering nooit vergeten die ik voelde toen de trein langzaam optrok en hem op het perron liet staan.

Enkele jaren later hielden ouderling A. Theodore Tuttle en ik in Cuzco, een hooggelegen stad in de Andes in Peru, een avondmaalsdienst in een lange, smalle ruimte waarvan de deur op de straat uitkwam. Het was avond, en terwijl broeder Tuttle sprak, verscheen er een jongetje van een jaar of zes in de deuropening. Hij had alleen een gescheurd shirt aan dat tot op zijn knieën kwam.

Aan onze linkerhand stond een tafeltje met een schaalje brood voor het avondmaal. Het uitgehongerde straatjongetje zag het brood en schuifelde er langs de muur naar toe. Hij was bijna bij de tafel toen een vrouw aan het gangpad hem zag. Met een

streng hoofdbeweging stuurde ze hem naar buiten. Ik kreunde inwendig.

Later kwam het jongetje terug. Hij schuifelde langs de muur en keek van het brood naar mij. Toen hij weer bijna op de plek was waar de vrouw hem kon zien, strekte ik mijn armen naar hem uit en kwam hij naar me toe rennen. Ik nam hem op schoot.

Vervolgens zette ik hem, bijna symbolisch, op de stoel van ouderling Tuttle. Na het slotgebed verdween het hongerige jongetje in het duister.

Toen ik weer thuis was, vertelde ik president Spencer W. Kimball over het voorval. Hij was diep ontroerd en zei: 'Je had een hele natie op schoot.' Hij zei geregeld tegen mij: 'Dat voorval heeft veel meer betekenis dan je je nu kunt voorstellen.'

Ik ben inmiddels bijna honderd keer in Latijns-Amerikaanse landen geweest en heb het jongetje proberen te vinden in de gezichten van de mensen daar. Nu weet ik wat president Kimball bedoelde.

Ik kwam eens een andere bibberende jongen ergens op straat in Salt Lake City tegen. Het was laat op wederom een koude winteravond. We hadden net een kerstdiner in een hotel achter de kiezelen. Er kwamen een stuk of zes tot acht luidruchtige jongens aangelopen. Ze hadden allemaal allang uit de kou thuis moeten zijn.

Eén jongen had geen jas. Hij huppelde alsmaar om niet te verkleumen. Hij schoot een zijstraat in, ongetwijfeld naar een armoedig flatje en een bed met te weinig dekens om hem warm te houden.

Wanneer ik 's avonds onder de wol kruip, bid ik voor wie geen warm bed hebben om in te slapen.

Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog was ik in Osaka (Japan) gelegerd. De stad lag in puin en de straten waren bezaaid met blokken, troep en bominslagen. Hoewel de meeste bomen waren weggevaagd, stonden sommige met vernielde stam en takken nog overeind, met hier en daar een paar dappere takjes met bladeren.

Een klein meisje, gekleed in een haveloze, gekleurde kimono, was bezig gele blaadjes van wilde vijgenbomen in een boeket te verzamelen. Het kind leek zich niet bewust van de verwoesting

om haar heen terwijl ze over het puin klom op zoek naar nieuw blaadjes voor haar verzameling. Ze had het enige mooie gevonden dat in haar wereld was overgebleven. Ik kan misschien beter zeggen dat *zij* het enige mooie was in haar wereld. Als ik aan haar denk, borrelt er geloof in mij op. Het kind was de belichaming van hoop.

Mormon leerde dat kleine kinderen 'levend in Christus'¹ zijn en geen bekering nodig hebben.

Rond 1900 waren in het zuiden van de Verenigde Staten twee zendelingen werkzaam in de bergen. Op een dag zagen ze vanaf een heuveltop in de verte beneden mensen op een kleine open vlakte bijeenkomen. De zendelingen kregen niet vaak de kans om tot veel mensen te prediken, dus liepen ze er naartoe.

Er was een jongetje verdronken, dat nu begraven zou worden. Zijn ouders hadden een predikant laten komen om 'iets te zeggen' bij die gelegenheid. De zendelingen keken toe terwijl de rondtrekkende predikant tegenover de rouwende vader en moeder stond en aan zijn grafrede begon. Als de ouders verwachtten troost te krijgen van deze geestelijke, werden ze daarin teleurgesteld.

Ze kregen de wind van voren omdat ze het jongetje niet hadden laten dopen. Ze hadden dat door allerlei omstandigheden telkens uitgesteld, en nu was het te laat. Hij zei hun botweg dat hun zoontje naar de hel was gegaan. Dat was hun fout. Zijn eindeloze kwelling was hun schuld.

Toen de preek voorbij was en het graf dichtgegooid, stapten de zendelingen naar de treurende ouders toe. 'Wij zijn dienstknechten van de Heer,' zeiden ze tegen de moeder, 'en we hebben een boodschap voor u.' De snikkende ouders luisterden terwijl de twee zendelingen voorlazen uit de openbaringen en hun getuigenis gaven van de herstelde sleutels voor de verlossing van zowel de levenden als de doden.

Ik heb eigenlijk wel met die predikant te doen. Hij deed zijn best op basis van het licht en de kennis die hij bezat. Maar er is meer dat hij had moeten kunnen bieden. Er is de volheid van het evangelie.

De zendelingen kwamen als troosters, als leermeesters, als dienstknechten van de Heer, als gezaghebbende predikanten van het evangelie van Jezus Christus.

De kinderen waarover ik sprak, vertegenwoordigen alle kinderen van onze hemelse Vader. Kinderen 'zijn een erfdeel des Heren' en 'welzalig de man die zijn pijlkoker met deze heeft gevuld'.²

Leven scheppen is een grote verantwoordelijkheid voor een gehuwd paar. In dit leven is goed en verantwoordelijk ouderschap onze grootste uitdaging. Geen man of vrouw kan alleen kinderen voortbrengen. Het was zo gepland dat kinderen twee ouders hebben — zowel een vader als een moeder. Dat is het enige mogelijke patroon of proces.

Lang geleden vertelde een vrouw me in tranen dat ze in haar studietijd met haar vriend de fout was ingegaan. Hij had een abortus geregeld. Uiteindelijk studeerden ze af, trouwden en kregen kinderen. Ze vertelde me over haar gekwelde gevoelens nu ze de prachtige kinderen in haar gezin zag met in haar gedachten de lege plek van dat ene, ontbrekende kind.

Als dit echtpaar de verzoening begrijpt en toepast, weten ze dat die ervaringen en het bijbehorende verdriet uitgewist kunnen worden. Geen verdriet duurt eeuwig voort. Het is niet altijd makkelijk of eerlijk, maar dat was ook nooit de bedoeling van het leven. Bekering en de blijvende hoop na vergeving zijn altijd de moeite waard.

Een ander jong echtpaar vertelde me verdrietig dat ze net bij een dokter vandaan kwamen die zei dat ze geen kinderen konden krijgen. Ze waren er kapot van. Ze waren verbaasd toen ik zei dat ze eigenlijk van geluk mochten spreken. Ze vroegen zich af waarom ik zoiets kon zeggen. Ik legde ze uit dat hun situatie oneindig veel beter was dan die van andere echtparen die wel ouders konden zijn, maar die de verantwoordelijkheid om zelfzuchtige redenen niet op zich wilden nemen.

Ik zei tegen ze: 'U wilde tenminste kinderen, en dat verlangen zal in uw voordeel werken, zowel hier als in het hiernamaals, omdat het spirituele en emotionele stabiliteit zal verschaffen. Uiteindelijk zal het u beter vergaan omdat u

kinderen wilde, maar ze niet kon krijgen, in vergelijking tot hen die kinderen konden krijgen maar ze niet wilden.'

Weer anderen kiezen ervoor ongehuwd en kinderloos te blijven. Sommigen brengen hun kinderen noodgedwongen als alleenstaande moeder of vader groot. Die situaties zijn van tijdelijke aard. In het eeuwige plan zullen — hoewel niet altijd in dit aardse leven — rechtvaardige verlangens vervuld worden.

'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen.'³

Het uiteindelijk doel van alle activiteiten in de kerk is dat een man, zijn vrouw en hun kinderen thuis gelukkig zijn, beschermd door de beginselen en wetten van het evangelie, veilig verzegeld in de verbonden van het eeuwige priesterschap. Echtgenoten dienen te beseffen dat hun belangrijkste roeping — waarvan ze nooit ontheven zullen worden — jegens elkaar is en daarna jegens hun kinderen.

Een van de grote ontdekkingen van het ouderschap is dat we van onze kinderen veel beter leren wat echt belangrijk is dan we ooit van onze ouders leerden. We gaan de waarheid van Jesaja's profetie inzien, namelijk 'een kleine jongen zal ze hoeden'.⁴

In Jeruzalem 'riep [Jezus] een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden,

'en zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

'Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.'⁵

'Jezus zeide: Laat de kinderen geworden en verhindert ze niet tot Mij te komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.

'En Hij legde hun de handen op en vertrok vandaar.'⁶

In het Boek van Mormon lezen we over het bezoek van Jezus Christus aan de nieuwe wereld. Hij genas en zegende het volk en gebod dat hun kinderen tot Hem zouden worden gebracht.

Nephi schrijft: 'Dus brachten zij hun kleine kinderen en zetten hen neer op de grond om Hem heen, en Jezus stond in het

midden; en de menigte maakte plaats totdat zij allen bij Hem waren gebracht.⁷

Vervolgens gebod hij de menigte om te knielen. Met de kinderen om Zich heen, knielde de Heiland neer en bad Hij tot onze Vader in de hemel. Na zijn gebed weende de Heiland, 'en Hij nam hun kinderen een voor een en zegende hen en bad tot de Vader voor hen.

'En toen Hij dat had gedaan, weende Hij wederom.'⁸

Ik kan de gevoelens van de Heiland jegens kinderen begrijpen. We kunnen zo veel leren door zijn voorbeeld te volgen wat het bidden betreft voor, en zegenen en onderwijzen van 'die kleinen'.⁹

Ik was de tiende in een gezin van elf kinderen. Zo ver ik weet hebben mijn vader en moeder nooit een vooraanstaande roeping in de kerk vervuld.

Onze ouders dienden trouw in hun belangrijkste roeping — die van ouder. Onze vader gaf op rechtschapen wijze leiding bij ons thuis, nooit met boosheid of dreigementen. En het krachtige voorbeeld van onze vader werd versterkt door de tedere raad van onze moeder. Het evangelie heeft een sterke uitwerking ten goede op ieder van ons in de familie Packer, en op de volgende generatie en de volgende generatie, en de volgende, voor zo ver we kunnen zien.

Ik hoop dat ik als net zo'n goede man als mijn vader word beoordeeld. Voordat ik die woorden 'goed gedaan' van mijn hemelse Vader hoor, hoop ik ze eerst van mijn aardse vader te horen.

Ik heb me vaak afgevraagd waarom ik als apostel en daarna als president van het Quorum der Twaalf ben geroepen ook al kwam ik uit een gezin waarin je de vader minderactief kon noemen. Ik ben niet het enige lid van de Twaalf voor wie dat geldt.

Uiteindelijk zag ik in dat ik wellicht juist vanwege die omstandigheid geroepen ben. Ik zag ook in waarom we in alles wat we in de kerk doen als leiders de gelegenheid moeten scheppen om ouders en kinderen als gezin tijd met elkaar te laten doorbrengen. Priesterschapleiders moeten de kerk gezinsvriendelijk maken.

Het evangelie van Jezus Christus naleven omvat vele aspecten die niet in statistieken of aanwezigheidscijfers zijn uit te drukken. We maken ons druk om gebouwen en geldzaken en programma's en procedures. Daarbij verliezen we wel eens de essentie van het evangelie van Jezus Christus uit het oog.

Maar al te vaak komt iemand naar me toe en zegt: 'President Packer, zou het niet mooi zijn als (...) ?'

Ik onderbreek ze meestal en zeg nee, omdat ik vermoed dat er een voorstel voor een nieuwe activiteit of nieuw programma volgt dat het gezin wat tijd en financiële middelen betreft te zeer gaat belasten.

Gezinstijd is heilige tijd, en moet beschermd en gerespecteerd worden. We sporen onze leden aan zich aan hun gezin te wijden.

Toen we pas getrouwd waren, besloten mijn vrouw en ik dat we de kinderen die we zouden krijgen zouden verwelkomen, inclusief de verantwoordelijkheid die met hun geboorte en groei gepaard zou gaan. Zij hebben op hun beurt weer een eigen gezin gesticht.

Twee keer in ons huwelijk hebben we bij de geboorte van twee van onze jongens een dokter horen zeggen: 'Ik denk niet dat deze het gaat redden.'

Beide keren was onze reactie dat we ons leven wel wilden geven als onze kleine het maar kon behouden. Bij dat aanbod beseften we dat die toewijding iets wegheeft van de gevoelens die onze hemelse Vader jegens ieder van ons koestert. Wat een verheven gedachte.

Nu mijn vrouw en ik een dagje ouder zijn, beseffen en getuigen we dat gezinnen eeuwig kunnen zijn. Als we de geboden gehoorzamen en het evangelie volledig naleven, zullen we beschermd en gezegend worden. Wij bidden samen met onze kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen dat ieder van onze groeiende familie diezelfde toewijding jegens die kostbare kleinen zal nastreven.

Vaders en moeders, de volgende keer dat u een pasgeboren kind in uw armen houdt, kunt u met een innerlijk oog de verborgenheden en het doel van het leven voor u zien. U zult dan beter begrijpen waarom de kerk is zoals die is en waarom het gezin de belangrijkste organisatie in tijd en alle eeuwigheid is. Ik

getuig dat het evangelie van Jezus Christus waar is, dat het plan van verlossing dat het plan van geluk wordt genoemd, een plan voor het gezin is. Ik bid de Heer dat de gezinnen van de kerk, ouders en kinderen, worden gezegend, dat dit werk zal voortgaan zoals de Vader dat wil. Ik geef dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Moroni 8:12.
2. Psalmen 127:3, 5.
3. 1 Korintiërs 15:19.
4. Isaiah 11:6.
5. Matteüs 18:2-4.
6. Matteüs 19:14-15.
7. 3 Nephi 17:12.
8. 3 Nephi 17:21-22.
9. 3 Nephi 17:24.

Onze kinderen begrip bijbrengen

Cheryl A. Esplin

Tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Onze kinderen begrip bijbrengen is meer dan alleen maar informatie verschaffen. Het betekent dat we onze kinderen de leer in hun hart helpen planten.

In het voorbijgaan der jaren vervagen allerlei details uit mijn leven, maar enkele gebeurtenissen die me heel helder voor ogen blijven zijn de geboorten van onze kinderen. De hemel leek zo nabij, en als ik mijn best doe, kan ik bijna dezelfde gevoelens van eerbied en verwondering ervaren, die ik iedere keer had als zo'n kostbaar kindje in mijn armen werd gelegd.

Onze 'kinderen zijn een erfdeel des Heren' (Psalmen 127:3). Hij kent ieder kind en houdt van hen met volmaakte liefde (zie Moroni 8:17). Welk een heilige verantwoordelijkheid legt onze hemelse Vader ons als ouders op door ons met Hem te laten samenwerken om zijn bijzondere geestkinderen te laten worden wat Hij weet dat ze kunnen worden.

Dit goddelijke voorrecht om onze kinderen op te voeden is een verantwoordelijkheid die we alleen, zonder de hulp van de Heer, niet aankunnen. Hij weet precies wat onze kinderen moeten weten, wat ze moeten doen en wat ze moeten zijn om weer in zijn nabijheid te komen. Hij geeft moeders en vaders specifieke instructies en leiding door middel van de Schriften, zijn profeten en de Heilige Geest.

In een hedendaagse openbaring door middel van de profeet Joseph Smith draagt de Heer de ouders op om hun kinderen de leer van bekering en geloof in Christus, van de doop en de gave van de Heilige Geest te *leren begrijpen*. Let wel, de Heer zegt niet

gewoon dat we de leer moeten onderwijzen; zijn aanwijzingen zijn dat we onze kinderen de leer moeten *leren begrijpen*. (Zie LV 68:25, 28; cursivering toegevoegd.)

In Psalmen lezen we: ‘Geef mij verstand, dan zal ik uw wet bewaren, en haar van ganser harte onderhouden’ (Psalmen 119:34).

Onze kinderen begrip bijbrengen is meer dan alleen maar informatie verschaffen. Het houdt in dat we de leer zodanig in het hart van onze kinderen planten dat het een deel van hen wordt en gedurende hun hele leven wordt weerspiegeld in hun houding en gedrag

Nephi heeft gezegd dat de Heilige Geest boodschappen ‘tot het hart der mensenkinderen’ voert (2 Nephi 33:1). Het is onze taak als ouders om ons uiterste best te doen om een sfeer te scheppen waarin onze kinderen de invloed van de Heilige Geest kunnen voelen en hen dan te helpen herkennen wat ze voelen.

Het doet me denken aan een telefoontje dat ik enkele jaren geleden kreeg van onze dochter Michelle. Ze zei diep geroerd: ‘Mam, ik heb zojuist iets ongelooflijks met Ashley meegemaakt.’ Ashley is haar dochter die toentertijd vijf jaar oud was. Michelle beschreef dat Ashley en Andrew, haar zoontje van drie, de hele ochtend gekibbeld hadden — de een wilde niet delen en de ander sloeg. Nadat ze een en ander met de kinderen had uitgepraat, ging Michelle even bij de baby kijken.

Al gauw kwam Ashley binnenrennen, boos dat Andrew niet wilde delen. Michelle herinnerde Ashley aan de belofte die ze tijdens de gezinsavond hadden gedaan om aardiger voor elkaar te zijn.

Ze vroeg aan Ashley of ze wilde bidden en om hulp van haar hemelse Vader vragen, maar Ashley, nog steeds boos, antwoordde ‘nee’. Toen ze aan Ashley vroeg of ze geloofde dat onze hemelse Vader haar gebed zou beantwoorden, zei ze dat ze het niet wist. Haar moeder vroeg haar om het te proberen, pakte zachtjes haar handen en knielde met haar neer.

Michelle stelde voor dat Ashley haar hemelse Vader zou vragen om Andrew te helpen delen en haar te helpen om aardig te zijn. De gedachte dat onze hemelse Vader haar broertje kon helpen delen moet haar interesse hebben gewekt. Ze begon te

bidden, allereerst met de vraag of onze hemelse Vader Andrew wilde helpen delen. Toen ze Hem vroeg of Hij haar wilde helpen om aardig te zijn, begon ze te huilen. Ashley beëindigde haar gebed en begroef haar hoofd in haar moeders schouder. Michelle hield haar in haar armen en vroeg waarom ze hilde. Ashley zei dat ze het niet wist.

Haar moeder zei: 'Ik denk dat ik weet waarom je huilt. Voel je je fijn?' Ashley knikte en haar moeder ging verder: 'Dat is de Geest die maakt dat je je zo voelt. Het is de manier waarop onze hemelse Vader je vertelt dat Hij van je houdt en je zal helpen.'

Ze vroeg aan Ashley of ze dat geloofde; of ze geloofde dat onze hemelse Vader haar kon helpen. Met haar kleine ogen vol tranen zei Ashley dat ze het geloofde.

Soms is de krachtigste manier om onze kinderen een leer te leren begrijpen hun te onderwijzen aan de hand van wat ze op dat moment meemaken. Zulke momenten komen spontaan en zijn niet gepland. Ze vinden plaats tijdens de alledaagse gang van zaken in het gezin. Ze komen en gaan weer snel voorbij. Daarom moeten we alert zijn en een leermoment herkennen als onze kinderen met een vraag of zorg bij ons komen, als ze niet goed met broers en zusjes of vrienden overweg kunnen, als ze hun woede moeten beheersen, als ze een fout maken of als ze een beslissing moeten nemen. (*Zie Onderwijzen geen grotere roeping: handleiding voor evangelieonderwijs* [1999], p. 140-141; *Marriage and Family Relations Instructor's Manual* [2000], p. 61.)

Als we er klaar voor zijn en ons in zulke situaties door de Geest laten leiden, zullen onze kinderen met meer resultaat en begrip leren.

Even belangrijk zijn de leermomenten die zich voordoen doordat we doordachte invulling geven aan het gezinsgebed, de gezamenlijke Schriftstudie, de gezinsavond en andere gezinsactiviteiten.

In iedere onderwijssituatie worden leren en begrijpen het best gevoed door een warme, liefdevolle omgeving waarin de Geest aanwezig is.

Een zekere vader nam altijd ongeveer twee maanden voordat zijn kinderen acht jaar werden elke week wat tijd om hem of haar op de doop voor te bereiden. Zijn dochter vertelde dat hij, toen

het haar beurt was, haar een dagboek gaf, ergens samen met haar ging zitten, evangeliebeginselen besprak en vertelde wat die voor hem betekenden. Hij liet haar tijdens het gesprek een visueel hulpmiddel tekenen. Daarop kwam het voorbestaan, dit aardse leven, en iedere stap die ze moest nemen om terug te keren tot haar hemelse Vader. Hij getuigde van iedere stap van het heilsplan terwijl hij het aan haar onderwees.

Toen ze volwassen was en zich die ervaring herinnerde, zei ze: 'Ik zal nooit de liefde van mijn vader vergeten die ik voelde toen hij die tijd met mij doorbracht. (...) Ik geloof dat ik voornamelijk door die ervaring een getuigenis van het evangelie had toen ik mij liet dopen.' (Zie *Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 129.)

Onderwijzen om begrip bij te brengen vergt voortdurende moeite. Het vereist onderwijs door voorschrift en voorbeeld, en vooral hulp zodat onze kinderen kunnen naleven wat ze leren.

President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Als u een evangeliebeginsel niet in de praktijk ervaart, is het veel moeilijker om in dat beginsel te geloven' (*Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee* [2000], p. 121).

Ik leerde bidden door met mijn huisgenoten in gezinsgebed neer te knielen. Mij werd de taal van het gebed geleerd doordat ik naar de gebeden van mijn ouders luisterde en zij me hielpen bij mijn eerste gebeden. Ik knielde en bad tot mijn hemelse Vader om troost.

Mijn vader en moeder riepen ons iedere ochtend zonder uitzondering bij elkaar rond de keukentafel voordat we gingen ontbijten, en dan knielden we in gezinsgebed. We baden voor iedere maaltijd. Voordat we 's avonds naar bed gingen, knielden we samen in de woonkamer en sloten de dag af met een gezinsgebed.

Hoewel ik aanvankelijk als kind niet veel van bidden begreep, werd het zo'n deel van mijn leven dat ik het bleef doen. Ik leer nog steeds en mijn begrip van de kracht van gebed groeit nog steeds.

Ouderling Jeffrey R. Holland heeft gezegd: 'We begrijpen allemaal dat de evangelieboodschap pas succesrijk is als die op zo'n manier wordt onderwezen, en wordt begrepen, en wordt

nageleefd dat haar belofte van geluk en heil verwezenlijkt kan worden.' ('Onderwijzen en leren in de kerk' [Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden, 10 februari, 2007], *Liahona*, juni 2007, p. 57).

De leringen van het evangelie volledig leren begrijpen is een levenslang proces en gebeurt 'regel op regel (...), voorschrift op voorschrift, hier een weinig en daar een weinig' (2 Nephi 28:30). Als kinderen leren en toepassen wat ze leren neemt hun begrip toe, hetgeen leidt tot meer leren, meer toepassen, en een nog groter en meer blijvend begrip.

We weten dat onze kinderen een leer beginnen te begrijpen als we die terugzien in hun houding en daden zonder bedreiging of beloning van buitenaf. Naarmate onze kinderen meer evangelieleer leren begrijpen, worden ze zelfredzamer en verantwoordelijker. Ze gaan deel uitmaken van de oplossing voor onze gezinsproblemen en dragen in positieve zin bij aan de sfeer thuis en het succes van ons gezin.

We leren onze kinderen begrijpen als we ieder onderwijsmoment aangrijpen, de Geest uitnodigen, het goede voorbeeld geven en hen helpen naleven wat ze leren.

Wanneer we in de ogen van een pasgeboren kind kijken doet dat ons denken aan het liedje:

*Ik ben een kind van God,
toch voel ik mij heel klein;
begrijpen wil ik heel zijn plan,
een voorbeeld altijd zijn.*

*Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij,
vraag ik hun steeds weer,
leer mij al wat ik moet doen
dat ik tot Hem wederkeer.*

('Ik ben een kind van God', lofzang 195, cursivering toegevoegd).

Mogen wij evenzo doen. In de naam van Jezus Christus.
Amen.

Door zijn kerk bekeerd tot het evangelie

Ouderling Donald L. Hallstrom
van het Presidium der Zeventig

Het doel van de kerk is ons het evangelie te helpen leven.

Ik houd van het evangelie van Jezus Christus *en* van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Soms gebruiken we de termen *evangelie* en *kerk* door elkaar, maar ze zijn niet hetzelfde. Ze zijn echter op bijzondere wijze met elkaar verbonden, en we hebben hen beide nodig.

Het evangelie is het heerlijke plan van God waardoor wij als zijn kinderen de gelegenheid krijgen om alles wat de Vader heeft te ontvangen (zie Leer en Verbonden 84:38). Dat wordt het eeuwige leven genoemd en beschreven als ‘de grootste van alle gaven Gods’ (LV 14:7). Een essentieel onderdeel van het plan is onze aardse ervaring, een periode waarin we geloof ontwikkelen (zie Moroni 7:26), ons bekeren (zie Mosiah 3:12) en verzoend worden met God (zie Jakob 4:11).

Omdat we wisten dat onze sterfelijke zwakheid dit leven heel moeilijk zou maken, aangezien er een ‘tegenstelling in alle dingen’ zou zijn (2 Nephi 2:11), en dat we onze eigen zonden niet konden afwassen, was er behoefte aan een Heiland. Toen Elohim, de eeuwige God en Vader van alle geesten, zijn heilsplan voorstelde, was er iemand onder ons die zei: ‘Hier ben Ik, zend Mij’ (Abraham 3:27). Hij heette Jehova.

Omdat Hij was geboren uit een hemelse Vader, zowel geestelijk als lichamelijk, bezat Hij alle macht om de wereld te overwinnen. Omdat Hij was geboren uit een aardse moeder, was Hij onderhevig aan de pijn en het lijden van de sterfelijkheid. De

grote Jehova werd ook Jezus genoemd en daar werd de titel Christus aan toegevoegd, hetgeen de Messias of de Gezalfde betekent. Zijn meest roemrijke daad was de verzoening, waarbij Jezus de Christus 'onder alle dingen is neergedaald' (LV 88:6). En daardoor werd het Hem mogelijk om het bevrijdende losgeld voor een ieder van ons te betalen.

Tijdens zijn aardse bediening werd de kerk door Jezus Christus gevestigd 'gebouwd op het fundament van apostelen en profeten' (Efeziërs 2:20). In deze 'bedeling van de volheid der tijden' (LV 128:18), heeft de Heer hersteld wat eens bestond, waarbij Hij specifiek tot de profeet Joseph Smith zei: 'Ik zal door uw hand een kerkgemeente vestigen' (LV 31:7). Jezus Christus was en is het Hoofd van zijn kerk en wordt op aarde vertegenwoordigd door profeten die apostolisch gezag hebben.

Dit is een geweldige kerk. Haar organisatie, effectiviteit en regelrechte goedheid worden door iedereen die haar oprecht probeert te begrijpen, gerespecteerd. De kerk heeft programma's voor kinderen, jongeren, mannen en vrouwen. We hebben prachtige kerkgebouwen, nu al meer dan 18 duizend. Majestueuze tempels, nu in totaal 136, sieren de aarde, en er zijn er nog 30 in aanbouw of aangekondigd. Een leger van meer dan 56 duizend voltijdse zendelingen, bestaande uit jonge mensen en minder jonge mensen, dient in 150 landen. Het humanitaire werk van de kerk is een fantastische demonstratie van de gulheid van onze leden. Ons welzijnssysteem zorgt voor onze leden en stimuleert zelfredzaamheid op ongeëvenaarde wijze. In deze kerk hebben we onzelfzuchtige lekenleiders en een gemeenschap van heiligen die bereid zijn elkaar op een verbazende manier te dienen. Er is in de hele wereld niets wat met deze kerk te vergelijken is.

Toen ik geboren werd, woonde ons gezin in een klein huisje op het landgoed van een van de grote, historische kerkgebouwen van de kerk, de Honolulutabernakel. Ik bied nu mijn verontschuldiging aan mijn vrienden in de Presiderende Bisschap aan, die voor de faciliteiten van de kerk verantwoordelijk zijn, maar als jongen klom ik over en onder en door elke centimeter van dat terrein, vanaf de bodem van de reflecterende vijver tot aan de top van de binnenkant van de indrukwekkende, verlichtte

toren. We hebben zelfs als een soort Tarzan aan de lange hangende takken van de enorme Banianbomen op het terrein geslingerd.

De kerk was alles voor ons. We gingen naar veel bijeenkomsten, nog meer dan tegenwoordig. We gingen op donderdagmiddag naar het jeugdwerk. De ZHV-bijeenkomsten waren op dinsdagmorgen. Jongemannen- en jongevrouwenactiviteiten waren op woensdagavond. De zaterdag was voor wijkactiviteiten bestemd. 's Zondags gingen de mannen en de jongemannen 's ochtends naar de priesterschapsvergadering. Aan het eind van de ochtend gingen we naar de zondagsschool. En dan kwamen we 's avonds weer terug voor de avondmaalsdienst. Met al dit gaan en komen leek het wel of onze tijd werd opgeslokt door kerkactiviteiten, zowel de hele zondag als de meeste andere dagen van de week.

Hoewel ik veel van de kerk hield, kreeg ik in die jongensjaren voor het eerst het gevoel dat er nog meer was. Toen ik vijf was, werd er een grote conferentie gehouden in de tabernakel. We liepen over de laan waar we woonden en staken een bruggetje over dat naar het statige gebouw leidde, en zaten op ongeveer de tiende rij in de grote kapel. President David O. McKay, de president van de kerk, presideerde en sprak. Ik weet niet meer wat hij zei, maar ik herinner me nog levendig wat ik zag en wat ik voelde. President McKay droeg een crèmekleurig kostuum en zag er met zijn golvende witte haar koninklijk uit. Volgens de traditie van de eilanden droeg hij een driedubbele bloemenslinger van anjers. Toen hij sprak, voelde ik iets heel intens en persoonlijks. Later begreep ik dat ik de invloed van de Heilige Geest had gevoeld. We zongen de slotlofzang.

Wie staat bij 's Heren vaan? Wie?

Daar komt het thans op aan!

Wij vragen onbevreemd:

Wie staat bij 's Heren vaan? Wie?

(Wie staat bij 's Heren vaan? *Heilige lofzangen*, nr. 154.)

Hoewel die woorden door bijna tweeduizend mensen gezongen werden, kwamen ze als een vraag speciaal aan mij gericht over. Ik wilde opstaan en antwoorden: 'Ik!'

Sommigen zijn activiteit in de kerk als het einddoel gaan beschouwen. Daarin schuilt een gevaar. Het is mogelijk om actief in de kerk en minder-actief in het evangelie te zijn. Laat mij benadrukken: activiteit in de kerk is heel wenselijk. Het is echter niet voldoende. Activiteit in de kerk is een uiterlijke indicatie van ons geestelijk verlangen. Als we onze diensten bijwonen, kerktaken hebben en vervullen, en anderen dienen, kan men dat waarnemen.

Daarentegen zijn evangeliezaken meestal minder zichtbaar en moeilijker te meten, maar van groter eeuwig belang. Hoeveel geloof hebben we bijvoorbeeld? Hoe bekeerlijk zijn we? Wat betekenen de verordeningen in ons dagelijks leven? Hoezeer zijn we op onze verbonden gericht?

Ik herhaal: we hebben het evangelie *én* de kerk nodig. In feite is het doel van de kerk ons volgens het evangelie te helpen leven. Vaak vragen we ons af: hoe kan iemand in zijn jeugd volledig actief in de kerk zijn en dan niet meer als hij ouder is? Hoe kan een volwassene die regelmatig kwam en diende, stoppen met komen. Hoe kan iemands teleurstelling in een leider of een ander lid maken dat die persoon niet langer deelneemt in de kerk? Misschien is de reden dat zij niet voldoende tot het evangelie bekeerd waren — tot de dingen van de eeuwigheid.

Ik stel drie fundamentele manieren voor om van het evangelie onze basis te maken:

1. *Ons begrip van de Godheid verdiepen.* Gegronde kennis van en liefde voor de drie leden van de Godheid zijn onmisbaar. Bid bewust tot de Vader, in de naam van zijn Zoon, en streef naar de leiding van de Heilige Geest. Koppel bidden aan gedegen Schriftstudie en nederige meditatie, om voortdurend aan onwrikbaar geloof in Jezus Christus te werken. 'Want hoe kent iemand de meester (...) die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?' (Mosiah 5:13).
2. *Concentreer u op de verordeningen en verbonden.* Als u bepaalde essentiële verordeningen nog moet ontvangen, bereidt u daar dan bewust op voor. Daarna moeten we de discipline

opbrengen om getrouw aan onze verbonden te leven en optimaal gebruik te maken van de wekelijkse gave van het avondmaal. Velen van ons veranderen niet regelmatig door de reinigende macht ervan als gevolg van een gebrek aan eerbied voor deze heilige verordening.

3. *Verenig het evangelie met de kerk.* Als we ons op het evangelie concentreren, wordt de kerk een grotere zegen in ons leven. Als we voorbereid komen om 'kennis [te zoeken], ja, door studie en ook door geloof' (LV 88:118), zal de Heilige Geest onze leerkracht zijn. Als we komen om geëntertaind te worden, zullen we vaak teleurgesteld zijn. Iemand vroeg eens aan president Spencer W. Kimball: 'Wat doet u als u een saai avondmaalsdienst bijwoont?' Hij antwoordde: 'Dat weet ik niet. Dat heb ik nog nooit meegemaakt' (geciteerd door Gene R. Cook, in Gerry Avant, 'Learning Gospel Is Lifetime Pursuit', *Church News*, 24 maart 1990, p. 10).

Wij zouden voor onszelf moeten verlangen naar wat er gebeurde nadat de Heer naar zijn volk in de nieuwe wereld was gekomen en zijn kerk had gevestigd. In de Schriften staat: 'En het geschiedde dat zij [d.w.z. zijn discipelen] aldus onder het gehele volk van Nephi uitgingen en het evangelie van Christus predikten tot alle mensen op het oppervlak van het land; en zij werden tot de Heer bekeerd en in de kerk van Christus opgenomen, en aldus werd het volk van dat geslacht volgens het woord van Jezus gezegend' (3 Nephi 28:23).

De Heer wil dat de leden van zijn kerk volledig bekeerd zijn tot zijn evangelie. Dat is de enige zekere manier om nu geestelijk veilig en voor eeuwig gelukkig te zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Hij heeft ons waarlijk lief

Ouderling Paul E. Koelliker

van de Zeventig

Vanwege het hemelse patroon van het gezin begrijpen we beter dat onze hemelse Vader ieder van ons waarlijk en even volkomen liefheeft.

Ik breng graag tijd met de voltijdzendingen door. Zij zijn vol geloof, hoop en oprechte naastenliefde. Hun zending is een soort minileven gecompriemd in anderhalf tot twee jaar. Ze beginnen in geestelijke zin als een baby die heel leergierig is, en eindigen als volwassene met de nodige ervaring, kennelijk klaar om alle uitdagingen op hun pad aan te kunnen. Ik hou ook van de toegewijde zendingen op leeftijd. Zij leggen veel geduld, wijsheid en een kalme zekerheid aan de dag. Ze bieden stabiliteit en liefde te midden van al die jeugdige energie om hen heen. Samen zijn de jonge zendingen en de zendingsechtparen een krachtige invloed ten goede, die niet alleen hen zelf verandert maar ook de mensen met wie ze in aanraking komen.

Onlangs hoorde ik twee van deze geweldige jonge zendingen hun ervaringen en werkzaamheden met elkaar bespreken. Zij evalueerden de mensen die ze die dag hadden benaderd, van wie de een wat meer belangstelling had getoond dan de ander. Terwijl ze over de omstandigheden nadachten, vroegen ze zich af: Hoe kunnen we bij iedere persoon het verlangen kweken om zijn hemelse Vader beter te leren kennen? Hoe kunnen we ze helpen zijn Geest te voelen? Hoe kunnen we ze laten inzien dat we ze liefhebben?

In gedachte zag ik die twee jonge mannen drie of vier jaar na hun zending voor me. Ik stelde me ze voor met hun eeuwige partner en een functie in een ouderlingenquorum of als leerkracht van een groep jongemannen. Ze waren nu niet meer

bezig met hun onderzoekers, maar stelden zich diezelfde vragen over de quorumleden of jongemannen die aan hun zorg waren toevertrouwd. Ik zag hoe hun zendingservaring hun verdere leven als patroon kon dienen om anderen tot zegen te zijn. Nadat dit leger rechtschapen discipelen van hun zending naar de vele landen over de hele wereld is teruggekeerd, draagt het in belangrijke mate aan de opbouw van de kerk bij.

De profeet Lehi in het Boek van Mormon heeft zich wellicht over dezelfde vragen gebogen als deze zendelingen toen hij de reacties van zijn zoons hoorde op de droom en de aanwijzingen die hij had gekregen: 'En aldus morden Laman en Lemuël, de oudsten zijnde, tegen hun vader. En zij morden omdat zij geen kennis hadden van de handelwijzen van die God die hen had geschapen' (1 Nephi 2:12).

We hebben misschien allemaal wel eens de frustratie gevoeld die Lehi met zijn twee oudste zoons meemaakte. Als we met een afgedwaald kind, een twijfelende onderzoeker of een onwillige toekomstige ouderling te maken krijgen, vragen we ons net als Lehi bezorgd af: Hoe kan ik hen helpen de Geest te voelen en te volgen, zodat ze niet in wereldse afleidingen opgaan? Ik denk daarbij aan twee passages in de Schriften die ons door die afleidingen heen kunnen loodsen en de kracht van Gods liefde laten voelen.

Nephi geeft ons een sleutel tot kennis op basis van zijn ervaring: 'Ik, Nephi, [had] een groot verlangen (...) om de verborgenheden Gods te kennen; daarom riep ik de Heer aan; en zie, Hij kwam tot mij en verzachtte mijn hart, zodat ik al de woorden geloofde die mijn vader had gesproken; daarom stond ik niet tegen hem op zoals mijn broeders' (1 Nephi 2:16).

Als we ons verlangen naar kennis opwekken, vergroot dat onze geestelijke vermogens om de stem des hemels te horen. Iedere zending, ouder, leerkracht, leidinggevende en ieder kerklid dient naar een manier te zoeken om dat verlangen op te wekken en te voeden. Als we dat verlangen in ons hart voelen opkomen, zijn we klaar om lering uit de tweede passage te trekken, die ik wil aanhalen.

In juni 1831 kreeg Joseph Smith bij het roepen van leiders in de pas opgerichte kerk te horen: 'Satan waart rond in het land, en

hij gaat uit om de natiën te misleiden.’ De Heer zei dat Hij die afleidende invloed wilde tegengaan door ons ‘voor alle dingen een model [te] geven, opdat [w]ij niet misleid zul[len] worden’ (LV 52:14).

Een model is een patroon, richtlijn, reeks stappen of pad om te volgen zodat we op Gods doeleinden afgestemd blijven. Als we eraan vasthouden, blijven we nederig, alert en in staat om de stem van de Heilige Geest te onderscheiden van de stemmen die ons afleiden en wegvoeren. De Heer zegt voorts: ‘Wie siddert onder mijn macht, zal sterk worden gemaakt en zal als vruchten lof en wijsheid voortbrengen, volgens de openbaringen en waarheden die Ik u gegeven heb’ (LV 52:17).

Door nederig, oprecht gebed kan de Heilige Geest ons hart raken en ons in herinnering brengen wat we wisten voordat we naar de aarde kwamen. Als we het plan van onze hemelse Vader beter begrijpen, gaan we ook onze verantwoordelijkheid inzien om anderen over zijn plan te vertellen. We halen bij anderen die herinnering eerder naar boven als we het evangelie zelf naleven en toepassen. Wanneer we het evangelie naleven naar het model dat de Heer Jezus Christus ons leerde, kunnen we anderen beter helpen. Het volgende voorval is een voorbeeld van hoe dat beginsel kan uitpakken.

Twee jonge zendelingen klopten ergens aan en hoopten dat iemand hun boodschap wilde horen. De deur ging open en een boom van een man sprak hen nogal nors toe: ‘Ik had jullie toch gezegd niet meer bij mij aan de deur te komen? Ik heb jullie toen al gewaarschuwd dat je het maar beter niet kon wagen om terug te komen. Laat me met rust.’ Hij smeedt de deur dicht.

Toen de zendelingen weglieden, sloeg de oudere, meer ervaren zending een arm om zijn jongere collega heen om hem te troosten en op te beuren. Ze hadden niet in de gaten dat de man door het raam naar hen keek of ze zijn boodschap wel goed begrepen hadden. Hij had verwacht dat ze zouden lachen en de draak steken met zijn norse reactie aan de deur. Toen hij echter de vriendelijke omgang tussen de twee zendelingen gadesloeg, verzachtte dat meteen zijn hart. Hij deed de deur weer open en vroeg de zendelingen terug te komen om hem over hun boodschap te vertellen.

Als we ons aan zijn wil overgeven en zijn patroon volgen, voelen we zijn Geest. De Heiland leerde: 'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:35). Dit beginsel van elkander liefhebben en ons in ons denken, spreken en handelen meer op Christus leren richten is essentieel om van ons discipelen van Christus en verkondigers van zijn evangelie te maken.

Als we dit verlangen opwekken, gaan we meer op de beloofde patronen letten. Die patronen vinden we terug in de leer van Christus zoals de Heiland en zijn profeten die uiteenzetten. 'En gezegend zijn zij die te dien dage zullen trachten mijn Zion voort te brengen, want zij zullen de gave en de macht van de Heilige Geest hebben; en indien zij volharden tot het einde zullen zij ten laatsten dage worden verhoogd, en zij zullen worden behouden in het eeuwigdurende koninkrijk van het Lam' (1 Nephi 13:37).

Wat kwalificeert ons uiteindelijk voor de gave en macht van de Heilige Geest? Het is de macht die we ontvangen als getrouwe discipelen van Jezus Christus. Het is onze *liefde* voor Hem en voor onze medemensen. De Heiland heeft het patroon van liefde omschreven met de woorden: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt' (Johannes 13:34).

President Gordon B. Hinckley heeft dit beginsel bevestigd: 'De Heer liefhebben is meer dan een goede raad of een wens. (...) Liefde voor God is de wortel van alle deugd, al het goede, alle kracht in ons karakter, alle trouw aan het goede.' (Zie 'De profeet aan het woord', *De Ster*, december 1996, p. 8.)

Het plan van de Vader voorzag in het patroon van het gezin om ons de kracht van de liefde te leren kennen, toepassen en begrijpen. Op de dag dat mijn eigen gezin werd gesticht, gingen mijn lieve Ann en ik naar de tempel en sloten we daar ons huwelijksverbond. Ik hield die dag in mijn beleving ontzettend veel van haar. Maar ik had nog maar een tipje van de sluier van de liefde ervaren. Bij de komst van onze kinderen en kleinkinderen is onze liefde telkens weer verruimd en zijn we ieder van hen even lief gaan hebben. De capaciteit om lief te hebben is kennelijk onuitputtelijk.

Het gevoel van liefde van onze hemelse Vader trekt ons als een magneet uit de hemel omhoog. Als we ons ontdoen van de afleidingen die ons omlaag naar de wereld trekken en Hem op basis van onze keuzevrijheid bewust zoeken, stellen we ons open voor een celestiale invloed die ons tot Hem doet naderen. Volgens Nephi deed die invloed zich 'zelfs tot het verteren van [z]ijn vlees toe' gelden (2 Nephi 4:21). Alma werd door diezelfde kracht van de liefde aangezet een 'lied der verlossende liefde' te zingen (Alma 5:26; zie ook vers 9). Mormon werd er zo door geraakt, dat hij ons aanspoorde 'met alle kracht van [ons] hart' te bidden dat wij met zijn liefde vervuld mogen zijn (Moroni 7:48).

Zowel de oude als nieuwe Schriftuur staat vol van de eeuwige liefde van onze hemelse Vader voor zijn kinderen. Ik weet zeker dat de armen van onze hemelse Vader voortdurend zijn uitgestrekt en dat Hij altijd klaarstaat om ieder van ons te omarmen, en met die zachte, doordringende stem te zeggen: 'Ik heb je lief.'

Vanwege het hemelse patroon van het gezin begrijpen we beter dat onze hemelse Vader ieder van ons waarlijk en even volkomen liefheeft. Ik getuig dat dit waar is. God kent ons en heeft ons lief. Hij heeft een tipje van de sluier betreffende zijn heilige woonplaats opgelicht, en profeten en apostelen geroepen om ons te onderrichten in de beginselen en patronen die ons bij Hem terug doen keren. Als we het verlangen tot kennis bij onszelf en bij anderen aanwakkeren en als we volgens de patronen leven die we ontdekken, komen we nader tot Hem. Ik getuig dat Jezus waarlijk de Zoon van God is, ons grote voorbeeld en onze geliefde Verlosser. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Opoffering

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ons leven van dienstbetoon en opoffering is de beste uiting van onze toegewijde dienst aan de Meester en onze medemens.

Het zoenoffer van Jezus Christus is wel ‘de allesovertreffende gebeurtenis van de dageraad van de schepping tot de eindeloze tijden van de eeuwigheid’¹ genoemd. Dat offer is de belangrijkste boodschap van alle profeten. Het werd voorafgeschaduwd door de dierenoffers voorgeschreven in de wet van Mozes. Een profeet heeft gezegd dat de betekenis daarvan volledig wees ‘op dat grote en laatste offer [van] de Zoon van God [...], ja, oneindig en eeuwig’ (Alma 34:14). Jezus Christus doorstond onbegrijpelijk lijden om Zichzelf als offer te geven voor de zonden van alle mensen. Dat offer bood het grootste goed, het zuivere en onbevleete Lam, voor de grootste mate van het kwaad: de zonden van de hele wereld. Met de gedenkwaardige woorden van Eliza R. Snow:

*Onschuldig vloeyde eens zijn bloed,
Zijn leven gaf Hij ons tot heil,
Een zondeloos offer voor schuld,
Om een stervende wereld te redden.²*

Dat offer, de verzoening van Jezus Christus, staat centraal in het heilsplan.

Het onbevattelijke lijden van Jezus Christus maakte een eind aan het brengen van offers door bloedvergieten, maar het maakte geen eind aan het belang van offeren in het evangelieplan. Onze Heiland blijft ons vragen om offers te brengen, maar de offers die Hij nu gebiedt, houden in dat we Hem ‘als offer een gebroken

hart en een verslagen geest brengen' (3 Nephi 9:20). Hij gebiedt bovendien dat wij elkaar allen liefhebben en dienen, of met andere woorden dat we zijn eigen offer op symbolische wijze navolgen door zelf wat van onze tijd en zelfzuchtige prioriteiten op te offeren. In een geïnspireerde lofzang zingen we: 'Opoff'ring brengt de zegen des hemels.'³

Ik spreek vandaag over deze sterfelijke offers die onze Heiland van ons vraagt. Ik heb het niet over offers die we gedwongen worden te maken, of over handelingen die worden ingegeven doordat we er persoonlijk voordeel door behalen, maar over dienstbetoon of opoffering (zie 2 Nephi 26:29).

I.

Het christelijk geloof heeft een geschiedenis vol offers, inclusief het ultieme offer. In de begintijd van het christelijk tijdperk lieten de Romeinen duizenden christenen de martelaarsdood sterven voor hun geloof in Jezus Christus. In latere eeuwen werden de christenen door leerstellige tegenstellingen verdeeld, werden sommige groeperingen vervolgd en zelfs ter dood gebracht door leden van andere groeperingen. Christenen die ter dood worden gebracht door andere christenen zijn de meest tragische martelaars van het christelijk geloof.

Veel christenen hebben vrijwillig offers gebracht, gemotiveerd door hun geloof in Christus en het verlangen om Hem te dienen. Sommigen hebben besloten hun hele volwassen leven in dienst van de Meester door te brengen. Onder deze edele mensen bevinden zich zowel leden van de godsdienstige ordes van de katholieke kerk als zij die zich hun leven lang als christelijk zendeling voor de verschillende protestantse kerken hebben ingezet. Hun voorbeeld is uitdagend en inspirerend. Maar van de meeste gelovigen in Christus wordt niet verwacht dat zij hun hele leven aan godsdienstig werk wijden, noch zijn zij daartoe in staat.

II.

Voor de meeste volgelingen van Christus geldt dat onze opoffering inhoudt dat we in ons dagelijks leven doen wat we kunnen. En in die zin kan ik geen andere groep mensen

bedenken waarvan de leden zich meer offers getroosten dan heiligen der laatste dagen. Hun offers — uw offers, broeders en zusters — staan in schril contrast met het bekende wereldse streven naar persoonlijke vervulling.

Mijn eerste voorbeeld is onze mormoonse pioniers. De heroïsche wijze waarop zij hun leven, familierelaties, woning en gemakken opofferden, maken deel uit van het fundament van het herstelde evangelie. ‘Dit was echt een tijd van beproeving voor zowel mijn man als mij; maar de plicht riep ons op om enige tijd van elkaar gescheiden te zijn, en weten dat we de wil van de Heer gehoorzaamden, bracht ons ertoe onze gevoelens op te offeren voor de vestiging van het werk (...) aan de opbouw van Gods koninkrijk op aarde.’⁴

Tegenwoordig is de opvallendste kracht van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het onzelfzuchtige dienstbetoon en de opoffering van haar leden. Voor de inwijding van een van onze tempels vroeg een christenpredikant aan president Gordon B. Hinckley waarom er geen afbeelding van een kruis op te zien was, daar dit het meest voorkomende symbool van het christelijk geloof is. President Hinckley antwoordde dat het symbool van *ons* christelijk geloof ‘het leven van onze leden’⁵ is. Een leven vol dienstbetoon en opoffering is echt de meest gepaste uiting van onze toewijding aan de Meester en onze medemens.

III.

We hebben geen professioneel opgeleide en gesalarieerde predikanten in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het gevolg is dat de leken die geroepen worden om onze kerkgemeentes aan te voeren de last moeten dragen van het leiden van de talrijke bijeenkomsten, programma’s en activiteiten van de kerk. Alleen al in de Verenigde Staten en Canada doen zij dat in meer dan veertienduizend kerkunits. Natuurlijk zijn wij niet de enigen die leken als leerkracht of leider in onze kerkgemeentes hebben. Maar wij zijn wel uniek in de vele uren die onze leden besteden om elkaar te instrueren en te dienen. Onze inzet om alle families in onze kerkunits maandelijks door huisonderwijzers te laten bezoeken, en elke volwassen vrouw door huisbezoeksters van de zustershulpvereniging te

laten bezoeken, is hier een voorbeeld van. Wij kennen geen enkele organisatie in de wereld die een vergelijkbare dienst levert.

De bekendste voorbeelden van unieke dienstbaarheid en opoffering in onze kerk zijn onze zendelingen. Momenteel zijn het meer dan vijftigduizend jonge mannen en jonge vrouwen, en meer dan vijfduizend volwassen mannen en vrouwen. Zij wijden een half tot twee jaar van hun leven aan het geven van onderricht in het evangelie van Jezus Christus en het verschaffen van humanitaire hulp in ruim 160 landen over de hele wereld. Hun werk vereist altijd opoffering, inclusief de jaren die zij geven aan het werk van de Heer, en de financiële middelen die ze aan hun levensonderhoud besteden.

Zij die thuis achterblijven — ouders en andere gezinsleden — brengen ook een offer door het gezelschap en de hulp van de uitgezonden zending op te geven. Een voorbeeld: een jonge Braziliaan kreeg een zendingsoproep terwijl hij voor zijn broertjes en zusjes de kostwinner was sinds de dood van zijn vader en moeder. Een algemeen autoriteit vertelde dat de kinderen beraadslaagden en zich herinnerden dat hun ouders ze hadden geleerd dat ze altijd klaar moesten staan om de Heer te dienen. De jongeman aanvaardde zijn zendingsoproep en een zestienjarige broer nam de taak als kostwinner voor het gezin over.⁶ Wij kennen geen enkele andere organisatie in de wereld met een vergelijkbare inzet van vrijwilligers die dergelijke offers vereist.

Men vraagt ons vaak: ‘Hoe haalt u uw jonge mensen of uw oudere leden over om hun studie of hun pensioen achter zich te laten en deze offers te brengen?’ Ik heb al velen deze uitleg horen geven: ‘Wetend wat mijn Heiland voor mij heeft gedaan — de barmhartigheid die Hij me heeft betoond door te lijden voor mijn zonden en de dood te overwinnen zodat ik kan herleven — vind ik het een voorrecht om dit kleine offer te brengen dat van mij wordt gevraagd om Hem te dienen. Ik wil het begrip dat ik van Hem heb gekregen graag doorgeven.’ Hoe halen we dergelijke volgelingen van Christus over om te dienen? Zoals de profeet heeft uitgelegd: ‘We vragen het [gewoon] aan ze.’⁷

Andere offers als gevolg van zendingswerk zijn de offers gebracht door hen die handelen naar het onderricht van de zendingen en lid van de kerk worden. Voor veel bekeerlingen zijn deze offers bijzonder groot, bijvoorbeeld als ze vrienden of de omgang met familieleden kwijtraken.

Vele jaren geleden werd tijdens deze conferentie verteld over een jonge man die het herstelde evangelie leerde kennen tijdens zijn studie in de Verenigde Staten. Toen hij op het punt stond terug te keren naar zijn geboorteland, vroeg president Gordon B. Hinckley hem wat er met hem zou gebeuren als hij als christen naar huis terugkeerde. 'Mijn familie zal teleurgesteld zijn', antwoordde de jonge man. 'Ze kunnen me verstoten en als dood beschouwen. Wat mijn toekomst en mijn loopbaan betreft, zouden alle kansen uitgesloten kunnen zijn.'

'Ben je bereid om zo'n grote prijs te betalen voor het evangelie?' vroeg president Hinckley.

Met tranen in zijn ogen antwoordde de jonge man: 'Het is toch waar?' Op het bevestigende antwoord zei hij: 'Wat maakt al het andere dan uit?'⁸ Dat is de geest van opoffering onder veel nieuwe leden van de kerk.

Andere voorbeelden van dienstbetoon en opoffering zijn zichtbaar in het leven van getrouwe leden die dienst doen in onze tempels. Het tempelwerk dat heiligen der laatste dagen doen, is uniek. Maar alle christenen zouden moeten kunnen begrijpen wat het belang is van de offers die ze zich getroosten. Heiligen der laatste dagen hebben geen kloostertraditie, maar we hebben wel begrip en respect voor de opoffering van hen die er door hun christelijke geloof toe gedreven worden om hun leven aan die godsdienstige activiteit te wijden.

Precies een jaar geleden vertelde president Thomas S. Monson tijdens deze conferentie over een voorbeeld van opoffering met betrekking tot tempelwerk. Een getrouwe mormoonse vader van een afgelegen eiland in de Stille Oceaan deed ver van huis zes jaar lang zwaar lichamelijk werk om het geld te verdienen dat hij nodig had om met zijn vrouw en tien kinderen voor eeuwige verzegelingen naar de tempel in Nieuw-Zeeland te gaan. President Monson legde uit: 'Zij die de eeuwige zegeningen van de tempel begrijpen, weten dat geen offer te

groot is, geen prijs te hoog, geen worsteling te zwaar om die zegeningen te ontvangen.⁹

Ik ben dankbaar voor de geweldige voorbeelden van christelijke naastenliefde, dienstbaarheid en opoffering die ik onder de heiligen der laatste dagen heb gezien. Ik zie u uw kerkroeping vervullen, vaak ten koste van grote offers in tijd en geld. Ik zie u op eigen kosten op zending gaan. Ik zie u opgewekt uw beroepsvaardigheden bijdragen om uw medemens te helpen. Ik zie u met persoonlijke inzet en door bijdragen aan de welzijnszorg en humanitaire acties van de kerk zorgen voor de armen.¹⁰ Dit wordt allemaal bevestigd door een landelijk onderzoek [in Amerika] waarin werd geconcludeerd dat actieve leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen 'aanzienlijk meer vrijwilligerswerk doen en hogere bijdragen geven aan liefdadigheid dan de gemiddelde Amerikaan, en dat ze zelfs guller geven van hun tijd en geld dan de twintig procent meest godsdienstige mensen in Amerika.'¹¹

Wij allen putten kracht uit dergelijke voorbeelden. Ze herinneren ons aan de lering van de Heiland:

'Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf (...).

'Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden' (Matteüs 16:24–25).

IV.

Misschien wel de bekendste en belangrijkste voorbeelden van onzelfzuchtig dienstbetoon en opoffering komen voor in ons gezin. Moeders wijden zich aan het baren en opvoeden van hun kinderen. Echtgenoten zetten zich in voor het onderhoud van hun vrouw en kinderen. De opofferingen die gepaard gaan met de dienstbaarheid aan ons gezin, die van eeuwig belang is, zijn te talrijk om te noemen en te bekend om te hoeven noemen.

Ik zie ook onzelfzuchtige heiligen der laatste dagen kinderen adopteren, ook kinderen met bijzondere behoeften, en zich opgeven als pleegouders voor kinderen die de hoop op een gezin en kansen zijn ontzegd door vroegere omstandigheden. Ik zie u zorgen voor familieleden en burenen die lijden aan aangeboren afwijkingen, mentale en fysieke kwalen, en de gevolgen van een

hoge leeftijd. De Heer ziet u ook, en Hij heeft zijn profeten de uitspraak ingegeven dat 'als u zich opoffert voor elkaar en voor uw kinderen, de Heer u zal zegenen'.¹²

Ik geloof dat heiligen der laatste dagen die onzelfzuchtig dienstbetoon verlenen en offers brengen in aanbidding en navolging van onze Heiland, zich merendeels meer aan eeuwige waarden houden dan enige andere groep mensen. Heiligen der laatste dagen zien hun offers van tijd en geld als onderdeel van hun leergeld en zien het als een manier om in aanmerking te komen voor de eeuwigheid. Dat is een waarheid geopenbaard in *Lectures on Faith*: 'Een godsdienst die niet vergt dat men alles opoffert, heeft nooit voldoende macht om het geloof te ontwikkelen dat nodig is voor leven en eeuwig heil; (...) door deze opoffering, en uitsluitend hierdoor, heeft God verordineerd dat de mens het eeuwige leven zal ontvangen.'¹³

Net zoals het zoenoffer van Jezus Christus centraal staat in het heilsplan, moeten wij als volgelingen van Christus ervoor zorgen dat onze eigen opofferingen ons voorbereiden op de bestemming die dit plan ons verschaft.

Ik weet dat Jezus Christus de eniggeboren Zoon van God, de eeuwige Vader, is. Ik weet dat wij door zijn zoenoffer verzekerd zijn van de onsterfelijkheid en kans maken op het eeuwige leven. Hij is onze Heer, onze Heiland en onze Verlosser, en ik getuig van Hem in de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), p. 218
2. Naar 'How Great the Wisdom and the Love', *Hymns*, nr. 195.
3. 'Ere de man', lofzang 24.
4. Sarah Rich, geciteerd in Guinevere Thomas Woolstenhulme, 'I Have Seen Many Miracles'. In: Richard E. Turley jr. en Brittany A. Chapman, *Women of Faith in the Latter Days: deel 1, 1775–1820* (2011), p. 283.
5. Gordon B. Hinckley, 'Het symbool van ons geloof', *Liahona*, april 2005, p. 4.
6. Zie Harold G. Hillam, 'Sacrifice in the Service', *Ensign*, november 1995, p. 42.
7. Gordon B. Hinckley, 'Het wonder van geloof', *Liahona*, juli 2001, p. 84.
8. Zie Gordon B. Hinckley, 'Het is toch waar?', *Liahona*, oktober 1993, pp. 3–4; zie ook Neil L. Andersen, 'Het is toch waar? Dan doet al het andere er niet toe!', *Liahona*, mei 2007, p. 74.
9. Thomas S. Monson, 'De heilige tempel: een baken voor de wereld', *Liahona*, mei 2011, pp. 91–92.
10. Zie bijvoorbeeld Naomi Schaefer Riley, 'What the Mormons Know

- about Welfare', *Wall Street Journal*, 18 februari 2012, p. A11.
11. Ram Cnaan en anderen, 'Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints' (concept), p. 16.
 12. Ezra Taft Benson, 'To the Single Adult Brethren of the Church', *Ensign*, mei 1988, p. 53.
 13. *Lectures on Faith* (1985), p. 69.

Bergen bedwingen

President Henry B. Eyring

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Als we geloof in Jezus Christus hebben, kunnen de moeilijkste maar ook de voorspoedigste tijden zegenrijk zijn.

Ik hoorde president Spencer W. Kimball tijdens een conferentie God eens vragen hem bergen te geven om te bedwingen. Hij zei: 'Er liggen grote uitdagingen voor ons, enorme kansen voor het grijpen. Ik verwelkom dat vooruitzicht en zeg in alle nederigheid graag tegen de Heer: "Geef mij dit bergland", geef mij deze uitdagingen.'¹

Mijn hart klopte sneller, want ik wist wat voor uitdagingen en moeilijkheden hij al had doorstaan. Ik wilde graag meer op hem lijken, een moedige dienstknecht van God. Dus bad ik op een avond om iets waardoor ik mijn moed kon bewijzen. Ik weet het nog heel goed. Die avond knielde ik in mijn slaapkamer vol geloof neer. Mijn hart leek bijna te barsten.

Binnen een dag of twee werd mijn gebed beantwoord. De zwaarste beproeving van mijn leven verraste mij en stemde mij nederig. Ik leerde er twee dingen door. Ten eerste had ik een duidelijk bewijs dat God mijn gelovig gebed had gehoord en verhoord. Maar ten tweede was dat het begin van een doorlopende reeks lessen waardoor ik beter leer begrijpen waarom ik die avond zo zeker wist dat de potentiële zegeningen van tegenspoed alles meer dan de moeite waard maken.

De moeilijkheden die ik destijds te verduren kreeg, lijken nu onbeduidend ten opzichte van wat er sindsdien op mijn pad en dat van mijn dierbaren is gekomen. Velen van u maken nu lichamelijke, geestelijke en emotionele beproevingen mee waardoor u misschien wel wilt uitroepen wat een fantastische,

trouwe dienstknecht van God die ik goed heb gekend, ooit uitriep. Zijn verpleegkundige hoorde hem vanaf zijn ziekbed vol pijn uitroepen: 'Ik heb altijd geprobeerd een goed leven te leiden. Waarom overkomt mij dit nu?'

U weet hoe de Heer die vraag voor de profeet Joseph Smith in zijn gevangeniscel beantwoordde:

'En indien gij in de put wordt geworpen, of in de handen van moordenaars valt, en het doodvonnis over u wordt geveld; indien gij in het diep wordt geworpen; indien de ziedende baren tegen u samenspannen; indien hevige winden uw vijand worden; indien de hemelen zwart worden en alle elementen zich verenigen om de weg te versperren; en bovenal, indien zelfs de kaken der hel wijd tegen u worden opengesperd, weet dan, mijn zoon, dat al deze dingen u ondervinding zullen geven en voor uw bestwil zullen zijn.

'De Zoon des Mensen is onder dat alles afgedaald. Zijt gij groter dan Hij?

'Welnu, houd vol op uw weg, en het priesterschap zal met u blijven; want hun grenzen zijn vastgesteld, zij kunnen die niet overschrijden. Uw dagen zijn bekend en uw jaren zullen niet verminderd worden; daarom, vrees niet wat de mens kan doen, want God zal met u zijn tot in alle eeuwigheid.²

Naar mijn idee is er geen beter antwoord op de vraag waarom beproevingen voorkomen en wat we moeten doen dan de woorden van de Heer zelf. Hij heeft voor ons beproevingen doorstaan waarvan we ons de verschrikking niet kunnen voorstellen.

U weet dat Hij ons de raad geeft om ons, wegens ons geloof in Hem, te bekeren:

'Daarom gebied Ik u zich te bekeren — bekeer u, opdat Ik u niet sla met de roede van mijn mond, en met mijn verbolgenheid, en met mijn toorn, en uw lijden hevig zij — hoe hevig weet u niet, hoe intens weet u niet, ja, hoe zwaar te dragen weet u niet.

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren;

'maar als zij zich niet bekeren, moeten zij lijden zoals Ik; welk lijden Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en naar lichaam en geest

deed lijden — en Ik wilde dat Ik de bittere beker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —

‘niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk en volbracht mijn voorbereidingen voor de mensenkinderen.’³

U en ik hebben het geloof dat we boven beproevingen kunnen uitstijgen in het vertrouwen dat er ‘balsem in Gilead’⁴ is en dat de Heer heeft beloofd: ‘Ik zal u niet (...) verlaten.’⁵ Dat is wat ons en de mensen die we dienen volgens president Thomas S. Monson op de been houden in eenzame en welhaast ondraaglijke beproevingen.⁶

Maar president Monson houdt ons ook wijselijk voor dat de vorming van een fundament van geloof in die beloften de nodige tijd vergt. U hebt, net als ik, de noodzaak voor dat fundament wellicht gezien aan het bed van iemand die de strijd om tot het einde toe te volharden wilde opgeven. Als het fundament van geloof niet in ons hart is gevestigd, zal de kracht om te volharden niet toereikend zijn.

Ik wil u vandaag uitleggen hoe we volgens mij dat rotsvast fundament kunnen verkrijgen. Dat doe ik om twee redenen met de nodige nederigheid. Ten eerste hebben mijn woorden misschien een ontmoedigende uitwerking op mensen die nu zwaar beproefd worden en het fundament van hun geloof voelen afbrokkelen. Ten tweede besef ik dat me voor het einde van mijn leven nog grotere uitdagingen te wachten staan. De aanwijzingen die ik u daarom geef, moet ik zelf nog zien waar te maken door tot het einde toe te volharden.

Als jongeman werkte ik bij een aannemer die funderingen en vloeren voor nieuwe huizen aanlegde. In de zomerhitte was het zwaar werk om de grond de pasvorm te geven waarin we het cement voor de fundering konden storten. We hadden geen machines. We deden alles met pikhouweel en schop. Duurzame funderingen aanleggen was hard ploeteren in die tijd.

Er kwam ook geduld aan te pas. Na het storten van de fundering moesten we het cement laten uitharden. Hoe graag we ook wilden opschieten met de klus, we wachtten ook altijd na het storten van de fundering voordat we de pasvormen weghaalden.

En een nieuwe bouwvakker zoals ik was nog meer onder de indruk van het kennelijk secure en tijdrovende karwei om

betonijzer binnen de pasvormen te plaatsen voor extra stevigheid van de uiteindelijke fundering.

Op soortgelijke wijze moeten we de grond voor ons fundament van geloof zorgvuldig gereedmaken om de stormen die in ieders leven komen te weerstaan. Die solide basis voor een fundament van geloof is persoonlijke integriteit.

Door steeds het goede te kiezen wanneer we voor een keuze gesteld worden, werken we aan de vaste grond onder ons geloof. Dat kan al vanaf jonge leeftijd, omdat iedere ziel immers de gave van de Geest van Christus meekrijgt. Met die Geest kunnen we weten of we iets wel of niet goed hebben gedaan in de ogen van God.

Die keuzes, vaak wel honderden per dag, zorgen voor de vaste grondslag waarop we ons bouwwerk van geloof bouwen. Het metalen raster waar de substantie van ons geloof omheen wordt gegoten, is het evangelie van Jezus Christus, met alle verbonden, verordeningen en beginselen ervan.

Een van de kernpunten van duurzaam geloof is de juiste inschatting van de benodigde uithardingstijd. Daarom was het ook onverstandig van mij dat ik al zo jong om hogere bergen en grotere uitdagingen bad om te bedwingen.

Het uitharden gebeurt niet automatisch met het verstrijken van de tijd, maar tijd vergt het wel. Alleen maar ouder worden is niet voldoende. God en anderen voortdurend met hart en ziel dienen doet een getuigenis van de waarheid in onwrikbare geestelijke kracht veranderen.

Ik wil een bemoedigend woord spreken tot wie op dit moment zware beproevingen ondergaan en voelen dat hun geloof aan het wankelen is. Bedenk dat moeilijkheden uw geloof sterker en uiteindelijk onwankelbaar kunnen maken. Moroni, de zoon van Mormon in het Boek van Mormon, vertelde ons hoe we die zegening kunnen verwerven. Hij houdt ons de eenvoudige en heerlijke waarheid voor dat handelen naar slechts een sprankje geloof God de kans biedt het aan te wakkeren:

‘En nu wil ik, Moroni, iets zeggen over die dingen; ik wil de wereld tonen dat geloof datgene is waarop men hoopt maar dat men niet ziet; daarom, betwist niet omdat gij niet ziet, want gij ontvangt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof.

‘Want het was door geloof dat Christus Zich aan onze vaders toonde nadat Hij uit de doden was opgestaan; en Hij toonde Zich pas aan hen nadat zij geloof in Hem hadden; daarom moeten sommigen van hen wel geloof in Hem hebben gehad, want Hij toonde Zich niet aan de wereld.

‘Maar wegens het geloof der mensen heeft Hij Zich aan de wereld getoond en de naam van de Vader verheerlijkt en een weg bereid, opdat anderen daardoor deelgenoot van de hemelse gave konden worden en konden hopen op datgene wat zij niet hebben gezien.

‘Zo kunt ook gij hoop hebben en deelgenoot zijn van de gave, indien gij slechts geloof wilt hebben.’⁷

Dat kostbare sprankje geloof dat u moet koesteren en naar uw beste vermogen moet uitoefenen, is geloof in de Heer Jezus Christus. ‘En niemand heeft ooit wonderen verricht dan na zijn geloof; zo hebben zij dan eerst in de Zoon Gods geloofd.’⁸

Ik sprak eens met een vrouw die de wonderlijke kracht ontving om met onvoorstelbaar pijnlijke verliezen om te gaan omdat ze de woorden ‘Ik weet dat mijn Verlosser leeft’⁹ eindeloos herhaalde. Dat geloof en die woorden van getuigenis lieten haar niet in de steek in de mist die de herinneringen aan haar kindertijd weliswaar vertroebelden maar niet wegvaagden.

Ik stond perplex toen ik hoorde dat een andere vrouw iemand had vergeven die haar jarenlang kwaad had aangedaan. Ik vroeg haar met verbazing waarom ze ervoor had gekozen die jarenlange mishandeling te vergeven en te vergeten.

Ze zei rustig: ‘Dat was het moeilijkste dat ik ooit heb gedaan, maar ik wist dat ik het moest doen. Daarom deed ik het.’ Haar geloof dat de Heiland haar zal vergeven als zij anderen vergeeft, gaven haar gemoedsrust en hoop toen ze slechts enkele maanden nadat ze haar onbekeerlijke vijand had vergeven op sterven lag.

Ze vroeg aan me: ‘Hoe zal het in de hemel zijn als ik daar aankom?’

Ik antwoordde: ‘Als ik moet afgaan op uw geloof en uw vergevensgezindheid zal het voor u een heerlijke thuiskomst zijn.’

Ik heb nog een bemoedigend woord voor wie zich afvragen of hun geloof in Jezus Christus wel toereikend is om tot het einde

te volharden. Ik heb anderen van u die nu luisteren gekend toen u nog jong was, bruisend en begaafder dan de meeste mensen om u heen. Toch koos u ervoor te doen wat de Heiland zou hebben gedaan. Met uw rijke zegeningen bent u anderen tot hulp en troost geweest die u vanuit uw positie ook had kunnen negeren of minachten.

Wanneer zware beproevingen zich aandienen, beschikt u over het geloof om ze goed te doorstaan, ongemerkt gevormd door de keren dat u de reine liefde van Christus in praktijk bracht, en anderen diende en vergaf zoals de Heiland dat zou doen. U hebt een fundament van geloof gelegd door anderen net als de Heiland lief te hebben en namens Hem te dienen. Uw geloof in Hem zette u aan tot daden van naastenliefde en zullen u de nodige hoop schenken.

Het is nooit te laat om het fundament van geloof te verstevigen. Er is altijd tijd. Met geloof in de Heiland kunt u zich bekeren en om vergeving smeken. U kunt iemand vergeving schenken. U kunt iemand bedanken. U kunt iemand dienen en verheffen. Dat kunt u doen waar u ook bent, en hoe eenzaam en verlaten u zich mogelijk ook voelt.

Ik kan u niet beloven dat er in dit leven een eind komt aan uw tegenspoed. Ik kan u niet verzekeren dat uw beproevingen slechts van korte duur zullen zijn. Een van de kenmerken van beproevingen is dat de tijd juist langzamer lijkt te gaan en dan bijna stil lijkt te staan.

Daar zijn goede redenen voor. Kennis van die redenen biedt misschien niet veel troost, maar kan u wel geduld bijbrengen. Die redenen vloeien voort uit dat ene feit: in de volmaakte liefde van onze hemelse Vader en de Heiland voor u, willen Zij u geschikt maken om in eeuwige familieverbanden bij Hen te leven. Alleen wie volkomen rein zijn gewassen en veranderd door de verzoening van Jezus Christus kunnen daar vertoeven.

Mijn moeder heeft bijna tien jaar tegen kanker gestreden. De behandelingen, operaties en het uiteindelijke ziekbed vergden het beste van haar.

Toen zij haar laatste ademtocht had uitgeblazen, sprak mijn vader: 'Een meisje is naar huis gegaan om uit te rusten.'

Een van de sprekers op haar begrafenis was Spencer W. Kimball. Naast de hulde die hij haar bracht, herinner ik me dat hij zoiets zei als: ‘Sommigen van u hebben misschien gedacht dat Mildred zo lang en zo hevig moest lijden om iets wat ze verkeerd gedaan had waardoor ze de beproevingen nodig had. Toen zei hij: ‘Dat is niet zo, God wilde haar gewoon nog wat verder polijsten.’ Op dat moment dacht ik: als zo’n goede vrouw zozeer gepolijst moest worden, wat staat mij dan nog te wachten?

Als we geloof in Jezus Christus hebben, kunnen de moeilijkste maar ook de voorspoedigste tijden zegenrijk zijn. In alle omstandigheden kunnen we het goede kiezen door de leiding van de Geest. We kunnen ons door het evangelie van Jezus Christus laten vormen en leiden als we daarvoor kiezen. En met profeten die onze plek in het heilsplan openbaren, mogen we met volmaakte hoop en gemoedsrust door het leven gaan. We hoeven ons nooit alleen of ongeliefd te voelen in dienst van de Heer, omdat we dat ook nooit zijn. We kunnen de liefde van God voelen. De Heiland heeft engelen aan onze linker- en rechterhand beloofd om ons te schragen.¹⁰ Hij komt zijn woord altijd na.

Ik getuig dat God de Vader leeft en dat zijn geliefde Zoon onze Verlosser is. De Heilige Geest heeft op deze conferentie waarheid bevestigd. Hij zal dat blijven doen als u er al luisterend naar zoekt en als u de boodschappen van deze bevoegde dienstknechten van de Heer later bestudeert. President Thomas S. Monson is de profeet van de Heer voor de hele wereld in deze tijd. De Heer waakt over u. God de Vader leeft. Zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, is onze Verlosser. Zijn liefde is onfeilbaar. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Spencer W. Kimball, ‘Give Me This Mountain’, *Ensign*, november 1979, p. 79.
2. Leer en Verbonden 122:7–9.
3. Leer en Verbonden 19:15–19.
4. Jeremia 8:22.
5. Jozua 1:5.
6. Zie Thomas S. Monson, ‘Look to God and Live’, *Ensign*, mei 1998, pp. 52–54.
7. Ether 12:6–9.
8. Ether 12:18.
9. ‘Ik weet dat mijn Verlosser leeft’, lofzang 92.
10. Zie Leer en Verbonden 84:88.

Steunverlening aan kerkfunctionarissen

Gepresenteerd door president Dieter F. Uchtdorf

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij stellen voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Henry Bennion Eyring als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en Dieter Friedrich Uchtdorf als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan Boyd Kenneth Packer als president van het Quorum der Twaalf Apostelen; en als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, en Neil L. Andersen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dit eveneens kenbaar.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeten, zieners en openbaarders.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens, met hetzelfde teken.

Ouderling Steven E. Snow is ontheven als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig.

Wie zijn waardering wil uiten, maakt dit kenbaar.

Wij stellen voor steun te verlenen aan ouderling Richard J. Maynes als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor de ouderlingen Gérald Jean Caussé en Gary E. Stevenson met dank te ontheffen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor de bisschoppen H. David Burton, Richard C. Edgley, en Keith B. McMullin na vele jaren van trouwe dienst te ontheffen als Presiderende Bisschap en ze de status van emeritus algemeen autoriteit te geven.

Wie zijn waardering wil uiten, maakt dit kenbaar.

Wij stellen voor de volgende gebiedszeventigers met ingang van 1 mei 2012 te ontheffen:

Richard K. Ahadjie, Climato C. A. Almeida, Fernando J. D. Araújo, Marvin T. Brinkerhoff, Mario L. Carlos, Rafael E. Castro, David L. Cook, César A. Dávila, Mosiah S. Delgado, Luis G. Duarte, Juan A. Etchegaray, Stephen L. Fluckiger, J. Roger Fluhman, Robert C. Gay, Miguel Hidalgo, Garith C. Hill, David J. Hoare, David H. Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T. Kola, Glendon Lyons, R. Bruce Merrell, Enrique J. Montoya, Daniel A. Moreno, Adesina J. Olukanni, Gamaliel Osorno, Patrick H. Price, Marcos A. Prieto, Paulo R. Puerta, Carlos F. Rivas, A. Ricardo Sant'Ana, Fabian L. Sinamban, Natã C. Tobias, Stanley Wan, Perry M. Webb, Richard W. Wheeler, en Scott D. Whiting.

Wie zijn waardering wil uiten voor het uitstekende werk dat zij verricht hebben, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor de zusters Julie B. Beck, Silvia H. Allred, and Barbara Thompson met dank en waardering te ontheffen als het algemeen ZHV-presidium.

Tevens ontheffen wij alle leden van het algemeen ZHV-bestuur.

Wie zijn waardering wil uiten voor het uitstekende, toegewijde werk dat deze zusters verricht hebben, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor de volgende broeders steun te verlenen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Craig A. Cardon, Stanley G. Ellis, Larry Echo Hawk, Robert C. Gay en Scott D. Whiting.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens met hetzelfde teken.

Wij stellen voor Gary E. Stevenson steun te verlenen als presiderende bisschop van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met Gérald Jean Caussee als eerste raadgever en Dean Myron Davies als tweede raadgever.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor om de volgende broeders steun te verlenen als nieuwe gebiedszeventigers:

Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Aley K. Auna Jr., W. Mark Bassett, Robert M. Call, Hernando Camargo, Gene R. Chidester, Joaquin E. Costa, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Edward Dube, Moroni Gaona, Taylor G. Godoy, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Alvin F. Meredith III, Adonay S. Obando, Jared R. Ocampo, Adeyinka A. Ojedian, Andrew M. O'Riordan, Jesus A. Ortiz, Fred A. Parker, Siu Hong Pon, Abraham E. Quero, Robert Clare Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge Saldívar, Gordon H. Smith, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto en Daniel Yirenya-Tawiah.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor steun te verlenen aan Linda Kjar Burton als algemeen ZHV-presidente met Carole Manzel Stephens als eerste raadgeefster en Linda Sheffield Reeves als tweede raadgeefster.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dit eveneens kenbaar.

Wij stellen voor om de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigers en leden van algemene presidiums van hulporganisaties die nu in functie zijn steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

President Monson, voor zover ik heb kunnen zien, was de steunverlening in het Conferentiecentrum unaniem bevestigend.

Dank u, broeders en zusters, voor uw steunverlening, uw voortdurende geloof, toewijding en gebeden.

Wij verzoeken de nieuwe algemene autoriteiten en het nieuwe algemeen ZHV-presidium hun plaats op het podium in te nemen.

Rapport van de afdeling verificatie over 2011

Gepresenteerd door Robert W. Cantwell
Algemeen directeur, afdeling verificatie van de kerk

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der Laatste Dagen*

Geachte broeders, zoals voorgeschreven in de openbaring in afdeling 120 van de Leer en Verbonden autoriseert de raad van tiendebesteding de uitgaven van de kerk. Deze raad bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop.

De raad keurt begrotingen goed voor kerkelijke afdelingen, werkzaamheden en alle aanverwante toelagen voor kerkelijke units. De kerkelijke entiteiten doen uitgaven uit goedgekeurde begrotingen en in overeenstemming met de kerkelijke beleidslijnen en procedures.

De afdeling verificatie van de kerk heeft toegang gekregen tot alle verslagen en systemen die nodig waren om de toereikendheid te evalueren van de controles op ontvangsten en uitgaven en van de bescherming van kerkelijke geldmiddelen. De afdeling verificatie van de kerk is onafhankelijk van alle andere afdelingen en ondernemingen van de kerk en bestaat uit registeraccountants, interne verificateurs, verificateurs van informatiesystemen en andere bekwame en gekwalificeerde vakmensen.

Op grond van de uitgevoerde verificaties is de afdeling verificatie van de kerk van mening dat in alle materiële opzichten de ontvangen bijdragen, gedane uitgaven en geldmiddelen van de kerk voor het jaar 2011 zijn opgevoerd en beheerd in overeenstemming met de juiste boekhoudpraktijken,

goedgekeurde begrotingen, en de beleidslijnen en procedures van de kerk.

Hoogachtend,
afdeling verificatie van de kerk
Robert W. Cantwell
Algemeen directeur

Statistisch rapport 2011

Gepresenteerd door Brook P. Hales

Secretaris van het Eerste Presidium

Ter informatie van de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport opgesteld over de groei en de status van de kerk per 31 december 2011:

Units van de kerk

Ringen 2.946

Zendingsgebieden 340

Districten 608

Wijken en gemeenten 28.784

Ledental van de kerk

Totaal aantal leden 14.441.346

Ingeschreven kinderen in 2011 119.917

Bekeerlingen in 2011 281.312

Zendingen

Voltijdzendingen 55.410

Kerkwerkdzendingen 22.299

Tempels

Tempels ingewijd in 2011 San Salvador (El Salvador) en Quetzaltenango (Guatemala) 2

Tempels heringewijd in 2011 Atlanta (Georgia, VS) 1

Tempels in gebruik 136

**Voormalige algemene kerkfunctionarissen en andere
vooraanstaande leden van de kerk die sinds de algemene
aprilconferentie van vorig jaar zijn overleden:**

De ouderlingen Marion D. Hanks, Jack H Goaslind jr., Monte J. Brough, Ronald E. Poelman, Keith W. Wilcox en Harold G. Hillam, alle voormalige leden van quorums der Zeventig; de zusters Joy F. Evans en Chieko N. Okazaki, voormalige raadgeefsters in het algemeen ZHV-presidium; zuster Norma Sonntag, echtgenote van ouderling Philip T. Sonntag, voormalig lid van de Zeventig; Sister Leola George, weduwe van ouderling Lloyd P. George, voormalig lid van de Zeventig; zuster Argelia Villanueva de Alvarez, echtgenote van ouderling Lino Alvarez, ook een voormalig lid van de Zeventig; broeder Wendell M. Smoot jr., voormalig president van het Tabernakelkoor.

De arbeiders in de wijngaard

Ouderling Jeffrey R. Holland

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Luister alstublieft naar de ingevingen van de Heilige Geest die u nu, op dit moment, influistert dat u het zoenoffer van de Heer Jezus Christus dient te aanvaarden om de vruchten te kunnen plukken van zijn arbeid.

In het licht van de roepingen en ontheffingen die het Eerste Presidium zojuist heeft bekendgemaakt, wil ik namens iedereen zeggen dat we met genoegen en in liefde zullen terugdenken aan hen die zo getrouw hun functie hebben vervuld, zoals we ook hen die nu deze functies gaan bekleden, onmiddellijk in liefde verwelkomen. Onze welgemeende dank voor u allen.

Ik wil het hebben over een van Jezus' gelijkenissen, waarin een heer des huizes 'des morgens vroeg arbeiders voor zijn wijngaard ging huren.' Na de eerste groep om zes uur 's ochtends te hebben ingehuurd, ging hij om negen uur, om twaalf uur, en om drie uur 's middags terug om meer arbeiders in te huren omdat de oogst groot was. Dan lezen we in de Schrift dat hij nog een laatste keer terugkwam, 'omstreeks het elfde uur' (ongeveer vijf uur 's middags) om een laatste groep arbeiders in te huren. Ruim een uur later verzamelden zich alle arbeiders om hun dagloon in ontvangst te nemen. Het verrassende was dat alle arbeiders *hetzelfde* loon kregen, hoewel zij op verschillende tijdstippen met hun arbeid waren begonnen. Wie als eersten waren ingehuurd, begonnen meteen te morren. Ze zeiden: 'Deze laatsten hebben een uur gewerkt en gij hebt hen met ons

gelijkgesteld, die een zware dag en de hitte hebben doorstaan.¹¹ Misschien kreeg u bij het lezen van deze gelijkenis evenals die arbeiders ook wel het gevoel dat hen onrecht was gedaan. Laat ik het daar kort over hebben.

Ten eerste is het van belang om op te merken dat *niemand* oneerlijk was behandeld. De eerste arbeiders waren een dagloon overeengekomen en hadden dat uitbetaald gekregen. Verder waren ze, veronderstel ik, heel dankbaar dat ze werk kregen. In de tijd van Jezus moest de gemiddelde man zien rond te komen van wat hij op een dag verdiende. Als je niet op het land werkte of viste of koopwaar verkocht, had je waarschijnlijk die dag niets te eten. Met meer arbeiders dan werkgelegenheid waren deze eerste mannen die morgen het fortuinlijkst van alle arbeiders.

Als er al iemand enige medelijden verdient, dan zijn dat, in eerste instantie, de mannen die *niet* werden gekozen, omdat ook zij monden te vullen en voeten te schoeien hadden. Het geluk leek hen nooit toe te lachen. Bij elk bezoek van de opzichter later op de dag moesten zij gelaten toezien hoe er altijd anderen werden ingehuurd.

Maar tegen het einde van de werkdag verscheen de opzichter tot ieders verrassing 'ter elfder ure' nog een vijfde keer. Deze laatsten en sombersten van alle arbeiders, die alleen te horen kregen dat ze billijk zouden worden behandeld, aanvaardden het werk zonder zelfs te weten wat hun zou worden uitbetaald, in het besef dat *iets* beter was dan niets, wat tot nu toe het geval lijkt te zijn geweest. Toen zij echter werden uitbetaald, wisten ze niet wat ze zagen, want ze kregen hetzelfde loon als alle anderen! Ze zullen zeker sprakeloos zijn geweest en ongelooflijk dankbaar. Nooit hadden ze van enige andere werkgever zoveel mededogen gekregen.

En tegen die achtergrond moeten we, denk ik, het gemor van de eerste arbeiders zien. Want de heer des huizes zegt in de gelijkenis tegen hen (en ik gebruik hier en daar mijn eigen woorden): 'Beste mannen, ik behandel u niet onrechtvaardig. U hebt ingestemd met het loon voor één dag, een goed loon. U was heel blij dat ik u werk aanbood, en ik ben heel blij dat u dat werk goed hebt verricht. Ik heb u er goed voor betaald. Neem dan aan wat u toekomt en geniet ervan. En wat de andere arbeiders

betreft, *het is aan mij om mijn geld te besteden zoals ik dat wil.*'

Daarna volgt er een indringende vraag voor ieder, toen en nu, die hem willen horen: *'Waarom zou u jaloers zijn omdat ik verkies mild te zijn?'*

Broeders en zusters, er zullen momenten in ons leven komen waarin iemand een onverwachte zegen krijgt of bijzondere lof krijgt toegezwaaid. Ik verzoek u dringend u niet gekwetst te voelen — en zeker niet jaloers te zijn — als het geluk iemand anders toelacht. Wij hoeven ons zeker niet minder te voelen als het een ander voor de wind gaat. We doen niet mee aan een wedstrijd in wie het rijkst is of het getalenteerdst, of het mooist, of zelfs wie het meest gezegend wordt. De wedstrijd waaraan we *wel* meedoen, is de wedstrijd tegen zonde, en afgunst is zeker een van de meest universele.

Afgunst is een fout die keer op keer opduikt. Het is duidelijk dat we lijden als het *noodlot ons* treft, maar afgunst zorgt ervoor dat we lijden onder al *het geluk* dat *anderen* ten deel valt! Nou, wat een stralend vooruitzicht — een liter azijn naar binnen klokken elke keer als wie dan ook een gelukkig moment heeft! Om nog maar te zwijgen van de teleurstelling als we er aan het eind van ons leven achter komen dat God zowel rechtvaardig als barmhartig is, en allen aan zijn zijde, 'over al zijn bezit zal stellen'², zoals de Schrift zegt. Les nummer één over de wijngaard van de Heer is dus: begeren, pruilen of anderen afkraken, voegt *niets* toe aan *uw* status, noch gaat uw zelfbeeld erop vooruit als u iemand hekelt. Wees dus mild en dankbaar dat God goed is. Zo leidt u een gelukkig leven.

De tweede les die ik uit deze gelijkenis wil trekken is de droevige vergissing die sommigen kunnen maken door aan het *eind* van de dag hun loon mis te lopen, omdat ze *eerder* op de dag in beslag werden genomen door denkbeeldige problemen. Er staat hier niet dat er iemand was die zijn schelling voor de voeten van de heer des huizes gooide en platzak wegging, maar ik veronderstel dat dat het geval had kunnen zijn.

Geliefde broeders en zusters, wat er in dit verhaal om negen uur, twaalf uur of drie uur gebeurde, gaat aan het eind van de dag volkomen op in de grootsheid van de royale uitbetaling aan alle arbeiders. De geloofsformule is vol te houden, door te gaan

en het af te maken, en de eerder geleden pijn — echte of ingebeelde — op te laten gaan in de overvloed van de uiteindelijke beloning. Blijf niet hangen in oude klachten of grieven — niet wat uzelf betreft, niet wat uw naasten betreft, en zelfs niet wat deze ware en levende kerk betreft. De grootsheid van uw leven, van het leven van uw naasten en van het evangelie van Jezus Christus zullen op de laatste dag duidelijk worden, zelfs als die grootsheid aanvankelijk niet door iedereen wordt opgemerkt. Maak u dus niet druk over iets dat om negen uur 's ochtends is gebeurd als de genade Gods u om zes uur 's avonds probeert te belonen — wat voor werkzaamheden u die dag ook hebt verricht.

We verbruiken kostbare emotionele en geestelijke energie als we ons verliezen in de herinnering dat we als kind op een pianorecital een valse noot hebben aangeslagen, of in iets wat onze partner twintig jaar geleden heeft gezegd of gedaan, en dat hij of zij nog minstens twintig jaar van ons te horen krijgt, of in een voorval uit de kerkgeschiedenis dat min of meer bewijst dat stervelingen nooit helemaal zullen kunnen voldoen aan wat God van hen vergt. Zelfs als een van die grieven niet bij u is begonnen kan die wel bij u eindigen. En wat zult u daarvoor worden beloond als de Heer van de wijngaard u na dit leven in de ogen kijkt en de rekening wordt vereffend.

Wat mij bij mijn derde en laatste les brengt: Deze gelijkenis — zoals alle gelijkenissen — gaat eigenlijk niet over arbeiders of daglonen, net zo min als de andere over schapen en geiten, vijgen en vissen gaan. Dit is een verhaal over Gods goedheid, zijn geduld en vergiffenis, en de verzoening van de Heer Jezus Christus. Het is een verhaal over milddadigheid en mededogen. Het is een verhaal over genade. Het onderschrijft de gedachte die ik lang geleden hoorde, dat wat God het mooist vindt aan God zijn, is de sensatie van barmhartig zijn, in het bijzonder aan wie het niet verwachten en vaak het gevoel hebben dat ze het niet verdienen.

Ik weet niet of er iemand in dit grote publiek is die wellicht de boodschap van vergiffenis, vervat in deze gelijkenis, nodig heeft, maar hoezeer u ook achterop bent geraakt, hoeveel kansen u ook denkt gemist te hebben, hoeveel fouten u ook denkt

gemaakt te hebben, of hoezeer u ook denkt dat het u ontbreekt aan talent, of hoever u ook denkt weg te zijn van huis, familie en God, ik getuig tot u dat u *niet* buiten het bereik van de goddelijke liefde bent. Het is voor u niet mogelijk om verder in de duisternis weg te kruipen dan het oneindige licht van Christus' verzoening kan schijnen.

Of u nu nog niet tot ons geloof bent gekomen, of u eens bij ons was en niet bij ons bent gebleven, er is in beide gevallen niets wat u gedaan kunt hebben, dat niet ongedaan kan worden gemaakt. Er is geen probleem dat u niet kunt oplossen. Er is geen droom die met het verstrijken van tijd en eeuwigheid niet alsnog kan worden verwezenlijkt. Zelfs als u het gevoel hebt dat u de verloren en laatste arbeider van het elfde uur bent, staat de Heer van de wijngaard naar u wenken. Ga dan 'met vrijmoedigheid (...) tot de troon der genade'³ en val daar aan de voeten van de Heilige Israëls neer. Kom en vergast u 'zonder geld en zonder prijs'⁴ aan de tafel van de Heer.

Ik roep vooral de echtgenoten en vaders op, priesterschapsdrager of toekomstige priesterschapsdrager, om naar de woorden van Lehi, te ontwaken en u uit het stof te verheffen (...), en mannen te zijn.⁵ Niet altijd maar vaak wel zijn het de mannen die ervoor kiezen de oproep om 'de gelederen te versterken'⁶ naast zich neerleggen. Vrouwen en kinderen lijken vaak gewilliger te zijn. Broeders, kom in actie. Doe het voor uw eigen bestwil. Doe het omwille van hen die u liefhebben en die bidden dat u in actie komt. Doe het omwille van de Heer Jezus Christus, die een onpeilbare prijs heeft voldaan om u de toekomst te geven die Hij voor ogen heeft.

Geliefde broeders en zusters, tot u voor wie het evangelie al vele jaren een zegen is, omdat u het tot uw geluk vroeg in uw leven heeft gevonden, tot u voor wie het evangelie geleidelijk in uw leven is gekomen, en tot u — lid van de kerk of niet — die nog steeds op afstand toekijkt, tot ieder van u getuig ik van de hernieuwende kracht van Gods liefde en het wonder van zijn genade. *Hij bekommert zich om het geloof dat u zich ten slotte eigen maakt, niet om het uur of de dag dat u dat verwezenlijkt.*

Als u dus verbonden hebt gesloten, kom die dan na. Als u geen verbonden hebt gesloten, sluit ze dan. Als u ze wel hebt

gesloten en ze hebt gebroken, bekeer u dan en herstel ze. Het is *nooit* te laat zolang de Meester van de wijngaard zegt dat er tijd is. Luister alstublieft naar de ingevingen van de Heilige Geest die u nu, op dit moment, influistert dat u het zoenoffer van de Heer Jezus Christus dient te aanvaarden om de vruchten te kunnen plukken van zijn arbeid. Stel het niet uit. De tijd begint te dringen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Zie Matteüs 20:1–15.
2. Lucas 12:44.
3. Hebreeën 4:16.
4. Jesaja 55:1.
5. 2 Nephi 1:14, 21.
6. Naar 'We Are All Enlisted, *Hymns*, nr. 250.

Tot onszelf komen: het avondmaal, de tempel en offervaardig dienen

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf Apostelen

We komen tot bekering en worden geestelijk zelfredzaam als we bidden en onze verbonden naleven.

De Heiland vertelde zijn discipelen over een zoon die zijn rijke vader verliet, naar een ver land ging en zijn erfenis verspeelde. Toen er hongersnood kwam, nam de jonge man het nederige baantje van varkenshoeder. Hij had zo'n honger dat hij de schillen wilde eten die voor de dieren bestemd waren.

Ver van huis, ver van de plek waar hij wilde zijn, en in die berooide toestand gebeurde er iets in het leven van deze jonge man dat van eeuwig belang was. De Heiland zei daarover: "Toen kwam hij tot zichzelf."¹ Hij bedacht wie hij was, besepte wat hij had gemist, en begon te verlangen naar de zegeningen die in zijn vaders huis in zo'n ruime mate beschikbaar waren.

Of we in ons leven nu tijden van duisternis, beproeving, verdriet of zonde meemaken, we kunnen de Heilige Geest voelen die ons eraan herinnert dat we echt een zoon of dochter van onze zorgzame hemelse Vader zijn, die ons liefheeft, en we kunnen snakken naar de zegeningen die we alleen van Hem kunnen krijgen. Op dergelijke momenten zouden we ernaar moeten streven om *tot onszelf te komen* en terug in het licht van de liefde van onze Heiland te komen.

Die zegeningen behoren alle kinderen van onze hemelse Vader toe. Verlangen naar die zegeningen, inclusief een leven vol vreugde en geluk, is een onmisbaar onderdeel van het plan dat

onze hemelse Vader voor ieder van ons heeft. De profeet Alma heeft ons geleerd: 'al kunt gij niet meer doen dan verlangen te geloven laat dat verlangen dan in u werken.'²

Nemen onze geestelijke verlangens toe, dan worden we geestelijk zelfredzaam. Hoe kunnen we vervolgens anderen, onszelf en onze gezinsleden helpen om toe te nemen in ons verlangen om de Heiland te volgen en zijn evangelie na te leven? Hoe vergroten we ons verlangen om ons te bekeren, goed te leven en te volharden tot het einde? Hoe helpen we onze jongeren en jongvolwassenen om deze verlangens in hen te laten werken totdat ze tot bekering gekomen zijn en 'heilige[n] woord[en] door de verzoening van Christus'³

We komen tot bekering en worden geestelijk zelfredzaam als we bidden en onze verbonden naleven door waardig van het avondmaal te nemen, in aanmerking te komen voor een tempelaanbeveling en ons offers te getroosten om anderen te dienen.

Om waardig van het avondmaal te nemen, bedenken we dat we het verbond hernieuwen dat we bij de doop hebben gesloten. Om het avondmaal elke week een geestelijk reinigende ervaring te maken, moeten we ons daar op voorbereiden *voordat* we naar de avondmaalsdienst gaan. Dat doen we door opzettelijk ons dagelijks werk en ontspanning achter te laten en wereldse gedachten en zorgen opzij te zetten. Doen we dat, dan maken we in onze gedachten en ons hart ruimte voor de Heilige Geest.

Dan zijn wij klaar om de verzoening te overpeinzen. Dat gaat verder dan nadenken over de feiten van het lijden en de dood van de Heiland. Ons peinzen helpt ons om in te zien dat wij door het offer van de Heiland de hoop, de kans en de kracht hebben om daadwerkelijk hartgrondige veranderingen door te voeren in ons leven.

Zingen wij de avondmaalslofzang, nemen we deel aan de avondmaalsgebeden en aan de zinnebeelden van zijn vlees en bloed, dan vragen we onder gebed vergiffenis voor onze zonden en tekortkomingen. We denken na over de beloften die we de afgelopen week hebben gedaan en zijn nagekomen, en we nemen ons vast voor om de Heiland in de komende week op bepaalde concrete manieren te volgen.

Ouders en leiders, u kunt de jongeren helpen om de onvergelykelijke zegeningen van het avondmaal te ontvangen door ze bijzondere kansen te geven om erover te leren, erover te praten en het belang van de verzoening in hun leven te ontdekken. Laat ze zelf de Schriften onderzoeken en elkaar uit eigen ervaring leren.

Vaders, priesterschapsleiders en quorumpresidiums hebben met name tot taak de Aäronisch-priesterschapsdragers te helpen om zich ernstig voor te bereiden op het uitvoeren van hun heilige avondmaaltaken. Die voorbereiding vindt doordeweeks plaats door zich aan de evangeliënnormen te houden. Als jongemannen zich voorbereiden, goed leven en het avondmaal eerbiedig zegenen en rondnemen, volgen ze letterlijk het voorbeeld van de Heiland dat Hij bij het laatste avondmaal⁴ gaf, en worden ze zoals Hij.

Ik getuig dat het avondmaal ons een kans geeft om tot *onszelf te komen* en 'een grote verandering' van hart⁵ te ondergaan, te bedenken wie we zijn en waar we het meest naar verlangen. Hernieuwen we het verbond om de geboden te onderhouden, dan leidt de Heilige Geest ons terug naar onze hemelse Vader. Dan is het dus geen wonder dat ons is geboden 'dikwijls tezamen [te komen] om van het brood en [het water] te nemen ter gedachtenis van de Heer Jezus'⁶ en van het avondmaal te nemen voor onze ziel.⁷

Naast het avondmaal neemt ons verlangen om terug te keren naar onze hemelse Vader toe als we goed genoeg gaan leven om in aanmerking te komen voor een tempelaanbeveling. We doen dat door consequent en vastberaden de geboden te gehoorzamen. Deze gehoorzaamheid begint in onze jeugd en wordt versterkt door ervaringen in de Aäronische priesterschap en bij de jongevrouwen. Dan stellen priesters en lauwermeisjes hopelijk doelen en bereiden ze zich concreet voor op hun begiftiging en verzegeling in de tempel.

Wat zijn de normen voor houders van een aanbeveling? De psalmist herinnert ons hieraan:

'Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede?'

'Die rein is van handen en zuiver van hart.'⁸

In aanmerking komen voor een tempelaanbeveling geeft ons de kracht om onze tempelverbonden te onderhouden. Hoe krijgen we die kracht? We streven ernaar om een getuigenis te krijgen van onze hemelse Vader, Jezus Christus, de Heilige Geest, de realiteit van de verzoening, en de waarheid van de profeet Joseph Smith en de herstelling. We steunen onze leiders, behandelen onze gezinsleden vriendelijk, staan als getuige van de ware kerk van de Heer, wonen onze kerkbijeenkomsten bij, komen onze verbonden na, vervullen onze ouderlijke plichten en leiden een deugdzaam leven. U zou kunnen zeggen dat het klinkt alsof je gewoon een goede heilige der laatste dagen bent. En dan hebt u gelijk. De norm voor houders van een tempelaanbeveling is niet zo hoog dat zij onbereikbaar is voor ons. Het houdt gewoon in dat we het evangelie getrouw naleven en de profeten volgen.

En dan maken we er als begiftigde houder van een tempelaanbeveling een gewoonte van om een christelijk leven te leiden. Dat houdt in dat we gehoorzaam zijn, offers brengen om de geboden te onderhouden, elkander liefhebben, kuis zijn in gedachten en daden, en van onszelf geven voor de opbouw van Gods koninkrijk. Door de verzoening van de Heiland en door ons aan deze gewoonten van getrouwheid te houden, krijgen we ‘macht uit den hoge’⁹ om de beproevingen van het leven tegemoet te treden. We hebben die goddelijke kracht meer dan ooit nodig. Het is kracht die we alleen door tempelverordeningen ontvangen. Ik getuig dat de offers die we brengen om tempelverordeningen te ontvangen beslist elke moeite waard zijn.

Neemt ons verlangen om het evangelie te leren en na te leven toe, dan krijgen wij een natuurlijke neiging om elkaar te dienen. De Heiland heeft tegen Petrus gezegd: ‘Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders’.¹⁰ Ik heb de indruk dat de jongeren van nu een sterk verlangen hebben om andere mensen te dienen en hen tot zegen te zijn, om iets goeds tot stand te brengen in deze wereld. Ze verlangen ook sterk naar de vreugde die je krijgt door dienstbetoon.

Maar het is voor jongeren moeilijk te begrijpen hoe hun handelingen nu hen voorbereiden op, of uitsluiten van, mogelijkheden tot dienstbaarheid in de toekomst. Wij hebben

allen een 'gebiedende plicht'¹¹ om onze jongeren te helpen bij hun voorbereiding op levenslange dienstbaarheid, door ze te helpen om zelfredzaam te worden. Naast de geestelijke zelfredzaamheid waar we het over hebben gehad, is er ook materiële zelfredzaamheid, die onder meer een voortgezette opleiding of beroepsopleiding inhoudt, leren werken, en de tering naar de nering leren zetten. Als we nu leren om schulden te vermijden en geld te sparen, zijn we voorbereid om in toekomstige jaren full-time vrijwilligerswerk voor de kerk te doen. Het doel van zowel materiële als geestelijke zelfredzaamheid is zelf een hoger niveau te bereiken zodat we anderen in nood kunnen opbeuren.

Of we nu jong of oud zijn, wat we nu doen, bepaalt welke diensten we in de toekomst kunnen verlenen en krijgen. Een dichteres herinnert ons hieraan: 'Van alle woorden, gesproken, of geschreven in rijm, zijn de droevigste: "Het had zo mooi kunnen zijn!"'¹² Laten we niet zo leven dat we moeten betreuren wat we wel of niet hebben gedaan!

Geliefde broeders en zusters, de jonge man van wie de Heiland sprak, degene die we de verloren zoon noemen, *ging naar huis*. Zijn vader was hem niet vergeten; zijn vader wachtte op hem. 'En toen [de zoon] nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet [...] en kuste hem.'¹³ Ter ere van de terugkeer van zijn zoon liet hij een mantel komen, een ring, en liet hij een feestmaal aanrichten met een gemest kalf¹⁴: wat ons eraan herinnert dat ons geen enkele zegening onthouden wordt als we getrouw volharden op onze weg terug naar onze hemelse Vader.

Met zijn liefde en de liefde van zijn Zoon in mijn hart daag ik ieder van ons uit om onze geestelijke verlangens te volgen en tot *onzelf te komen*. Kijk eens in de spiegel en vraag uzelf: 'Waar sta ik wat het naleven van mijn verbonden betreft?' We zijn op de goede weg als we kunnen zeggen: 'Ik neem elke week waardig van het avondmaal, ik kom in aanmerking voor een tempelaanbeveling en ga naar de tempel, en ik breng offers om anderen te dienen en tot zegen te zijn.'

Ik geef mijn bijzondere getuigenis dat God ieder van ons zo liefheeft 'dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft'¹⁵ om verzoening te doen voor onze zonden. Hij kent ons en wacht op

ons, zelfs als we nog heel veraf zijn. Als we handelen naar onze verlangens en we tot onszelf komen, worden we ‘voor eeuwig in de armen van zijn liefde gesloten’¹⁶ en worden we Thuis welkom geheten. Dat getuig ik in de heilige naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Lucas 15:17. 2. Alma 32:27. 3. Mosiah 3:19. 4. Zie Matteüs 26:17–28; Lucas 22:1–20. 5. Alma 5:12; zie ook Mosiah 5:2; Alma 5:13–14. 6. Moroni 6:6. 7. Zie Moroni 4:3; Leer en Verbonden 20:77. 8. Psalmen 24:3–4. 9. Leer en Verbonden 95:8.	10. Lucas 22:32. 11. Leer en Verbonden 123:11. 12. Naar John Greenleaf Whittier, ‘Maud Muller,’ <i>The Complete Poetical Works of Whittier</i> (1894), p. 48. 13. Lucas 15:20. 14. Zie Lucas 15:22–24. 15. Johannes 3:16. 16. 2 Nephi 1:15.

Geloof, geestkracht en voldoening: een boodschap aan alleenstaande ouders

Ouderling David S. Baxter

van de Zeventig

*U probeert uw kinderen in waarheid en recht op te
voeden, wetend dat u het verleden niet kunt veranderen
maar wel de toekomst kunt bepalen.*

Mijn boodschap is voor alleenstaande ouders in de kerk, waarvan de meerderheid bestaat uit alleenstaande moeders — moedige vrouwen die in wisselende omstandigheden kinderen opvoeden en het huishouden doen. Misschien bent u weduwe of gescheiden. Misschien heeft het te maken met de problemen van een alleenstaande ouder als gevolg van een misstap in uw huwelijk, maar u leeft nu binnen het kader van het evangelie door van richting te veranderen. U zult gezegend worden als u het soort partnerschap vermijdt dat ten koste gaat van de deugd en het discipelschap. Die prijs is veel te hoog.

Wellicht vraagt u zich soms af: 'Waarom ik?' Toch groeit de goddelijkheid in ons pas door de moeilijkheden van het leven en de smeltkroes van beproeving, die ontstaat door de gebeurtenissen in ons leven die plaatsvinden doordat God de mens keuzevrijheid geeft. Ouderling Neal A. Maxwell merkte op dat we niet alle sommen kunnen maken of alles bij elkaar op kunnen tellen omdat 'we niet alle cijfers hebben'.¹

U bent geweldig, wat de reden ook is of in welke situatie u zich bevindt. U worstelt met alle dagelijkse bezigheden en doet het werk dat eigenlijk voor twee mensen bedoeld was in uw eentje. U moet vader en moeder tegelijk zijn. U doet het

huishouden, waakt over uw kinderen, worstelt soms met financiën en voert bovendien zelfs belangrijke taken in de kerk uit. U verzorgt uw kinderen. U leeft met hen mee en bidt voor en met hen. U wilt het beste voor hen maar piekert elke avond of uw best doen wel goed genoeg is.

Ik wil niet te persoonlijk worden, maar ik kom ook uit zo'n gezin. Tijdens mijn tienerjaren werd ik grotendeels in armoedige omstandigheden door mijn moeder opgevoed. Ze draaide iedere cent om voordat ze hem uitgaf. Ze kampte met eenzaamheid en had soms een dringende behoefte aan steun en vriendschap. En toch had mijn moeder een zekere waardigheid, een enorme bron van vastberadenheid en absolute Schotse flinkheid.

Gelukkig ontving ze later meer zegeningen dan in het begin. Ze trouwde met een bekeerling, een weduwnaar; ze werden in de Londentempel aan elkaar verzegeld en fungeerden daar kort daarna als tempelwerkers. Ze bleven meer dan 25 jaar bij elkaar — gelukkig, tevreden en voldaan totdat de dood hen overmande.

Er zijn over de hele wereld veel goede vrouwen zoals u in de kerk die jaar in jaar uit blijf geven van dezelfde veerkracht.

Het gaat nu niet precies zoals u jaren geleden had gehoopt, gepland, verwacht, of waar u voor had gebeden. Uw levensweg was vol drempels, omleidingen, kronkels en wendingen, wat grotendeels een gevolg is van deze gevallen wereld waarin wij getest en beproefd worden.

Ondertussen probeert u uw kinderen in waarheid en rechtschapenheid op te voeden, wetend dat u het verleden niet kunt veranderen maar wel de toekomst kunt bepalen. U zult daarvan onderweg de zegeningen plukken, ook al zijn die niet direct zichtbaar.

Met Gods hulp hoeft u de toekomst niet te vrezen. Uw kinderen zullen opgroeien en u prijzen, en alles wat ze bereiken zal u tot eer strekken.

Denk nooit dat u op de tweede plaats komt, dat u minder belangrijk bent als lid van de kerk, of dat u minder recht hebt op de zegeningen van de Heer dan anderen. Er zijn in Gods koninkrijk geen tweederangsburgers.

We hopen dat u, als u kerkdiensten bijwoont en schijnbaar volledige en gelukkige gezinnen ziet of iemand over

gezinsidealen hoort spreken, blij bent om deel uit te mogen maken van een kerk waarin de nadruk op het gezin wordt gelegd, en waarin men leert over de centrale rol ervan in het plan van geluk dat onze hemelse Vader voor zijn kinderen heeft. Te midden van wereldrampen en het verval van normen hebben we de leer, het gezag, de verordeningen en verbonden die de wereld de meeste hoop, en uw kinderen en hun toekomstige gezin het meeste geluk bieden.

In september 2006 vertelde president Gordon B. Hinckley in de algemene ZHV-vergadering over de ervaring van een gescheiden alleenstaande moeder van zeven kinderen in de leeftijd van zeven tot zestien jaar. Op een avond bracht ze iets naar een buur aan de overkant van de straat. Ze zei:

‘Toen ik me omdraaide om terug naar huis te lopen, zag ik dat alle lichten van het huis aan waren. Ik hoorde de echo’s van wat mijn kinderen zeiden toen ik enkele minuten daarvoor door de deur was gelopen. Ze vroegen: “Mam, wat eten we vandaag?” “Kun je me naar de bibliotheek brengen?” “Ik heb vanavond een groot vel papier nodig.” Moe en mat keek ik naar het huis en zag ik in alle kamers licht branden. Ik dacht aan al die kinderen die thuis zaten te wachten tot ik in hun behoeften kwam voorzien. Mijn lasten leken zwaarder dan ik kon dragen.

‘Ik herinner me dat ik door mijn tranen heen naar de hemel keek en zei: “Lieve Vader, ik kan het gewoon niet vanavond. Ik ben te moe. Ik kan het niet aan. Ik kan nu niet naar huis om alleen voor al die kinderen te zorgen. Kan ik niet gewoon bij U komen en maar voor één nachtje bij U blijven? (...)”

‘Het antwoord was niet echt hoorbaar, maar ik hoorde de woorden in gedachten. Het antwoord luidde: “Nee, mijn kind, je kunt nu niet bij Mij komen. (...) Maar Ik kan wel bij jou komen.””²

Zusters, dank u voor alles wat u doet om uw gezin op te voeden en een liefdevol thuis in stand te houden waar goedheid en vrede heersen en kansen worden geboden.

Hoewel u zich vaak alleen voelt, bent u in werkelijkheid nooit *helemaal* op uzelf aangewezen. Als u in geloof en geduld voortgaat, zal de voorzienigheid met u meegaan en de hemel de nodige zegeningen op u uitstorten.

Uw kijk op het leven verandert als u niet het hoofd laat hangen maar omhoog kijkt.

Velen van u hebben al de grote waarheid ontdekt dat als je de lasten van anderen verlicht, je eigen lasten lichter worden. Hoewel de omstandigheden er niet beter op geworden zijn, is uw houding dat wel. U kunt uw problemen beter aan en aanvaardt ze. Uw begrip is verruimd en u hebt meer waardering en dankbaarheid voor wat u hebt in plaats van te treuren om wat u ontbreekt.

U hebt ontdekt dat als wij het krediet van de hoop verlenen aan diegenen wiens levensrekening leeg lijkt, onze eigen schatkist van troost wordt verrijkt en gevuld. Onze beker 'vloeit [werkelijk] over' (Psalmen 23:5).

Als u rechtschapen leeft, kunnen uw kinderen en u op een dag de zegeningen van een volledig en eeuwig gezin ontvangen.

Leden en leiders, is er nog iets dat u kunt doen om gezinnen met een alleenstaande ouder te steunen zonder over ze te oordelen of ze zwart te maken? Begeleidt u de jeugd in die gezinnen, en bent u in het bijzonder voor de jongemannen een voorbeeld van wat een goede man doet en hoe hij leeft? Bent u voor hen die geen vader hebben een rolmodel dat het volgen waard is?

Er zijn natuurlijk ook wel gezinnen met een alleenstaande vader. Broeders, we bidden ook voor u en prijzen u. Deze boodschap geldt ook voor u.

Alleenstaande ouders, ik getuig dat, als u uw uiterste best doet tijdens de moeilijkste omstandigheden, de hemel u toelacht. U staat er echt niet alleen voor. Laat de reddende, liefdevolle macht van Jezus Christus uw leven verlichten en u met hoop op eeuwige beloften vervullen. Vat moed. Heb geloof en vertrouwen. Leef nu met geestkracht en zie met vertrouwen de toekomst tegemoet. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), p. 68.

2. Gordon B. Hinckley, 'In de armen van zijn liefde', *Liahona*, november 2006, p. 117.

Blijf op het grondgebied van de Heer!

Ouderling Ulisses Soares

van de Zeventig

Daarom moet we ons dagelijks afvragen: ‘Leiden mijn daden ertoe dat ik mij op het grondgebied van de Heer bevind of op dat van de tegenstander?’

President Thomas S. Monson heeft gezegd: ‘Ik wil u graag een eenvoudige formule aan de hand doen waaraan u de keuzes waar u voor komt te staan kunt toetsen. Zij is makkelijk te onthouden: “Je kunt niet goed zitten als je fout doet, en je kunt niet fout zitten als je goed doet.”’ (‘Paden tot volmaking’, *Liahona*, juli 2002, p. 112). President Monsons formule is eenvoudig en ondubbelzinnig. Zij werkt op dezelfde manier als de Liahona die Lehi kreeg. Als we geloof oefenen en Gods geboden stipt gehoorzamen, zal het ons duidelijk worden welke richting we moeten inslaan als we voor keuzes komen te staan.

De apostel Paulus wees ons op het belang van in de Geest zaaien en niet in het vlees. Hij schreef:

‘Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten.

‘Want wie in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderf oogsten; maar wie in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven oogsten.

‘Laten wij niet moede worden goed te doen, want, wanneer het eenmaal tijd is zullen wij oogsten, als wij niet verslappen’ (Galaten 6:7–9, HSV).

In de Geest te zaaien betekent dat al onze gedachten, woorden en daden ons dienen te verheffen tot het goddelijke niveau van onze hemelse Ouders. De Schriften verwijzen naar

het vlees als de lichamelijke of vleselijke natuur van de natuurlijke mens, die mensen ertoe brengt zich over te geven aan de hartstochten, verlangens, begeerten en driften van het vlees in plaats van aan de inspiratie van de Heilige Geest. Als we niet oppassen kunnen die invloeden, samen met het kwaad in de wereld dat zich aan ons opdringt, ertoe leiden dat we ordinair en roekeloos gedrag overnemen dat deel van ons karakter kan worden. Om slechte invloeden te vermijden, dienen we ons te houden aan de instructie die de profeet Joseph Smith van de Heer kreeg over doorlopend zaaien in de Geest: 'Welnu, wordt niet moede goed te doen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33).

Om onze geest te verheffen, is het van belang dat we 'alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek (...) uit [ons] midden bannen, evenals alle kwaadaardigheid' (Efeziërs 4:31) en: 'Weest wijs in de dagen van uw proeftijd; ontdoet u van alle onreinheid' (Mormon 9:28).

Onze Schriftstudie leert ons dat we Gods beloften niet los kunnen koppelen van een rechtschapen levenswijze en dat ze alleen van kracht zijn als we gehoorzaam zijn. Die beloften moeten onze ziel voeden, en ons de hoop en de moed geven om het niet op te geven als we met dagelijkse problemen worden geconfronteerd in een maatschappij waarin ethische en morele waarden verdwijnen, met als gevolg dat mensen zelfs nog meer in het vlees zaaien. Hoe kunnen we er zeker van zijn dat we met onze keuzes niet in het vlees zaaien, maar in de Geest?

President George Albert Smith heeft ooit een raad van zijn grootvader aangehaald: 'Er is een duidelijke scheidingslijn tussen het grondgebied van God en het grondgebied van de duivel. Als u aan Gods kant van de lijn blijft, bent u onder zijn invloed en voelt u niet de drang om verkeerd te doen; maar als u de lijn ook maar een centimeter overschrijdt naar de kant van de duivel, bent u in de macht van de verleider en als hij succes heeft, zult u zelfs niet logisch kunnen nadenken omdat u de Geest van de Heer kwijt bent geraakt.' (*Leringen van kerkpresidenten: George Albert Smith* [2011], p. 191.)

Daarom moet we ons dagelijks afvragen: ‘Leiden mijn daden ertoe dat ik mij op het grondgebied van de Heer bevind of op dat van de tegenstander?’

De profeet Mormon wees de Nephieten erop hoe belangrijk het is om het verschil tussen goed en kwaad te onderkennen:

‘Daarom, alle dingen die goed zijn, komen van God; en wat slecht is, komt van de duivel; want de duivel is een vijand van God en strijdt voortdurend tegen Hem, en nodigt uit en verlokt tot zonde en om voortdurend te doen wat kwaad is.

‘Doch ziet, wat van God is, nodigt steeds uit en spoort voortdurend aan om het goede te doen’ (Moroni 7:12–13).

We moeten met het licht van Christus en de invloed van de Heilige Geest vaststellen of we ons met onze levenswijze op het grondgebied van de Heer bevinden of niet. Als ons gedrag goed is, wordt dat door God geïnspireerd, want alles wat goed is, komt van God. Als ons gedrag echter slecht is, worden we beïnvloed door de tegenstander, omdat hij de mens overhaalt om het slechte te doen.

Ik ben onder de indruk van de Afrikanen, omdat zij vastbesloten zijn om op het grondgebied van de Heer te blijven. Wie de uitnodiging aanvaardden om tot Christus te komen, zijn zelfs onder moeilijke omstandigheden een licht voor de wereld. Een paar weken geleden bezocht ik een van de wijken in Zuid-Afrika en daar had ik het voorrecht om met twee jonge priesters, hun bisschop en hun ringpresident een paar minderactieve jongemannen uit hun quorum op te zoeken. Ik was onder de indruk van de moed en de nederigheid van die twee priesters toen zij de minderactieve jongemannen uitnodigden om terug naar de kerk te komen. Terwijl zij met de minderactieve jongemannen spraken, zag ik dat het licht van de Heiland van hun gelaat straalde, dat tezelfdertijd afstraalde op allen die aanwezig waren. Zij vervulden hun plicht om de zwakken te hulp te komen, de handen die slap neerhangen te verheffen en de knikkende knieën te versterken (zie LV 81:5). De houding van die twee priesters maakte dat ze op het grondgebied van de Heer waren, en zij waren een instrument in zijn handen toen zij anderen uitnodigden om dat ook te doen.

In Leer en Verbonden 20:37 leert de Heer ons als volgt wat het betekent om in de Geest te zaaien en wat ons op het grondgebied van de Heer houdt: ons voor God verootmoedigen, met een gebroken hart en verslagen geest komen, voor de kerk betuigen dat wij ons waarlijk van al onze zonden hebben bekeerd, gewillig zijn de naam van Jezus Christus op ons te nemen, en vastbesloten zijn om Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door onze werken bewijzen dat wij door de doop in de kerk zijn opgenomen. Onze bereidwilligheid om deze verbonden na te komen, bereidt ons voor op ons leven als verheerlijkte wezens in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Deze verbonden moeten ten grondslag liggen aan ons gedrag jegens onze gezinsleden, aan onze omgang met anderen, en vooral aan onze relatie tot de Heiland.

Jezus Christus heeft het volmaakte gedragspatroon laten zien zodat we aan ons gedrag kunnen werken om aan deze heilige verbonden te voldoen. De Heiland bande elke invloed uit zijn leven die Hem zou kunnen afleiden van zijn goddelijke zending, in het bijzonder toen Hij tijdens zijn bediening door de duivel in verzoeking werd gebracht. Hoewel Hij nooit zondigde, had Hij een gebroken hart en een verslagen geest, en was Hij vol liefde voor zijn hemelse Vader en alle mensen. Hij verootmoedigde Zich voor zijn Vader in de hemel, zette zijn eigen wil opzij om tot het einde toe te doen wat de Vader van Hem verlangde. Zelfs op dat uur van extreme lichamelijke en geestelijke pijn, toen de hele zondelast van alle mensen op zijn schouders rustte en Hij uit elke porie bloedde, zei Hij tegen de Vader: 'Doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt' (Marcus 14:36).

Mijn bede is, nu we nadenken over onze verbonden, dat we ons zullen pantseren tegen 'de brandende pijlen van de tegenstander' (1 Nephi 15:24), door de Heiland tot voorbeeld te nemen, zodat we zullen zaaien in de Geest en op het grondgebied van de Heer zullen blijven. Laten we de formule die president Monson opperde in gedachten houden: 'Je kunt niet goed zitten als je fout doet, en je kunt niet fout zitten als je goed doet.' Ik heb dit gezegd in de naam van Jezus Christus. Amen.

Afgestemd op de muziek van het geloof

Ouderling Quentin L. Cook

van het Quorum der Twaalf Apostelen

God heeft al zijn kinderen lief. Hij wil dat zij allen bij Hem terugkeren. Hij wil dat iedereen is afgestemd op de heilige muziek van het geloof.

Wanneer de algemene autoriteiten van de kerk over de hele wereld kennismaken met leden, zien we in eigen persoon dat heiligen der laatste dagen een kracht ten goede zijn. Wij prijzen u voor alles wat u doet om andere mensen tot zegen te zijn.

Diegenen onder ons die taken in de public affairs hebben, zijn zich volkomen bewust dat veel opinieleiders en journalisten in de Verenigde Staten en elders in de wereld de openbare discussie over de kerk en haar leden hebben opgeschroefd. Een unieke samenloop van omstandigheden heeft de bekendheid van de kerk aanzienlijk vergroot.¹

Velen die over de kerk schrijven, hebben oprecht moeite gedaan om onze leden en onze leer te begrijpen. Ze zijn netjes gebleven en hebben geprobeerd objectief te zijn, waarvoor we hen dankbaar zijn.

Maar we zien ook in dat veel mensen wat heilige zaken betreft niet goed gestemd zijn. Heer Sacks, opperrabbi van Engeland, sprak afgelopen december aan de pauselijke gregoriaanse universiteit tot de rooms-katholieke leiders en merkte op hoe ongodsdienstig sommige delen van de wereld zijn geworden. Een van de boosdoeners die hij aanwees, was 'een agressief wetenschappelijk atheïsme dat geen gelovig muzikaal gehoor heeft.'²

In het grote visioen aan het begin van het Boek van Mormon vinden we Lehi's profetische droom van de boom des levens.³ Dit visioen beschrijft in detail de tegenstand die geloof in onze tijd ondervindt en de grote kloof tussen hen die God liefhebben, aanbidden en vinden dat ze Hem rekenschap verschuldigd zijn, en hen die dat niet vinden. Lehi legt uit dat bepaalde vormen van gedrag geloof vernietigen. Sommige mensen zijn hoogmoedig, ijdel en dwaas. Zij zijn uitsluitend geïnteresseerd in de zogenaamde wijsheid van de wereld.⁴ Anderen hebben wel wat interesse in God, maar zijn verdwaald in de wereldse misten van duisternis en zonde.⁵ Sommigen hebben de liefde van God en zijn woord geproefd maar schamen zich omdat ze door anderen bespot worden en zijn op 'verboden paden' geraakt.⁶

Ten slotte zijn er nog die wél zijn afgestemd op de muziek van het geloof. U weet wel wie u bent. U hebt de Heer en zijn evangelie lief en tracht voortdurend zijn boodschap na te leven en te verspreiden, vooral in uw gezin.⁷ U geeft gehoor aan de ingevingen van de Geest, bent u bewust van de kracht van Gods woord, leeft thuis het evangelie na, en probeert ijverig een christelijk leven als zijn discipel te leiden.

We zien in dat u het druk hebt. Zonder betaalde beroepsgeestelijken rust de verantwoordelijkheid voor het bestuur van de kerk op u, toegewijde leden. Wij weten dat leden van bisschappen en ringpresidiums en vele anderen doorgaans vele uren aan dit werk wijden. Presidiums van hulporganisaties en quorums zijn voorbeeldig in hun onzelfzuchtige opoffering. Deze dienstbaarheid en opoffering zijn algemeen onder alle leden, van hen die administratie bijhouden, tot trouwe huisonderwijzers en huisbezoeksters, en leerkrachten. Wij zijn degenen dankbaar die dapper dienst doen als leidinggevend in de scouting of de kinderkamer. Wij hebben u lief en waarderen u om wat u doet en wie u bent!

Wij beseffen dat er leden zijn die minder geïnteresseerd zijn in, en minder trouw aan, enkele leringen van de Heiland. Het is ons verlangen dat die leden hun ogen helemaal opendoen voor het geloof en dat zij hun activiteit en toewijding vergroten. God heeft al zijn kinderen lief. Hij wil dat zij allen bij Hem terugkeren.

Hij wil dat iedereen is afgestemd op de heilige muziek van het geloof. De verzoening van de Heiland is een gave voor iedereen.

Het is belangrijk om te leren en te begrijpen dat wij alle mensen liefhebben en respecteren die Lehi beschreef.⁸ Bedenk dat het niet aan ons is om te oordelen. Het oordeel is aan de Heer.⁹ President Thomas S. Monson heeft ons concreet gevraagd de 'moed [te] hebben om anderen niet te oordelen.'¹⁰ Hij heeft bovendien elk getrouw lid gevraagd om de mensen te *redden* die van de evangelievruucht hebben geproefd en zijn afgefallen, en hen die het enge en nauwe pad nog niet hebben gevonden. Wij bidden dat zij zich aan de roede zullen vasthouden en deel hebben aan Gods liefde die hun 'ziel met een buitengewoon grote vreugde'¹¹ zal vervullen.

Lehi's visioen gaat over alle mensen, maar het belangrijkste leerstellige denkbild is dat van het eeuwig belang van het gezin. 'Het gezin is door God ingesteld. Het is de belangrijkste eenheid in tijd en eeuwigheid.'¹² Toen Lehi van de vrucht van de boom des levens (Gods liefde) nam, wilde hij dat zijn 'gezin er ook van zou nemen'.¹³

Ons grote verlangen is om kinderen in waarheid en rechtschapenheid groot te brengen. Een beginsel dat ons zal helpen om dit te bereiken, is te vermijden al te streng te oordelen over gedrag dat dwaas of onverstandig maar niet zondig is. Vele jaren geleden, toen mijn vrouw en ik nog kinderen thuis hadden wonen, zei ouderling Dallin H. Oaks dat het belangrijk was om onderscheid te maken tussen jeugdige vergissingen die rechtgezet moeten worden en zonden die kastijding en bekering vereisen.¹⁴ Als er sprake is van zonde, is bekering van essentieel belang.¹⁵ Wij vonden dit nuttig in ons eigen gezin.

Een godsdienstig thuisleven is ons gezin tot zegen. Het is vooral belangrijk een goed voorbeeld te geven. Wat we *zijn* zegt zoveel over ons dat onze kinderen misschien niet horen wat we zeggen. Toen ik bijna vijf jaar was, hoorde mijn moeder dat haar jongere broer tegen het eind van de Tweede Wereldoorlog voor de Japanse kust was gesneuveld bij een bombardement op het oorlogsschip waarop hij dienst deed.¹⁶ Het was hartverscheurend nieuws. Ze was erg overstuur en ging naar de slaapkamer. Na een tijdje ging ik kijken hoe het met haar was. Ze was bij het bed

in gebed gekniel. Dat gaf me een vredig gevoel, want ze had me geleerd om te bidden en van de Heiland te houden. Dit was typerend voor het voorbeeld dat ze me altijd gaf. Dat moeders en vaders met hun kinderen bidden, is misschien wel belangrijker dan enig ander voorbeeld dat ze geven.

De boodschap, bediening en verzoening van Jezus Christus, onze Heiland, zijn ons onmisbare gezinsleerplan. Geen enkele andere Schrifttekst beschrijft ons geloof beter dan 2 Nephi 25:26: 'Wij spreken over Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren over Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen zullen weten op welke Bron zij mogen vertrouwen voor vergeving van hun zonden'

Een van de veronderstellingen die aan Lehi's visioen ten grondslag liggen, is dat getrouwe leden zich moeten vasthouden aan de roede van ijzer om ze op het enge en nauwe pad naar de boom des levens te houden. Het is essentieel dat onze leden lezen, peinzen en de Schriften bestuderen.¹⁷

Het Boek van Mormon is van allesovertreffend belang.¹⁸ Uiteraard zullen er altijd mensen zijn die het belang van dit heilige boek onderschatten of er zelfs geringschattend over spreken. Sommigen hebben er grapjes over gemaakt. Voor mijn zending haalde een hoogleraar aan de universiteit een uitspraak van Mark Twain aan dat als je 'En het geschiedde' uit het Boek van Mormon haalde 'er niet meer dan een brochure overbleef'.¹⁹

Enkele maanden later, toen ik een zending vervulde in Londen, las een vooraanstaand hoogleraar, opgeleid aan de universiteit in Oxford en werkzaam aan de universiteit in Londen, een deskundige in Semitische talen, het Boek van Mormon, correspondeerde hij met president David O. McKay, en sprak hij met zendelingen. Hij vertelde ze dat hij ervan overtuigd was dat het Boek van Mormon inderdaad een vertaling was van de geleerdheid van de Joden en de taal van de Egyptenaren uit de tijdvakken die in het Boek van Mormon beschreven worden.²⁰ Een van de vele voorbeelden die hij noemde, was de zinsnede 'En het geschiedde', die volgens hem overeenkwam met hoe hij zinsneden in oude Semitische geschriften zou vertalen.²¹ De hoogleraar kreeg te horen dat zijn beroepsmatig intellectuele

benadering hem weliswaar geholpen had, maar dat het toch nog van onmisbaar belang was om een geestelijk getuigenis te krijgen. Door studie en gebed kreeg hij een geestelijk getuigenis en hij werd gedoopt. Dus wat een beroemd humorist als een onderwerp van spot beschouwde, werd door een wetenschapper herkend als belangrijk bewijs van de waarheid van het Boek van Mormon, wat door de Geest aan hem werd bevestigd.

De essentiële leer van de keuzevrijheid eist dat een getuigenis van het herstelde evangelie op geloof gebaseerd moet zijn en niet slechts op extern of wetenschappelijk bewijs. Het helpt niet om zich obsessief bezig te houden met zaken die niet volledig zijn geopenbaard, zoals de vraag hoe de maagdelijke geboorte heeft kunnen plaatsvinden of de opstanding van de Heiland, of hoe Joseph Smith precies onze Schriften heeft vertaald, en het levert ook geen geestelijke vooruitgang op. Dit zijn geloofskwesties. Uiteindelijk ligt de oplossing in de raad van Moroni om te lezen en te overpeinzen en God vervolgens met een oprecht hart en een eerlijke bedoeling te vragen om door het getuigenis van de Geest schriftuurlijke waarheden te bevestigen.²² Als we daarnaast de aanwijzingen uit de Schriften toepassen en het evangelie naleven, worden we gezegend met de Geest en proeven wij zijn goedheid door gevoelens van vreugde, geluk en bovenal gemoedsrust.²³

Het is duidelijk dat de scheidingslijn tussen hen die de muziek van het geloof kunnen horen en hen die geen muzikaal gehoor hebben of geen toon kunnen houden, uit actieve Schriftstudie bestaat. Ik werd jaren geleden diep geraakt toen de toenmalige geliefde profeet Spencer W. Kimball de nadruk legde op de noodzaak om de Schriften voortdurend te lezen en te bestuderen. Hij zei: 'Ik heb gemerkt dat als mijn relatie met de Godheid oppervlakkig wordt en het erop lijkt dat God niet meer naar me luistert of tot mij spreekt, ik heel ver weg ben. Als ik mijzelf in de Schriften verdiep, wordt de afstand kleiner en keert de spiritualiteit terug.'²⁴

Ik hoop dat we geregeld met onze kinderen in het Boek van Mormon lezen. Ik heb dit ook met mijn eigen kinderen besproken. Zij maakten daar twee opmerkingen over. Ten eerste is het van essentieel belang om erin te volharden dagelijks als gezin in de Schriften te lezen. Mijn dochter beschrijft op

luchthartige manier welke moeite zij vroeg op de ochtend moet doen om hun kinderen, die overwegend in de tienerleeftijd zijn, consequent aan het Schriftlezen te krijgen. Zij staat 's morgens vroeg op met haar man en schuifelt door de donkere mist naar de roede van ijzer die langs de trap loopt naar de kamer waar het gezin bijeenkomt om het woord Gods te lezen. Volharding is de oplossing, en een gevoel voor humor helpt. Het vereist dagelijks grote moeite van elk gezinslid, maar het is de moeite waard. Tijdelijke tegenslagen worden overschaduwd door volharding.

De tweede opmerking was dat onze jongste zoon en zijn vrouw met hun kleine kinderen in de Schriften lezen. Twee van de vier kinderen zijn niet oud genoeg om te lezen. Ze hebben voor de vijfjarige vijf vingersignalen waar hij op reageert die ze gebruiken om hem volledig bij de gezamenlijke Schriftlezing te betrekken. Het signaal voor vinger 1 is dat hij 'En het geschiedde' zegt wanneer dit voorkomt in het Boek van Mormon. Ik moet toegeven dat ik het leuk vind hoe vaak die zinsnede voorkomt. En voor gezinnen met kleine kinderen: vingersignaal 2 is 'En aldus zien we'; en de vingers 3, 4 en 5 worden door de ouders gekozen op basis van de woorden in het hoofdstuk dat ze lezen.

We weten dat gezamenlijke Schriftstudie en gezinsavonden niet altijd volmaakt zijn. Maar ook al vindt u het moeilijk, laat u niet ontmoedigen.

Zie alstublieft in dat geloof in de Heer Jezus Christus en het onderhouden van zijn geboden de doorslaggevende proef van het sterfelijk leven is, en dat altijd zal blijven. Bovenal moet ieder van ons beseffen dat als iemand geen gelovig muzikaal gehoor heeft, hij of zij niet is afgestemd op de Geest. Zoals de profeet Nephi ons heeft geleerd: 'Hij heeft tot u gesproken; (...) en Hij heeft met de stem van een zachte stilte tot u gesproken, maar gij waart gevoelloos geworden, zodat gij zijn woorden niet hebt kunnen voelen.'²⁵

Onze leer is duidelijk; wij moeten positief en blijmoedig zijn. We concentreren ons op ons geloof, niet op onze angsten. We verheugen ons in de geruststelling van de Heer dat Hij ons zal bijstaan en ons zal leiden.²⁶ De Heilige Geest getuigt tot ons hart dat we een liefhebbende Vader in de hemel hebben en dat zijn

barmhartige plan voor onze verlossing in alle opzichten in vervulling zal gaan vanwege het zoenoffer van Jezus Christus.

Zoals Naomi W. Randall, auteur van 'Ik ben een kind van God', heeft geschreven: 'Zijn Geest leidt; zijn liefde verzekert dat angst vergaat als geloof volhardt.'²⁷

Laten wij, waar wij ons ook bevinden op het pad van het discipelschap in het visioen van Lehi, ons daarom vast voornemen in onszelf en onze gezinsleden een groter verlangen te doen ontwaken om de onbevattelijke gave van de Heiland van het eeuwige leven op te eisen. Ik bid dat we afgestemd mogen blijven op de muziek van het geloof. Ik getuig van de goddelijke aard van Jezus Christus en van de waarheid van zijn verzoening. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Zie Leer en Verbonden 1:30.
2. Jonathan Sacks, 'Has Europe Lost Its Soul?' (voordracht gehouden op 12 december 2011 aan de pauselijke gregoriaanse universiteit), chiefrabbi.org/ReadArtical.aspx?id=1843.
3. Zie 1 Nephi 8.
4. Zie 1 Nephi 8:27; 11:35.
5. Zie 1 Nephi 8:23; 12:17.
6. 1 Nephi 8:28.
7. Zie 1 Nephi 8:12.
8. De instructie van de Heiland is om de verloren schapen op te zoeken; zie Matteüs 18:12–14.
9. Zie Johannes 5:22; zie ook Matteüs 7:1–2.
10. Thomas S. Monson, 'Mogen jullie moed hebben', *Liahona*, mei 2009, p. 123.
11. 1 Nephi 8:12.
12. *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), 1.1.1.
13. 1 Nephi 8:12.
14. Zie Dallin H. Oaks, 'Sins and Mistakes', *Ensign*, oktober 1996, p. 62. Ouderling Oaks besprak dit idee toen hij in 1980 president van de Brigham Young University was.
15. Zie Leer en Verbonden 1:25–27.
16. Zie Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). Vaughn speelde in 1941 als quarterback voor de Brigham Young University. De dag na Pearl Harbor, op 8 december 1941, ging hij in dienst bij de Amerikaanse marine. Hij sneuvelde op 11 mei 1945 bij een vijandelijk bombardement op de USS *Bunker Hill* en kreeg een zeemansgraf.
17. Zie Johannes 5:39.
18. Zie Ezra Taft Benson, 'The Book of Mormon — Keystone of Our Religion', *Ensign*, november 1986, p. 4; of *Liahona*, oktober 2011, p. 52.
19. Mark Twain, *Roughing It* (1891), pp. 127–128. Elke nieuwe generatie krijgt de opmerkingen van Twain te horen alsof ze een opzienbarende nieuwe ontdekking zijn. Er wordt meestal weinig gezegd over het feit dat Mark Twain het christendom en godsdienst in het algemeen net zozeer van de hand wees.
20. Zie 1 Nephi 1:2.
21. Ik maakte in Londen kennis met dr. Ebeid Sarofim toen de zendingen hem lesgeven. Zie ook N. Eldon

- Tanner, Conference Report, april 1962, p. 53. Veel geleerden die Semitische en Egyptische geschriften uit de oudheid hebben bestudeerd, hebben opgemerkt dat veel zinnen beginnen met de zinsnede 'En het geschiedde'. Zie Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2e editie (1988), p. 150.
22. Zie Moroni 10:3–4; erg weinig critici hebben met een oprechte bedoeling de proef op de som genomen.
 23. Zie Leer en Verbonden 59:23.
 24. *Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* (2006), p. 92.
 25. 1 Nephi 17:45; zie ook Ezra Taft Benson, 'Seek the Spirit of the Lord', *Ensign*, april 1988, p. 4: 'We horen de woorden van de Heer het meest door een gevoel. Als we nederig zijn en ervoor openstaan, geeft de Heer ons ingevingen in de vorm van gevoelens.'
 26. Zie Leer en Verbonden 68:6.
 27. 'When Faith Endures', *Hymns*, nr. 128.

Hoe u voor uzelf openbaring en inspiratie ontvangt

Ouderling Richard G. Scott

van het Quorum der Twaalf Apostelen

*Waarom wil God dat we tot Hem bidden en vragen?
Omdat dat de manier is waarop we openbaring
ontvangen.*

Iedereen die voor dit spreekgestoelte staat om een boodschap te brengen voelt de kracht en de steun van de leden wereldwijd. Ik ben dankbaar dat diezelfde steun kan komen van een geliefde partner aan de andere kant van de sluier. Dank je, Jeanene.

De Heilige Geest geeft ons belangrijke informatie die we als leidraad nodig hebben op onze reis door het sterfelijk leven. Als die informatie volkomen helder en essentieel is, heeft zij recht op de titel 'openbaring'. Als het om een aaneenschakeling van ingevingen gaat, die we vaak hebben om ons stap voor stap naar een waardevol doel te leiden, noemen we dat in de context van mijn toespraak, inspiratie.

Een voorbeeld van openbaring kan de aanwijzing zijn die president Spencer W. Kimball na zijn lange, niet aflatende smeekbede van de Heer ontving met betrekking tot het verlenen van het priesterschap aan alle waardige mannen in de kerk, in een tijd dat dit niet voor allen beschikbaar was.

Nog een voorbeeld van openbaring is de volgende informatie die aan president Joseph F. Smith werd gegeven: 'Ik geloof dat wij ons bewegen en ons bevinden te midden van hemelse boodschappers en hemelse wezens. Wij zijn niet van hen afgescheiden (...) Wij zijn nauw verbonden met onze verwanten,

onze voorouders, (...) die ons voorgedaan zijn naar de geestenwereld. We kunnen hen niet vergeten. We blijven van hen houden. We bewaren hen in ons hart, in onze gedachten, en zo zijn we met hen verbonden en verenigd door banden die we niet kunnen breken (...) Als dat voor ons in onze eindige staat, behept met allerlei sterfelijke gebreken, geldt, (...) hoeveel te meer mogen we dan (...) geloven dat zij die getrouw zijn geweest, die naar de andere kant zijn gegaan (...) ons beter kunnen zien dan wij hen; dat zij ons beter kennen dan wij hen (...) We leven in hun nabijheid. Zij zien ons. Zij bekommeren zich om ons welzijn. Zij houden meer dan ooit van ons. Want nu zien zij de gevaren die ons omringen. (...) Hun liefde voor ons en hun aandacht voor ons welzijn moet wel groter zijn dan wat wij voor onszelf voelen.¹

De band met de mensen die we kennen en liefhebben kan door de sluier heen versterkt worden. Dat kunnen we bereiken door vastbesloten steeds ons best te doen. We kunnen onze band met de overleden persoon van wie we houden versterken door te beseffen dat de scheiding tijdelijk is en dat de verbonden die we in de tempel hebben gesloten eeuwig zijn. Als we die verbonden consequent naleven, verzekeren ze ons van een eeuwig besef van de beloften die er inherent aan zijn.

Een heel duidelijk voorbeeld van openbaring in mijn leven vond plaats toen de Geest mij duidelijk ingaf om Jeanene Watkins te vragen of zij zich in de tempel aan mij wilde laten verzegelen.

Een van de grootste lessen die we allemaal moeten leren is vragen. Waarom wil God dat we tot Hem bidden en vragen? Omdat dat de manier is waarop we openbaring ontvangen.

Als ik met een heel moeilijke kwestie te maken heb, probeer ik als volgt te weten te komen wat ik moet doen. Ik vast. Ik bid dat ik teksten mag vinden en begrijpen waaraan ik iets heb. Dat proces verloopt cyclisch. Ik lees een vers in de Schriften, denk na over wat het betekent en bid om inspiratie. Dan denk ik na en bid om te weten of ik een compleet beeld heb van wat de Heer van me wil. Vaak krijg ik meer ideeën naarmate ik een leerstelling beter begrijp. Ik heb gemerkt dat dit een goed patroon is om van de Schriften te leren.

Er zijn enkele praktische beginselen voor het ontvangen van meer openbaring. Ten eerste, toegeven aan emoties zoals

boosheid of gekwetstheid, of een defensieve houding, verjaagt de Heilige Geest. Die emoties moeten we uitbannen, want anders is de kans op openbaring klein.

Een ander beginsel is dat we voorzichtig zijn met humor. Luid, ongepast gelach grieft de Geest. Een goed gevoel voor humor draagt bij tot het ontvangen van openbaring. Luid gelach niet. Humor is een uitlaatklep voor de druk van het leven.

Nog een vijand van openbaring is overdrijvende of hoogdravende taal. Zorgvuldige, zachte woorden zijn gunstig voor het ontvangen van openbaring.

Anderzijds kan geestelijke communicatie toenemen door goede gezondheidsgewoonten. Beweging, een redelijke hoeveelheid slaap en goede eetgewoonten vergroten ons vermogen om openbaring te ontvangen en begrijpen. Ons is een bepaalde levenstijd gegeven. We kunnen echter zowel de kwaliteit van ons dienend vermogen als van ons welzijn verhogen door zorgvuldige, gepaste keuzen.

Het is belangrijk dat onze dagelijkse bezigheden ons niet afleiden van luisteren naar de Geest.

Openbaring kan ook in een droom worden gegeven als er een bijna onmerkbaar overgang tussen slapen en waken is. Als u de inhoud ervan meteen in u op probeert te nemen, kunt u veel details vasthouden, anders vervaagt de droom snel.

Geïnspireerde nachtelijke communicatie gaat meestal gepaard met een heilig gevoel voor de hele ervaring. De Heer maakt gebruik van mensen voor wie we veel respect hebben om waarheid in een droom te onderwijzen, omdat we hen vertrouwen en naar hun raad zullen luisteren. Het is de Heer die ons onderricht door de Heilige Geest. Niettemin kan Hij het in een droom begrijpelijker voor ons maken en zullen we er meer voor openstaan als het onderricht komt van iemand die we liefhebben en respecteren.

Als het de doeleinden van de Heer dient, kan Hij ons alles in herinnering brengen. Dat moet ons er echter niet van weerhouden om onze geestelijke indrukken op te schrijven. Als we de inspiratie zorgvuldig vastleggen, is dat voor God een teken dat zijn communicatie ons heilig is. Het op schrift stellen van openbaring zal ook ons vermogen om ons die te herinneren

vergroten. De documenten waarin geestelijke leiding vastleggen, moeten worden beschermd tegen verlies of inbreuk door anderen.

In de Schriften wordt duidelijk bevestigd hoe waarheid, als we er trouw naar leven, de deur opent naar inspiratie om te weten wat we moeten doen. Bovendien zullen onze capaciteiten, waar nodig, door goddelijke macht worden vergroot. In de Schriften staat keer op keer beschreven hoe de Heer iemand sterkt zodat hij moeilijkheden, twijfels en bijna onoverkomelijke problemen te boven kan komen. Als u over dergelijke voorbeelden nadenkt, zal er een rustige bevestiging van de Heilige Geest komen dat hun ervaringen op waarheid berusten. Dan zult u weten dat u ook dergelijke hulp kunt ontvangen.

Ik heb gezien hoe mensen met voor hen onbekende problemen te maken hadden en toch wisten wat ze doen moesten, omdat ze op de Heer vertrouwden en wisten dat Hij hen naar de oplossing zou leiden die zo dringend nodig was.

De Heer heeft gezegd: 'En gij zult onderwezen worden uit den hoge. Heiligt u en gij zult met macht begiftigd worden, opdat gij zult geven zoals Ik gesproken heb.'² De woorden *heiligt u* lijken misschien verwarrend. President Harold B. Lee legde eens uit dat u die woorden kunt vervangen met de zin 'Onderhoud mijn geboden.' Op die manier wordt de raad duidelijker.³

Men moet geestelijk en lichamelijk altijd rein zijn en zuivere bedoelingen hebben zodat de Heer kan inspireren. Wie gehoorzaam is aan zijn geboden wordt door de Heer vertrouwd. Die persoon heeft toegang tot inspiratie om te weten wat hij moet doen en waar nodig tot goddelijke kracht om het te doen.

Om te zorgen dat uw spiritualiteit toeneemt en dat u er meer over kunt beschikken, moet zij in een rechtschapen omgeving worden geplant. Trots, hoogmoed en bedrog zijn als steenachtige grond waarop nooit geestelijke vruchten zullen voortkomen.

Nederigheid is vruchtbare grond waarop geestelijke afstemming groeit en die de vrucht van inspiratie voortbrengt waardoor we weten wat we moeten doen. Ze geeft ons toegang tot goddelijke macht om te volbrengen wat we moeten doen. Iemand die gemotiveerd wordt door een verlangen naar lof of erkenning komt niet in aanmerking om onderwijs van de Geest te

ontvangen. Iemand die arrogant is of die zijn beslissingen door zijn emoties laat beïnvloeden, wordt niet krachtig door de Geest geleid.

Wanneer we als een instrument voor anderen functioneren, kunnen we makkelijker inspiratie ontvangen dan als we alleen aan onszelf denken. Terwijl we anderen helpen kan de Heer terloops aanwijzingen voor ons eigen welzijn meegeven.

Onze hemelse Vader heeft ons niet op de aarde geplaatst om te falen maar om luisterrijk te slagen. Misschien klinkt het paradoxaal, maar daarom is het herkennen van een antwoord op gebed soms erg moeilijk. Soms zijn we zo onverstandig om het leven op basis van onze eigen ervaring en capaciteiten tegemoet te treden. Het is veel verstandiger om door gebed en goddelijke inspiratie uit te zoeken wat we moeten doen. Onze gehoorzaamheid verzekert ons ervan dat we, zo nodig, in aanmerking komen voor goddelijke macht om een geïnspireerd doel te bereiken.

Zoals zo velen van ons herkende Oliver Cowdery niet het bewijs dat de Heer zijn gebeden al verhoord had. Om zijn ogen en die van ons te openen werd de volgende openbaring aan Joseph Smith gegeven:

‘Gezegend zijt gij voor wat gij hebt gedaan; want gij hebt Mij gevraagd, en zie, zo dikwijls als gij hebt gevraagd, hebt gij onderricht van mijn Geest ontvangen. Indien dat niet zo was geweest, zoudt gij niet tot de positie zijn gekomen waarin gij u op dit moment bevindt.

‘Zie, gij weet dat gij Mij hebt gevraagd en Ik uw verstand heb verlicht; en nu zeg Ik u deze dingen opdat gij zult weten dat gij verlicht zijt geweest door de Geest der waarheid.’⁴

Als u denkt dat God uw gebeden niet beantwoordt, denk dan na over deze verzen — en zoek dan eens naar bewijzen in uw leven dat Hij u misschien al geantwoord heeft.

Twee aanwijzingen dat gevoelens of gedachten van God komen zijn, dat ze vrede in uw hart en een rustig, warm gevoel teweegbrengen. Naarmate u de beginselen naleeft die ik besproken heb, zult u klaar zijn om op cruciale momenten in uw leven openbaring te herkennen.

Hoe zorgvuldiger u goddelijke leiding opvolgt, des te groter zal uw geluk nu en voor eeuwig zijn — des te overvloediger zal uw vooruitgang en uw dienend vermogen bovendien zijn. Ik begrijp niet ten volle hoe het werkt, maar die leiding in uw leven neemt uw keuzevrijheid niet van u af. U kunt de keuzen maken die u wilt maken. Maar bedenk, de gewoonte om het goede te doen, brengt vrede in uw hoofd en uw hart.

Als u verkeerde keuzen maakt, kunnen die door middel van bekering worden rechtgezet. Als u volledig aan de voorwaarden van bekering voldoet, zullen de eisen der gerechtigheid dankzij de verzoening van Jezus Christus, onze Heiland, niet van toepassing zijn op de door u gemaakte fouten. Het is wonderbaarlijk eenvoudig en zo onvergelijkbaar mooi. Als u een rechtschapen leven leidt, zult u ingevingen krijgen over wat u moet doen. Soms kan het behoorlijk veel inspanning en vertrouwen vergen om te ontdekken wat u moet doen. Maar u zult ingevingen krijgen over wat u moet doen als u aan de voorwaarden voor dergelijke goddelijke leiding in uw leven voldoet, namelijk gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer, vertrouwen in zijn goddelijk plan van geluk en het vermijden van alles wat daarmee in strijd is.

Communicatie met onze Vader in de hemel is geen kleinigheid. Het is een heilig voorrecht. Het is gebaseerd op eeuwige, onveranderlijke beginselen. We ontvangen hulp van onze Vader in de hemel als reactie op ons geloof, onze gehoorzaamheid, en een goed gebruik van onze keuzevrijheid.

Moge de Heer u inspireren om de beginselen die tot persoonlijke openbaring en inspiratie leiden te begrijpen en gebruiken, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Joseph Fielding Smith, Conference Report, april 1916, pp. 2–3; zie ook *Evangeliebeginselen*, vijfde editie (1939), pp. 430–431.
2. Leer en Verbonden 43:16.
3. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee* (2000), p. 34.
4. Leer en Verbonden 6:14–15.

De machten des hemels

Ouderling David A. Bednar

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Priesterschapsdragers, zowel jong als oud, hebben zowel het gezag als de macht nodig — de noodzakelijke toestemming en de geestelijke kracht om God in het heilswerk te vertegenwoordigen.

Geliefde broeders, ik ben dankbaar dat we met zo'n grote groep priesterschapsdragers bijeen zijn in aanbidding. Ik hou van u en bewonder u voor uw waardige levenswandel en uw goede invloed overal ter wereld.

Ik verzoek u te overwegen wat uw antwoord zou zijn op de vraag die president David O. McKay lang geleden aan de leden van de kerk stelde: 'Als men u zou vragen om kort weer te geven wat het allerbelangrijkste kenmerk van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is, wat zou u dan zeggen?' ('The Mission of the Church and Its Members', *Improvement Era*, november 1956, p. 781).

President McKay beantwoordde zijn eigen vraag en zei dat het het 'goddelijke gezag' van het priesterschap was. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onderscheidt zich van kerken die zeggen hun gezag te kunnen ontleenen aan historische opvolging, de Schriften of een theologische opleiding. Wij verklaren onomwonden dat hemelse boodschappers het gezag van het priesterschap door handoplegging aan de profeet Joseph Smith hebben verleend.

Mijn boodschap behelst dit goddelijke gezag en de machten des hemels. Ik bid vurig om de hulp van de Geest des Heren nu we ons samen in deze belangrijke waarheden verdiepen.

Priesterschapsgezag en -macht

Het priesterschap is het gezag van God dat Hij aan mannen delegeert, waarmee zij gerechtigd zijn om in alles ten behoeve van het heil van de mens te handelen (zie Spencer W. Kimball, 'The Example of Abraham', *Ensign*, juni 1975, p. 3). Het priesterschap is het middel dat de Heer gebruikt om op aarde zielen redden. Een van de kenmerkende eigenschappen van de Kerk van Jezus Christus, zowel vanouds als heden ten dage, is haar gezag. Er kan geen ware kerk zijn zonder goddelijk gezag.

Het gezag van het priesterschap wordt verleend aan gewone mannen. Waardigheid en gewilligheid — niet ervaring, deskundigheid of opleiding — zijn de vereisten om tot het priesterschap te worden geordend.

Hoe iemand het priesterschap ontvangt, wordt uitgelegd in het vijfde geloofsartikel: 'Wij geloven dat iemand van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door handoplegging van hen die daartoe het gezag bezitten, om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.' Aldus ontvangt een jongen of een man het priesterschapsgezag en wordt hij tot een specifiek ambt geordend door iemand die het priesterschap al zelf draagt en die daar door een leider met de noodzakelijke priesterschapsslutels voor gevraagd is.

Van een priesterschapsdrager wordt verwacht dat hij dit heilige gezag uitoefent in overeenstemming met de heilige wil, zin en doeleinden van God. Het priesterschap heeft niets vandoen met zelfzucht. Het priesterschap wordt altijd gebruikt om anderen te dienen, te zegenen en te versterken.

Men ontvangt het hoge priesterschap met een plechtig verbond, dat iemand ertoe verplicht om te handelen met het gezag dat is verleend (zie LV 68:8) en in het ambt (zie LV 107:99) waartoe hij geordend is. Van dragers van Gods heilige priesterschap wordt verwacht dat zij een rentmeester zijn die handelt, niet iemand die met zich laten handelen (zie 2 Nephi 2:26). Het priesterschap is in en van zichzelf actief in plaats van passief.

President Ezra Taft Benson heeft daarover gezegd:

'Het is niet genoeg om het priesterschap te ontvangen en dan passief af te gaan zitten wachten totdat iemand ons aan het werk

zet. Na het priesterschap te hebben ontvangen, hebben we de plicht om actief en ijverig betrokken te raken bij de verspreiding van rechtschapenheid op aarde, omdat de Heer heeft gezegd:

“Maar wie niets doet totdat het hem geboden wordt, en een gebod met een weifelend hart ontvangt en het traag nakomt, die is verdoemd” [LV 58:29] (*So Shall Ye Reap* [1960], p. 21).

Spencer W. Kimball legde ook nadruk op het actieve karakter van het priesterschap: ‘Iemand breekt het priesterschapsverbond als hij de geboden overtreedt — maar ook als hij zijn taken niet uitvoert. Iemand hoeft dus eigenlijk *niets te doen om dit verbond te verbreken*’ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], p. 96).

Als we onze priesterschapstaken zo goed mogelijk vervullen, kunnen we met macht in het priesterschap worden gezegend. Mannen en jongens zoals wij krijgen macht in het priesterschap, wat Gods macht is, en dat vergt rechtschapenheid, getrouwheid, gehoorzaamheid en ijver van ons. Een jongen of man kan het priesterschapsgezag door handoplegging ontvangen, maar zal geen macht in het priesterschap hebben als hij ongehoorzaam, onwaardig of onwillig is.

‘De rechten van het priesterschap [zijn] onafscheidelijk verbonden [...] met de machten des hemels, en [...] de *machten* des hemels [kunnen] niet beheerst noch aangewend [...] worden, dan alleen volgens de beginselen der gerechtigheid.

‘Dat die ons kunnen worden verleend, dat is waar, maar wanneer wij trachten onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerezucht te bevredigen, of in enige mate van onrechtvaardigheid zeggenschap of heerschappij of dwang op de ziel der mensenkinderen uit te oefenen, zie, dan trekken de hemelen zich terug; de Geest des Heren is gegriefd; en wanneer die zich heeft teruggetrokken, vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man’ (LV 121:36–37; cursivering toegevoegd).

Broeders, als een jongen of een man die het priesterschap ontvangt, verzuimt te doen wat nodig is om voor macht in het priesterschap in aanmerking te komen, is dat onaanvaardbaar voor de Heer. Priesterschapsdragers, zowel jong als oud, hebben zowel het gezag als de macht nodig — de noodzakelijke toestemming en de geestelijke kracht om God in het heilswerk te vertegenwoordigen.

Een les van mijn vader

Ik ben opgegroeid in een gezin met een gelovige moeder en een geweldige vader. Mijn moeder stamde af van de pioniers die hun hele hebben en houwen voor de kerk en het koninkrijk van God opofferden. Mijn vader was geen lid van onze kerk en koesterde als jonge man het verlangen om een katholiek priester te worden. Uiteindelijk koos hij ervoor om niet naar het seminarie te gaan, maar vond hij emplooi als gereedschaps- en matrijsmaker.

Het grootste deel van zijn huwelijksleven woonde mijn vader met ons de diensten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bij. Het was zelfs zo dat veel mensen in onze wijk er geen idee van hadden dat mijn vader geen lid van de kerk was. Hij speelde in en coachte het softbalteam van de wijk, assisteerde bij de scoutingactiviteiten, en steunde mijn moeder bij haar verschillende roeping en taken. Ik heb eens een belangrijke les van mijn vader geleerd, die verband hield met priesterschapsgesetz en -macht.

Als jongen vroeg ik mijn vader een paar keer per week wanneer hij zich ging laten dopen. En elke keer als ik hem daarmee aan zijn hoofd zeurde reageerde hij liefdevol maar resoluut: 'David, ik ga geen lid van de kerk worden voor je moeder, voor jou of voor wie dan ook. Ik word pas lid van deze kerk als ik zeker weet dat het de juiste beslissing is.'

Het zal in mijn eerste tienerjaren zijn geweest dat ik het volgende gesprek met mijn vader had. We waren net thuisgekomen van de kerk toen ik mijn vader vroeg wanneer hij zich ging laten dopen. Hij glimlachte en zei: 'Jij bent de enige die mij deze vraag maar blijft stellen. Maar nu heb ik een vraag voor jou.' Geweldig, voor mij was dat het bewijs dat er schot in de zaak zat!

Mijn vader ging verder: 'David, jouw kerk predikt dat het priesterschap lang geleden van de aarde is weggenomen, maar dat hemelse boodschappers het weer aan Joseph Smith hebben verleend, klopt dat?' Ik antwoordde dat dat klopte. Toen zei hij: 'Goed, dan is hier mijn vraag. Elke week in de priesterschapsvergadering hoor ik de bisschop en andere priesterschapsleiders de broeders bijna smeken om hun

huisonderwijs en andere priesterschapstaken niet te vergeten. Als jouw kerk werkelijk het herstelde priesterschap van God heeft, waarom gaan zoveel mannen in jouw kerk dan niet anders met hun godsdienstige taken om dan de mannen in mijn kerk? Ik was met stomheid geslagen. Ik za met een mond vol tanden.

Ik ben van mening dat mijn vader het bij het verkeerde eind had om de geldigheid van het goddelijke gezag in de kerk te laten afhangen van de tekortkomingen in de mannen in onze wijk. Maar vervat in zijn vraag was de juiste veronderstelling dat mannen die Gods heilige priesterschap dragen anders dan andere mannen behoren te zijn. Mannen die het priesterschap dragen zijn niet van nature beter dan andere mannen, maar ze moeten wel anders handelen. Mannen met het priesterschap behoren niet alleen het priesterschapsgezag te hebben ontvangen, maar ook waardige en getrouwe machtskanalen Gods te worden. 'Wees rein, gij die de vaten des Heren draagt' (LV 38:42).

Ik ben de les van mijn vader over priesterschapsgezag en -macht nooit vergeten. Mijn vader was een goed man die niet tot onze kerk behoorde, maar die meer verwachtte van mannen die beweerden Gods priesterschap te dragen. Door dat gesprek met mijn vader op een zondagmiddag vele jaren geleden kreeg ik het verlangen om een 'goede jongen' te zijn. Ik wilde geen slecht voorbeeld en struikelblok voor mijn vader zijn, want ik wilde dat hij het herstelde evangelie aanvaardde. Ik wilde alleen maar een goede jongen zijn. De Heer wil dat alle dragers van zijn gezag altijd en overal eerbare, deugdzaam en goede jongens zijn.

Wellicht vindt u het leuk om te weten dat mijn vader zich een aantal jaren later heeft laten dopen. En daarna had ik het voorrecht om hem het Aäronisch en het Melchizedeks priesterschap te verlenen. Een van de mooiste ervaringen van mijn leven was mijn vader het gezag en, uiteindelijk, de macht van het priesterschap te zien ontvangen.

Ik vertel u over deze les die ik van mijn vader leerde om nadruk te leggen op een eenvoudige waarheid. Het gezag van het priesterschap ontvangen door handoplegging is een belangrijk begin, maar het is niet genoeg. Door ordening krijgt iemand het gezag, maar daarnaast is een rechtschapen levenswijze vereist om met macht te handelen wanneer we zielen verheffen, onderwijzen

en getuigen, zegenen en raad geven, en het heilswerk bevorderen.

In deze gewichtige tijd van de wereldgeschiedenis dienen u en ik als priesterschapdrager rechtschapen te zijn en doeltreffende werktuigen in de handen van God. We moeten opstaan als mannen Gods. U en ik doen er goed aan om acht te slaan op en lering te trekken uit het voorbeeld van Nephi, kleinzoon van Helaman en de eerste van de twaalf discipelen die door de Heiland aan het begin van zijn bediening onder de Nephieten werden geroepen. 'En [Nephi] leerde hun vele dingen; (...) En Nephi leerde met kracht en met groot gezag' (3 Nephi 7:17).

'Wilt u mijn man alstublieft duidelijk maken'

Na de tempelaanbevelingsgesprekken die ik als bisschop en later als ringpresident voerde, vroeg ik de gehuwde zusters vaak hoe ik hen en hun gezin het beste van dienst kon zijn. De antwoorden die ik van deze toegewijde vrouwen kreeg, kwamen in grote lijnen overeen en waren zowel leerzaam als alarmerend. De zusters klaagden of kritiseerden zelden, maar ze reageerden vaak als volgt. 'Wilt u mijn man alstublieft duidelijk maken welke verantwoordelijkheid hij thuis als priesterschapdrager heeft. Ik ben vaak degene die zorgt dat er Schriftstudie, gezinsgebed en gezinsavond gedaan wordt, en dat zal ik blijven doen. Maar ik zou willen dat mijn man als gelijkwaardige partner voor de solide priesterschapsleiding zou zorgen die alleen hij kan geven. Wilt u mijn man alstublieft leren hoe hij thuis de patriarch en priesterschapsleider kan worden die presideert en beschermt.'

Ik moet vaak denken aan die oprechte zusters en aan wat ze zeiden. Nog steeds krijgen priesterschapsleiders dergelijke geluiden te horen. Veel vrouwen zouden graag een man hebben die niet alleen het priesterschapsgezag heeft, maar ook priesterschapsmacht. Ze willen dolgraag een gelijk span zijn met een getrouwe echtgenoot en priesterschapscollega met wie zij kunnen werken aan een op Christus en het evangelie gericht gezin.

Broeders, ik beloof u dat als u en ik in gebed nadenken over de smekingen van die zusters de Heilige Geest ons zal helpen om onszelf te zien zoals we werkelijk zijn (zie LV 93:24) en te zien

waarin wij onszelf dienen te veranderen en te verbeteren. En de tijd om dat te doen is nu!

Een rechtschapen voorbeeld

Vanavond herhaal ik de leringen van president Thomas S. Monson, die ons heeft opgeroepen om ‘een rechtschapen voorbeeld’ te zijn. Hij heeft ons er voortdurend aan herinnerd dat we in dienst van de Heer zijn en recht hebben op zijn hulp op voorwaarde dat we die hulp waardig zijn (zie ‘Een rechtschapen voorbeeld’, *Liahona*, mei 2008, pp. 65–68). U en ik dragen het priesterschap dat in deze bedeling op aarde door hemelse boodschappers is teruggebracht, namelijk Johannes de Doper en Petrus, Jakobus en Johannes. En daarom kan iedere man die het Melchizedeks priesterschap ontvangt zijn priesterschapsgezag rechtstreeks op de Heer Jezus Christus terugvoeren. Ik hoop dat we dankbaar zijn voor deze geweldige zegen. Het is mijn bede dat we rein en waardig zullen zijn, zodat we bij de uitoefening van dit heilige gezag de Heer kunnen vertegenwoordigen. Moge ieder van ons zich macht in het priesterschap eigen maken.

Ik getuig dat het heilige priesterschap in deze laatste dagen op aarde is hersteld en in het bezit is van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik getuig ook dat president Thomas S. Monson de presiderende hogepriester van de hoge priesterschap in de kerk is (zie LV 107:9, 22, 65–66, 91–92). Hij is de enige persoon op aarde die alle priesterschapsleutels bezit en bevoegd is om die te gebruiken. Daarvan getuig ik plechtig in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Reddingswerk en echte groei

Bisschop Richard C. Edgley

Onlangs ontheven als eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Zielen redden is het werk waartoe de Heiland ons allen heeft geroepen.

In de afgelopen maanden is er in de kerk steeds meer nadruk komen te liggen op 'echte groei', door iedereen die daarvoor openstaat tot de heilsverordeningen en -verbonden te brengen en tot een machtige verandering van hart, zoals beschreven door Alma (zie Alma 5:14). Een van de zinvolste en belangrijkste manieren om die 'echte groei' in de kerk te bevorderen is door de reddende hand toe te steken aan hen die zijn gedoopt maar niet actief zijn en aan wie de zegeningen en heilsverordeningen voorbijgaan. Ongeacht welke roeping we ook hebben — huisonderwijzer of huisbezoekster, zondagsschoolleerkracht, bisschop, vader, moeder of algemene autoriteit — iedereen kan iets belangrijks bijdragen aan deze reddingsactie. In feite is het ieders goddelijke roeping om allen — ons gezin, niet-leden, minderactieve leden en zondaars — tot Christus te brengen om de heilsverordeningen te ontvangen.

Zo'n dertig jaar geleden, toen ik deel uitmaakte van een ringpresidium, kregen we op zondagochtend een telefoontje van een van onze trouwe bisschoppen. Hij gaf aan dat zijn wijk zo snel was gegroeid dat hij geen zinvolle roepingen meer aan alle goede leden kon geven. Hij verzocht ons om de wijk te splitsen. Na daarvoor een aanvraag te hebben ingediend, besloten we als ringpresidium om de wijk te bezoeken en al die geweldige broeders en zusters als ringzending te roepen.

De derde persoon waar ik langsging, was een jonge studente aan de plaatselijke universiteit. Na een inleidend gesprekje riep ik haar als zendeling. Het was even stil. Toen zei ze: 'President, weet u niet dat ik niet meer naar de kerk ga?'

Toen was ik het die even stil was, waarna ik zei: 'Nee, dat wist ik niet.'

Ze ging verder: 'Ik ben al jaren inactief.' Toen zei ze: 'Weet u niet dat het best moeilijk is om terug te komen als je inactief bent?'

Ik zei: 'Nee. De dienst begint om negen uur. Als je komt, hoor je erbij.'

Daarop zei ze: 'Nee, zo makkelijk gaat dat niet. Er zijn zoveel belemmeringen. Je vraagt je af of ze je wel zien staan en of ze je niet aan je lot overlaten. En je vraag je toch onwillekeurig af of je wel in de groep past en of je nieuwe vrienden krijgt.'

De tranen rolden over haar wangen. Ze ging verder: 'Ik weet dat mijn vader en moeder al jaren bidden dat ik terug naar de kerk zal komen.' Ze zweeg en zei vervolgens: 'De afgelopen drie maanden bid ik al om moed, kracht en leiding omdat ik weer actief wil worden.' Toen vroeg ze: 'President, denkt u dat deze roeping misschien een antwoord op mijn gebed is?'

Ik kreeg tranen in mijn ogen toen ik zei: 'Ik geloof dat de Heer je gebeden heeft verhoord.'

Ze aanvaardde de roeping niet alleen, maar werd ook een goede zendeling. Ik weet zeker dat ze niet alleen zichzelf maar ook haar ouders blij maakte, en waarschijnlijk ook andere familieleden.

Ik leerde het een en ander uit dit en soortgelijke gesprekken.

- Bijvoorbeeld dat veel mensen dagelijks bidden en de Heer om hulp smeken om hun dierbaren te redden.
- En dat het makkelijker gezegd dan gedaan is voor een minderactief lid om weer naar de kerk te gaan. Zij hebben hulp nodig. Zij hebben steun nodig. Zij hebben begeleiding nodig.
- Dat neemt niet weg dat er minderactieve leden zijn die goedsmoeds proberen weer actief te worden.

- En het is mij duidelijk geworden dat veel minderactieve leden best een roeping willen als men dat hun vraagt.
- En ook dat een minderactief lid het verdient om als gelijke behandeld te worden en om als zoon of dochter van een liefdevolle God beschouwd te worden.

Door de jaren heen heb ik me wel eens afgevraagd hoe dit gesprek was verlopen als ik haar als minderactief lid had benaderd. Die afweging laat ik aan u over.

Heractivering is sinds jaar en dag een belangrijk onderdeel van het werk van de Heer. Hoewel redden een taak van ieder lid is, is het de taak van Aäronisch- en Melchizedeks-priesterschapsdragers om hier leiding aan te geven. Ten slotte gaat het daar allemaal om in de priesterschap — alle mensen tot de verbonden brengen die tot verhoging leiden; gemoedsrust, geluk en eigenwaarde brengen.

U herinnert zich vast wel het verhaal van Alma de jonge in het Boek van Mormon, dat hij erachter kwam dat de Zoramieten van de kerk waren weggevallen. Hij vormde een heractiveringsteam om die mensen te redden. Voordat ze op pad gingen, richtte Alma de volgende smeekbede tot de Heer:

‘O Heer, wilt Gij ons geven dat wij erin zullen slagen hen *wederom* tot U te brengen in Christus.

‘Zie, o Heer, hun ziel is kostbaar en *velen van hen zijn onze broeders*; daarom, o Heer, geef ons kracht en wijsheid om dezen, onze broeders, *wederom* tot U te kunnen brengen’ (Alma 31:34–35; cursivering toegevoegd).

Een paar maanden geleden sprak ik na een bijeenkomst met nieuwe en minderactieve leden. Een geheractiveerde man van mijn leeftijd kwam naar me toe en zei: ‘Ik ben het grootste gedeelte van mijn leven minderactief geweest. Ik ging in mijn jeugd al niet meer naar de kerk. Nu ben ik terug en verricht ik tempelwerk met mijn vrouw.’

Om hem te laten voelen dat het in orde was, zei ik tegen hem: ‘Eind goed, al goed.’

Daarop antwoordde hij: ‘Nee, het is niet al goed. Ik ben weer actief, maar ik ben al mijn kinderen en kleinkinderen kwijt. En nu

ervaar ik het verlies van mijn achterkleinkinderen — geen van hen gaat naar de kerk. Het is niet al goed.'

In onze familie hebben we een voorouder die in Europa lid werd toen de kerk nog maar net bestond. Eén zoon werd weer actief. Mijn vrouw en ik hebben geprobeerd om de inactieve nakomelingen van die voorouder te traceren.

Op basis van deze gereede aannames kwamen mijn vrouw en ik echter tot de conclusie dat er gedurende zes generaties een verlies van wel zo'n drieduizend familieleden te betreuren valt. Voeg daar nog eens twee generaties aan toe. Theoretisch zou het verlies dan kunnen oplopen tot tussen de twintig- en dertigduizend kinderen van onze hemelse Vader.

De opdracht om te redden is op een van de meest fundamentele leerstellingen van de kerk gebaseerd.

'Bedenkt dat de waarde van zielen groot is in de ogen van God;

'Want ziet, de Here, uw Verlosser onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van *alle mensen*, opdat *alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen*. (...)

'En al ware het zo dat u al uw dagen arbeidde om dit volk bekering toe te roepen, en slechts één ziel tot Mij bracht, hoe groot zal dan uw vreugde met hem zijn in het koninkrijk van mijn Vader!' (LV 18:10–11, 15; cursivering toegevoegd)

Ik heb door de jaren heen het voorrecht gehad om een paar minderactieve leden te redden. En als ik er eentje terug naar de kerk begeleid, zie ik het niet als één ziel terugbrengen — dan zie ik zes, zeven of meer generaties — duizenden zielen. Dan denk ik aan de tekst: 'Al ware het zo dat u (...) slechts één ziel tot Mij bracht, hoe groot zal dan uw vreugde (...) zijn' (LV 18:15).

De Heer zei tegen zijn discipelen: 'De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig.' (Matteüs 9:37). Dat hoeft niet zo te zijn. We beschikken over duizenden capabele, waardige priesterschapsdragers en miljoenen toegewijde leden in alle delen van de wereld. We hebben goed functionerende wijkraden, priesterschapsdragers, de ZHV, en andere organisaties die de opdracht hebben gekregen om te redden. Zielen redden is het werk waartoe de Heiland ons allen heeft geroepen.

Even hiervoor verwees ik naar het gebed dat Alma uitsprak voordat hij en zijn collega's aan hun reddingsactie onder de Zoramieten begonnen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden ongeveer vijfhonderd Amerikaanse soldaten en pro-geallieerde plaatselijke bewoners in een gevangenenkamp vastgehouden. Omdat de gevangenen werden afgebeeld en men voor hun leven vreesde, werd er een reddingsteam van zo'n honderd Amerikaanse soldaten ingezet om ze te bevrijden. Toen het reddingsteam klaar was om tot actie over te gaan, gaf de commandant het volgende bevel: 'Mannen, ga vanavond naar jullie religieuze leider, kniel neer en zweer aan God dat je, zolang je nog niet je laatste adem hebt uitgeblazen, die mannen geen minuut langer laat lijden.' (Zie Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], pp. 28–29.) Deze reddingsactie had hun bevrijding tot gevolg. Moeten we soms minder moedig te werk gaan met het redden van hen die geestelijke en eeuwige gevolgen kunnen ondervinden? Moeten we soms minder toegewijd aan de Heer zijn?

Tot slot ontstaat onze toewijding als lid van de ware en levende kerk van Christus uit het feit dat de Heer voor ieder individu geleden heeft — niet-leden, minderactieve leden, zelfs voor de zondaar, en al onze familieleden. Ik geloof dat wij de vreugde, gemoedsrust en het geluk van het evangelie over kunnen dragen aan duizenden, en honderd duizenden en miljoenen van de daaropvolgende generaties. Ik geloof dat we succesvol kunnen zijn omdat dit de kerk van de Heer is, en omdat we vanwege ons priesterschap en lidmaatschap geroepen zijn om te slagen. Ik geef u dat getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

Aäronische priesterschap: sta op en gebruik de macht van God

Adrián Ochoa

Tweede raadgever in het algemeen jongemannenpresidium

Het priesterschap moet worden aangewend om het goede tot stand te brengen. Jullie zijn geroepen om 'op [te staan] en [je] licht [te laten] schijnen', niet om je licht in het duister te verbergen.

Kort geleden was ik in Zuid-Afrika bij iemand op bezoek met Thabiso, eerste raadgever in het priestersquorum in de wijk Kagiso. Thabiso en zijn bisschop, die de sleutels van het quorum bezit en daarover presideert, had voor minderactieve quorumleden gebeden en naar inspiratie gezocht over wie hij kon bezoeken en hoe hij hen kon helpen. Ze kregen de ingeving om bij Tebello op bezoek te gaan en hadden mij uitgenodigd om mee te gaan.

Nadat we de woeste waakhond passeerden, kwamen we in de huiskamer van Tebello, een rustige jongeman die niet meer naar de kerk ging omdat hij het druk met andere dingen op zondag had gekregen. Hij was wel zenuwachtig maar ook blij dat we kwamen en haalde zelfs de rest van het gezin erbij. De bisschop uitte zijn liefde voor het gezin en gaf aan dat hij hen wilde helpen om in de tempel verzegeld te worden, zodat ze een eeuwig gezin konden worden. Hun hart werd geraakt, en we voelden allemaal sterk de aanwezigheid van de Heilige Geest tijdens elk woord en elke uiting van emotie.

Maar wat Thabiso tijdens het bezoek zei gaf de doorslag. Het leek mij dat deze jonge priester met de taal der engelen sprak —

liefdevolle woorden die we allen ten volle begrepen, waardoor vooral zijn vriend geraakt werd. 'Ik genoot altijd erg van onze gesprekken in de kerk', zei hij. 'Je zegt altijd wel iets vriendelijks tegen me. Onze voetbalploeg is trouwens zo goed als uit elkaar gevallen sinds je er niet meer bij bent. Je kunt echt goed voetballen.'

'Het spijt me', antwoordde Tebello. 'Ik kom wel weer.'

'Dat zou echt tof zijn', zei Thabiso. 'En weet je nog hoe we ons op zending voorbereidden? Zullen we daar dan mee verder gaan?'

'Ja,' zei Tebello, 'ik wil er weer bijhoren.'

De grootste vreugde die ik ervaar als raadgever in het algemeen jongemannenpresidium komt doordat ik overal ter wereld Aäronisch-priesterschapsdragers zie die het Aäronisch priesterschap uitoefenen. Maar soms zie ik ook, met verdriet in mijn hart, dat veel jongemannen niet beseffen hoeveel goeds zij kunnen doen met de macht die zij hebben.

Het priesterschap is de macht en het gezag van God zelf, waarmee we zijn kinderen kunnen dienen. O, als elke jongeman, elke Aäronisch-priesterschapsdrager, nu eens ten volle besepte dat zijn priesterschap de sleutels van de bediening van engelen in zich draagt. Als hij nu eens inzag dat hij de heilige plicht heeft om zijn vrienden het pad te wijzen dat naar de Heiland leidt. Als het nu eens tot hem doordrong dat onze hemelse Vader hem de macht zal geven om de waarheden van het herstelde evangelie zo duidelijk en oprecht uiteen te zetten dat anderen de onmiskenbare waarheid achter de woorden van Christus voelen.

Beste jongemannen van de kerk, ik wil jullie graag een vraag stellen waarvan ik hoop dat je die nooit zult vergeten. Is er een grotere macht op aarde dan het priesterschap van God? Welke macht zou er groter kunnen zijn dan de macht om het leven van je medemensen uit naam van je hemelse Vader te veranderen, om hen bij te staan op het pad naar eeuwig geluk, waarvoor zij zich moeten reinigen van zonden en onrecht?

Net als iedere macht dient het priesterschap aangewend te worden om al het goede tot stand te brengen. Jullie zijn geroepen om 'op [te staan] en [je] licht [te laten] schijnen' (LV 115:5), niet om je licht in het duister te verbergen. Alleen de moedigen zullen

onder de uitverkorenen gerekend worden. Naarmate je de macht van het heilig priesterschap aanwendt, nemen je moed en zelfvertrouwen toe. Jongemannen, jullie weten dat je het beste uit jezelf haalt als je God dient. Jullie weten dat je het gelukkigst bent als je ijverig bezig bent met goede werken. Maak de macht van je priesterschap groot door rein en waardig te leven.

Ik herhaal de oproep die ouderling Holland hier zes maanden geleden deed. 'Broeders, met dat gegeven', zei hij, 'zoek ik vandaag naar mannen, jong en oud, die deze strijd tussen goed en kwaad belangrijk genoeg vinden om mee te doen en hun stem te laten horen. We zijn in oorlog.' Hij ging verder: '[Ik] vraag (...) om een krachtiger en toegewijder stem. Niet alleen een stem tegen het kwaad (...), maar ook een stem voor het goede, een stem voor het evangelie, een stem voor God' ('Moedig doen wij mee', *Liahona*, november 2011, pp. 44, 47).

Jazeker, Aäronisch-priesterschapsdragers, we zijn in oorlog. En in deze oorlog verdedigen we ons het best tegen het kwade door actief het goede te bevorderen. Je kunt niet naar schunnig taalgebruik luisteren en net doen of je het niet hoort. Je kunt niet in je eentje of met anderen naar plaatjes kijken waarvan je weet dat ze smerig zijn en net doen of je ze niet ziet. Je kunt het onreine niet aanraken en net doen alsof er niks aan de hand is. Je kunt niet passief toekijken terwijl Satan gezonde en reine zaken probeert te vernietigen. Kom daarentegen dapper op voor hetgeen wat je weet dat waar is! Als je iets hoort of ziet wat tegen de normen van de Heer indruist, denk dan aan wie je bent — een soldaat van het leger van God zelf, bekrachtigd met zijn heilig priesterschap. Er is geen beter wapen tegen de vijand, de vader der leugens, dan de waarheid — de waarheid die uit jullie mond voortgaat wanneer je de macht van het priesterschap aanwendt. Sommige van je leeftijdsgenoten zullen respect hebben voor je moed en integriteit. En sommige niet. Maar dat geeft niet. Je zult het respect en vertrouwen van je hemelse Vader winnen, omdat je zijn macht voor het bereiken van zijn doeleinden hebt gebruikt.

Ik roep ieder quorumpresidium in de Aäronische priesterschap op om opnieuw het vaandel der vrijheid op te richten en je regimenten te organiseren en te leiden. Gebruik je priesterschapsmacht door anderen uit te nodigen tot Christus te

komen door middel van bekering en de doop. Jullie hebben de toestemming en macht van je hemelse Vader gekregen om dat te doen.

Twee jaar geleden was ik in Santiago (Chili). Ik was erg onder de indruk van Daniël Olate, een jongeman die vaak met de zendelingen meeinging. Ik vroeg of hij mij kon schrijven en hij heeft me onlangs toestemming gegeven om een gedeelte van zijn e-mail voor te lezen: 'Ik was nog maar net zestien en was zondag tot het ambt van priester geordend. Op diezelfde dag doopte ik een vriendin, die Carolina heette. Ik leerde haar het evangelie. Ze ging regelmatig naar de kerk en ontving zelfs haar medaille van Persoonlijke vooruitgang, maar haar ouders lieten haar niet toe om zich te laten dopen tot ze me kenden en vertrouwden. Ze wilde zich door mij laten dopen, dus moesten we een maand wachten, totdat ik die zondag zestien werd. Ik voel me zo goed dat ik zo'n goed persoon heb geholpen om zich te laten dopen, en ik ben blij dat ik haar mocht dopen.'

Daniël is slechts een van de jongemannen in de wereld die de macht van God die aan hen is toevertrouwd, waar maken. Een ander voorbeeld is Luis Fernando uit Honduras, die door had dat zijn vriend zich op een gevaarlijk pad bevond en zijn getuigenis aan hem gaf, waardoor hij letterlijk zijn leven redde (zie 'A Change of Heart', lds.org/youth/video). Weer een ander voorbeeld is Olavo uit Brazilië. Olavo was thuis een vaste dienaar (zie LV 84:111). Hij bracht zijn moeder ertoe om weer helemaal actief in de kerk te worden (zie 'Reunited by Faith', lds.org/youth/video). Enkele van die verhalen en veel soortgelijke andere vindt u op de kerkelijke website voor de jeugd, youth.lds.org. De Heer heeft overigens het internet, sociale media en andere technologische hulpmiddelen in jullie handen gegeven om je te helpen je priesterschapstaken uit te voeren en een invloed op anderen te hebben door middel van waarheid en deugd.

Beste jongemannen, als je de macht van het Aäronisch priesterschap aanwendt op de manier die ik zojuist heb beschreven, bereid je je voor op toekomstige taken. Maar jullie doen veel meer dan dat. Net zoals Johannes de Doper, die voorbeeldige priesterschapsdrager, bereiden jullie de komst van

de Heer en maken jullie zijn paden recht. Als je, net zoals Johannes, moedig het evangelie van bekering en de doop verkondigt, bereid je de mensen voor op de komst van de Heer (zie Matteüs 3:3; LV 65:1–3; 84:26–28). Er wordt jullie vaak verteld dat je een enorm potentieel hebt. Nu is de tijd om dat in daden om te zetten, om gebruik te maken van de vaardigheden die je van God hebt gekregen om anderen tot zegen te zijn en hen uit de duisternis naar het licht te brengen, en om de weg van de Heer te bereiden.

Van de kerk hebben jullie het boekje Plicht jegens God gekregen om je bij je taken te helpen. Bestudeer het zorgvuldig. Stap even uit de wereld van technologie om te bidden en de Heer om leiding te vragen. Sta daarna op en gebruik de macht van God. Ik beloof jullie dat je antwoorden van je hemelse Vader krijgt over hoe je je eigen leven moet inrichten en anderen bij kunt staan.

Ik citeer president Monson: ‘Onderschat nooit de kracht van de verrijkende invloed van je getuigenis. (...) Je kunt de onopgemerkte opmerken. Als jullie ogen hebben om te zien, oren om te horen, en een hart om te voelen, kun je andere leeftijdgenoten de hand reiken en redden.’ (‘Wees een voorbeeld’, *Liahona*, mei 2005, p. 115).

Ik getuig dat de macht van het priesterschap echt bestaat. Ik heb zelf een getuigenis verkregen door het priesterschap aan te wenden. Ik heb telkens weer wonderen verricht zien worden door hen die de macht van het Aäronische priesterschap bezitten. Ik ben getuige geweest van de macht van de bediening van engelen wanneer getrouwe Aäronisch-priesterschapsdragers vervuld van de Geest woorden van hoop spraken en het hart openstelden van iemand die licht en liefde nodig had. In de naam van Jezus Christus, onze Heer, Leidsman en Heiland. Amen.

Het *waarom* van dienen in het priesterschap

President Dieter F. Uchtdorf

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Als we begrijpen waarom we het evangelie en het priesterschap hebben, kunnen we overal het goddelijke doel van inzien.

Ik waardeer het dat ik met u, de broeders van de priesterschap, bijeen kan komen en ik verheug mij met u over het wonder van het evangelie van Jezus Christus. Ik prijs u om uw geloof, uw werken en uw constante goedheid.

We zijn met elkaar verbonden doordat we allen tot het priesterschap van God zijn geordend door hen aan wie Hij het heilige priesterschapsgesag heeft toevertrouwd. Dat is geen kleinigheid. Het is een heilige opdracht.

De kracht van het *waarom*

Ik heb zitten nadenken over twee belangrijke roepingen die ik als priesterschapsdrager in de kerk heb ontvangen.

De eerste kwam als diaken. Ik ging met mijn familie naar een gemeente van de kerk in Frankfurt (Duitsland). Wij hadden veel geweldige mensen in onze kleine gemeente. Eén daarvan was onze gemeentepresident, broeder Landschulz. Ik bewonderde hem zeer, ook al leek hij altijd nogal serieus en officieel, en had hij bijna altijd een donker pak aan. Ik weet nog dat ik als jongeman grapjes maakte met mijn vrienden over hoe ouderwets onze gemeentepresident eruitzag.

Ik vind het grappig om over na te denken, want de jeugd ziet mij heden ten dage hoogstwaarschijnlijk ook zo.

Op een zondag vroeg president Landschulz of hij met me kon spreken. Mijn eerste gedachte was: ‘Wat heb ik verkeerd gedaan?’ Ik dacht aan alles wat ik gedaan had dat misschien tot dit gesprek van gemeentepresident tot diaken had kunnen leiden.

President Landschulz leidde me naar een klaslokaaltje — we hadden geen kantoorkamer voor de gemeentepresident — en riep me daar als diakenenquorumpresident.

‘Dit is een belangrijke functie’, zei hij, waarna hij uitgebreid uitlegde waarom. Hij ging dieper in op wat hij en de Heer van me verwachtten en hoe zij me zouden helpen.

Ik weet niet meer wat hij allemaal zei, maar wel hoe ik me voelde. Terwijl hij sprak, werd mijn hart vervuld van een heilige, goddelijke Geest. Ik voelde dat dit de kerk van de Heiland was. En ik voelde dat hij geïnspireerd werd door de Heilige Geest om me te roepen. Ik weet nog dat ik me een beetje groter voelde toen ik uit dat klaslokaaltje liep.

Dat is alweer 60 jaar geleden, maar ik koester die gevoelens van vertrouwen en liefde nog steeds.

Toen ik terugdacht aan die ervaring, probeerde ik te bedenken hoeveel diakenen er toen in onze gemeente waren. Voor zover ik me kan herinneren waren dat er twee. Maar misschien overdrijf ik enigszins.

Het was niet echt belangrijk of er nu één diaken was of twaalf. Ik voelde me vereerd en wilde mijn uiterste best doen en de gemeentepresident of de Heer niet teleurstellen.

Ik besef nu dat de gemeentepresident er een routinegesprek van had kunnen maken toen hij me tot die functie riep. Hij had me eenvoudigweg op de gang of tijdens de priesterschapsvergadering kunnen vertellen dat ik de nieuwe diakenenquorumpresident zou worden.

In plaats daarvan nam hij er de tijd voor en hielp mij niet alleen begrijpen *wat* mijn taken waren, maar ook *waarom* ze belangrijk waren.

Dat zal ik nooit vergeten.’

Ik vertel dit niet slechts om aan te geven hoe we iemand in de kerk roepen (hoewel ik dit een uitstekend voorbeeld vind van hoe dat op gepaste wijze kan), maar omdat het de motiverende kracht van leiderschap in het priesterschap goed illustreert,

waardoor de geest van iemand ontwaakt en hij tot handelen wordt aangezet.

We moeten steeds herinnerd worden aan de eeuwige redenen waarom we doen wat ons geboden wordt. Evangelische basisbeginselen moeten deel van onze levensopbouw uitmaken, zelfs als dat betekent dat we ze steeds opnieuw moeten leren. Dat proces hoeft niet stijfjes te verlopen of saai te zijn. Maar laat liever, wanneer we de fundamentele beginselen thuis en in de kerk onderwijzen, een laaiend enthousiasme over het evangelie en een vurig getuigenis licht, warmte en vreugde aanwakkeren in het hart van degenen die ons horen.

We hebben allemaal een lijst met *wat* voor priesterschapstaken we behoren te doen, of het nu om de jongste diaken of om de oudste hogepriester gaat. *Wat* we moeten doen is belangrijk in ons werk. Laten we dat dan doen. Maar het is in de redenen *waarom* dat we het vuur, de passie en macht van het priesterschap ontdekken.

Het *wat* in de priesterschap leert ons wat we moeten doen. Het *waarom* is een inspiratie voor de ziel.

Door het *wat* krijgen we informatie, maar door te weten *waarom* veranderen we.

Een overvloed aan 'goede' dingen om te doen

Een andere priesterschapsoeroeping waar ik aan moest denken, kreeg ik vele jaren later toen ik zelf een gezin had. We waren terug naar Frankfurt (Duitsland) verhuisd, en ik had net promotie gemaakt waardoor ik een groot deel van mijn tijd en aandacht aan mijn werk moest besteden. Tijdens deze drukke periode riep ouderling Joseph B. Wirthlin mij als ringpresident.

Er ging tijdens mijn gesprek met hem veel door mij heen. Zo was ik erg bezorgd dat ik misschien niet genoeg tijd voor die roeping zou hebben. Hoewel ik mij nederig en vereerd voelde, vroeg ik mij even af of ik de roeping wel kon aanvaarden. Maar ik ontdeed me al snel van de gedachte, omdat ik wist dat ouderling Wirthlin door God was geroepen en het werk van de Heer deed. Wat kon ik anders doen dan de roeping aannemen?

Soms moeten we met geloof een stap in het duister zetten en erop vertrouwen dat God ervoor zorgt dat we op vaste grond

lopen. En dus nam ik het tevreden aan, omdat ik wist dat God zou voorzien.

Toen ik net met die roeping begon, hadden we als ring het voorrecht om instructies te krijgen van enkele geweldige kerkleiders en -leerkrachten — mannen als ouderling Russell M. Nelson en president Thomas S. Monson. Hun raad inspireerde ons als de dauw de hemels. Ik heb de notities nog die ik tijdens die vergaderingen maakte. Door die leiders kregen we de *visie* van wat het betekent om het koninkrijk van God op te bouwen door persoonlijke getuigenissen en gezinnen te sterken. We konden duidelijk zien hoe we in die tijd de waarheid en beginselen van het evangelie op onze specifieke tijd en omstandigheden konden toepassen. Met andere woorden, door geïnspireerde leiders leerden we *waarom* we het evangelie naleven, waarna we de handen uit de mouw moesten steken en aan het werk gaan.

We kwamen al snel tot het besef dat een ringpresidium veel kan doen — ja, zoveel dat we in feite aan de belangrijkste dingen voorbij zouden gaan als we geen geïnspireerde prioriteiten stelden. Doordat de prioriteiten elkaar verdrongen, werd de visie van de kerkleiders onscherp voor ons. We konden veel ‘goeds’ bereiken, maar niet alles was even belangrijk.

We leerden een belangrijke les: het feit dat iets goed is, wil niet zeggen dat we daar altijd onze tijd en middelen aan moeten besteden. Activiteiten, initiatieven en plannen van de priesterschap dienen door inspiratie gegrond te zijn op *waarom* we dienen, en niet op de een of andere trend of belangstelling van de dag. Anders kunnen ze onze inspanningen afleiden, onze energie leegzuigen en ons geobsedeerd laten raken door geestelijke of stoffelijke hobby's die misschien wel goed zijn maar niet de kern van het discipelschap vormen.

Broeders, we weten allemaal dat er zelfbeheersing voor nodig is om ons te blijven concentreren op wat het meeste van belang is, waar we het beste liefde voor God en onze medemensen door kunnen ontwikkelen: het huwelijk en gezin versterken en het koninkrijk van God op aarde opbouwen. Net zoals een fruitboom met veel takken en een overvloed aan bladeren en takken moet ons leven regelmatig gesnoeid worden om zeker te stellen dat we

onze tijd en energie steken in het bereiken van ons echte doel — ‘goede vrucht [voortbrengen]!’¹

U bent niet alleen

Hoe kunnen wij te weten komen wat we moeten doen? Wij hebben allen de taak gekregen om dat zelf te bepalen. Ons is echter ook geboden om ijverig in de Schriften te studeren, gehoor te geven aan de woorden van de profeten, en vol geloof en ernstig te bidden.

Broeders, God is getrouw. Door de Heilige Geest geeft Hij ons gemoedsrust over het pad dat wij in elke periode van ons leven behoren te volgen.

Als wij rein van hart zijn — als we niet onze eigen eer maar die van de Almachtige God nastreven en zijn wil doen, en verlangen ons gezin en onze medemensen tot zegen te zijn — zullen we niet aan onszelf worden overgelaten. President Monson heeft ons vaak gezegd: ‘Als wij in dienst van de Heer zijn, hebben wij recht op zijn hulp.’²

Uw hemelse Vader ‘zal voor uw aangezicht uitgaan. [Hij] zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en [zijn] Geest zal in uw hart zijn, en [zijn] engelen zullen rondom u zijn om u te schragen.’³

De kracht van handelen

Mijn geliefde broeders, God zegent ons als wij in het priesterschap dienen, en als wij ons ijverig inspannen, gewillig zijn om offers te brengen en verlangen om het goede te doen. Laat ons degenen zijn die handelen en niet met zich laten handelen. Raad geven is goed, maar een preek die niet tot handelen aanzet is als een vuur zonder hitte of als water dat niet de dorst lest.

Door het toepassen van de leer wordt het louterend vuur van het evangelie aangewakkerd en zet de macht van het priesterschap onze ziel in lichterlaaie.

Thomas Edison, die de wereld in witgloeiend elektrisch licht deed baden, zei: ‘De waarde van een idee ligt in het gebruik ervan.’⁴ Op dezelfde wijze wordt evangelieleer waardevoller als het toegepast wordt.

We mogen niet toelaten dat de leer van het priesterschap in ons hart ligt te slapen maar niet toegepast wordt. Als er een huwelijk of gezin in nood verkeert — misschien dat van ons wel — laten we dan niet gewoon afwachten. Maar laten we God dankbaar zijn voor het plan van geluk waarin we geloof, bekering, vergeving en een nieuw begin vinden. Als we de leer van het priesterschap toepassen, begrijpen we als geschikte echtgenoten, vaders en zoons *waarom* het priesterschap in staat is om de schoonheid en heiligheid van eeuwige gezinnen te doen herleven en zeker te stellen.

Een algemene conferentie dient om naar te luisteren maar ook om naar te handelen. Laten wij daarom ‘daders des woords en niet alleen hoorders’⁵ zijn. Broeders, ik nodig u uit om na te denken over de woorden die dit weekend door de dienstknechten van God worden gesproken. Ga dan op uw knieën en vraag God, onze hemelse Vader om uw verstand te verlichten en uw hart te raken. Smeek God om leiding in uw dagelijkse bezigheden, in uw kerktaken, en bij de problemen waar u momenteel voor staat. Geef gehoor aan de ingevingen van de Geest — en stel het niet uit. Als u dat allemaal doet, beloof ik u dat de Heer u niet aan uzelf overlaat.

Ga voort in geduld

We weten dat, ondanks onze goede bedoelingen, niet alles volgens plan verloopt. We maken fouten in ons leven en in onze priesterschapstaken. Zo nu en dan struikelen we en schieten we te kort.

Als de Heer ons adviseert om ‘in alle geduld [te volharden] totdat [we] vervolmaakt zijn’⁶, erkent Hij dat het tijd en doorzettingsvermogen vergt. Als we begrijpen *waarom* we het evangelie en *waarom* we het priesterschap hebben, kunnen we overal het goddelijke doel van inzien. Zelfs als het moeilijk is, vinden we dan de motivatie en kracht om het goede te doen. Als we ons concentreren op de basisbeginselen van het evangelie, ontvangen we duidelijkheid, wijsheid en leiding.

‘Zullen wij niet voorwaarts gaan in zo’n groot werk?’⁷ Ja, broeders, dat zullen we!

Door de Heilige Geest leren we van onze fouten. Als we struikelen, staan we weer op. Als we wankelen, gaan we verder. We zullen nooit weifelen of opgeven.

Wij zullen elkaar als een machtige broederschap van het eeuwige priesterschap Gods terzijde staan, ons concentreren op de beginselen van het herstelde evangelie van Jezus Christus, en dankbaar onze God en onze medemensen met toewijding en liefde dienen.

God leeft!

Mijn geliefde broeders, ik getuig tot u vandaag dat God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, leven. Zij bestaan echt! Zij staan voor u klaar!

U staat er niet alleen voor. Uw Vader in de hemel geeft om u en wil u zegenen en u in uw rechtschapenheid steunen.

Ik verzeker u ervan dat God in deze tijd tot de mens spreekt. Hij zal ook tot u spreken!

De profeet Joseph Smith heeft gezien wat hij zei dat hij had gezien. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is op aarde hersteld door de macht en het gezag van de almachtige God.

Ik bid dat wij ons afstemmen op *waarom* we in het priesterschap dienen, en dat we de beginselen van het herstelde evangelie gebruiken om ons leven en het leven van degenen die wij dienen het meest te veranderen.

Als we dat doen, loutert, reinigt en verfijnt de macht van de oneindige verzoening onze geest en ons karakter, totdat we zijn wie we voorbestemd waren om te zijn. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Matteüs 7:18.	<i>Homes of Good Men and Great, Book 2</i>
2. Thomas S. Monson, 'Leren, doen, zijn', <i>Liahona</i> , november 2008, p. 62.	(1910), p. 155.
3. Leer en Verbonden 84:88.	5. Jakobus 1:22.
4. Thomas Edison. In: Elbert Hubbard, <i>Little Journeys to the</i>	6. Leer en Verbonden 67:13.
	7. Leer en Verbonden 128:22.

Verbondsgezinnen

President Henry B. Eyring

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Er is niets in uw gezin dat belangrijker is of zal zijn dan de zegeningen die voortvloeien uit een verzegeling.

Ik vind het fijn om met u in deze bijeenkomst te zijn, waarvoor alle dragers van het priesterschap Gods op aarde zijn uitgenodigd. Het is een zegen dat we worden gepresideerd door president Thomas S. Monson. Hij is als president van de kerk de enige man op aarde die verantwoordelijk is voor de sleutels waarmee gezinnen worden verzegeld, en voor alle priesterschapsverordeningen die noodzakelijk zijn om het eeuwige leven te beërven, de grootste van alle gaven Gods.

Er luistert vanavond een vader die in de schoot van de kerk is teruggekeerd, omdat hij met heel zijn hart naar de zekerheid van die gave verlangt. Hij en zijn vrouw houden van hun twee kleine kinderen, een jongen en een meisje. Evenals andere ouders voorziet hij hemels geluk wanneer hij deze woorden leest: 'En dezelfde omgang, die hier onder ons bestaat, zal daar onder ons bestaan, alleen zal deze dan met eeuwige heerlijkheid gepaard gaan, welke heerlijkheid wij nu niet genieten.'¹

Deze vader die vanavond naar de uitzending luistert, kent de weg naar die glorierijke bestemming. Die is niet gemakkelijk. Dat weet hij nu. Het vergde geloof in Jezus Christus, oprechte bekering en een verandering van hart, daarbij geholpen door een liefdevolle bisschop die hem liet voelen dat de Heer hem vergiffenis had geschonken.

Er bleven zich schitterende veranderingen voordoen doordat hij voor zijn begiftiging naar de heilige tempel ging. Die begiftiging omschreef de Heer voor hen die Hij in de eerste

tempel van deze bedeling macht gaf. Dat was in Kirtland (Ohio, VS). Daar heeft de Heer over gezegd:

‘Welnu, om die reden heb Ik u het gebod gegeven dat gij naar Ohio moet gaan; en daar zal Ik u mijn wet geven; en daar zult u worden begiftigd met macht uit den hoge;

‘en daarvandaan (...) want Ik heb een groot werk in gereedheid liggen, want Israël zal worden behouden, en Ik zal hen leiden waarheen Ik ook wil, en geen enkele macht zal mijn hand weerhouden.’²

Van mijn onlangs teruggekeerde vriend en van de gehele priesterschap wordt verwacht dat zij een groot werk ter hand nemen en de leiding nemen bij het redden van dat deel van Israël waarvoor u verantwoordelijk bent of zult zijn, uw gezin. Mijn vriend en zijn vrouw weten dat hij daarvoor in een heilige tempel Gods door de macht van het Melchizedeks priesterschap verzegeld moet worden.

Hij vroeg of ik de verzegeling wilde verrichten. Hij en zijn vrouw wilden dat die zo snel mogelijk plaatsvond. De drukke tijd rond de algemene conferentie naderde echter, vandaar dat ik het aan het echtpaar en hun bisschop overliet om samen met mijn secretaris een geschikte datum uit te kiezen.

Stelt u zich mijn verbazing en genoegen voor toen deze vader mij in de kerk zei dat de verzegeling voor 3 april staat gepland. Dat was de dag in 1836 dat de profeet Elia in heerlijkheid naar de Kirtlandtempel werd gestuurd om de verzegelbevoegdheid aan Joseph Smith en Oliver Cowdery te verlenen. Die sleutels berusten nu in de kerk en dat zal zo blijven tot het eind der tijden.³

Het is hetzelfde gezag dat de Heer aan Petrus gaf toen Hij aan hem beloofde: ‘Ik zal u de sleutels geven van het koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.’⁴

De terugkeer van Elia is ieder die het priesterschap draagt tot zegen. Dat is in een algemene conferentie duidelijk gemaakt door ouderling Harold B. Lee, die president Joseph Fielding Smith citeerde. Luister goed: ‘Ik draag het priesterschap; u broeders draagt het priesterschap; we hebben het Melchizedeks

priesterschap ontvangen, dat in het bezit was van Elia en andere profeten, en van Petrus, Jakobus en Johannes. Maar hoewel wij het gezag hebben om te dopen, hoewel we het gezag hebben om de handen op te leggen voor de gave van de Heilige Geest, en om anderen te ordenen en al die zaken te doen, zouden we zonder de verzegelbevoegdheid niets kunnen doen, want niets wat we deden, zou dan geldig zijn.

President Smith vervolgde:

‘De hogere verordeningen, de grotere zegeningen, die van essentieel belang zijn voor de verhoging in het koninkrijk Gods (...) kunnen slechts in bepaalde gebouwen worden verkregen (...). Niemand heeft het recht te officiëren, tenzij hij het gezag om te officiëren ontvangt van de man die de sleutels bezit.

‘(...) Er is geen man op aarde die het recht heeft in de verordeningen van dit evangelie te officiëren, tenzij de president van de kerk, die de sleutels bezit, dat goedkeurt. Hij heeft ons gezag gegeven; hij heeft de verzegelbevoegdheid in ons priesterschap gelegd, omdat hij die sleutels bezit.’⁵

President Boyd K. Packer heeft met dezelfde zekerheid over de verzegelbevoegdheid geschreven. Ik zowel als het gezin dat ik op 3 april zal verzegelen, put kracht uit de wetenschap dat deze woorden waar zijn: ‘Petrus zou de sleutels dragen. Petrus zou de verzegelbevoegdheid bezitten om op aarde te binden of te ontbinden en zo zou het in de hemelen zijn. Die sleutels zijn in het bezit van de president van de kerk — van de profeet, ziener en openbaarder. Die heilige verzegelbevoegdheid berust nu in de kerk. Zij die weten hoe belangrijk die bevoegdheid is, beschouwen haar als uiterst heilig. Niets wordt nauwlettender bewaakt. Er zijn relatief weinig mannen op aarde die op enig moment de verzegelbevoegdheid [dragen] — er zijn in elke tempel broeders die de verzegelbevoegdheid hebben ontvangen. Men kan die macht alleen maar krijgen van de profeet, ziener en openbaarder, en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.’⁶

Bij de komst van Elia kreeg het priesterschap niet alleen bevoegdheid, maar er moesten ook harten worden teruggevoerd: ‘De geest, macht en roeping van Elia zijn dat u de macht hebt om de sleutel tot openbaring, verordeningen, orakels, machten en

begiftigingen van de volheid van het Melchizedeks priesterschap en Gods koninkrijk op aarde te dragen; en om alle verordeningen te ontvangen, verkrijgen en verrichten die tot Gods koninkrijk behoren, zelfs het terugvoeren van het hart van de vaders tot de kinderen en het hart van de kinderen tot de vaders, zelfs dat van hen die in de hemel zijn.⁷

Het gevoel dat zijn hart wordt teruggevoerd is mijn vriend en zijn gezin al ten deel gevallen. Misschien is het u in deze bijeenkomst ook ten deel gevallen. Misschien zag u in uw geestesoog, zoals in mijn geval, het gezicht van uw vader of moeder. Of misschien zag u een zus of een broer. Het kan ook een dochter of een zoon zijn geweest.

Ze kunnen in de geestenwereld zijn of in een ander werelddeel. Maar u voelde u blij worden dat uw band met hen zeker is, omdat u aan hen verbonden bent of kan zijn door priesterschapsverordeningen die God zal honoreren.

Melchizedeks-priesterschapsdragers die vader zijn van een verzegeld gezin is geleerd wat ze moeten doen. Er is niets in uw gezin dat belangrijker is of zal zijn dan de zegeningen die voortvloeien uit een verzegeling. Er is niets belangrijkers dan het eren van de huwelijks- en gezinsverbonden die u hebt gesloten of nog zult sluiten in de tempel van God.

Het is duidelijk hoe u dat moet doen. Als we gehoorzaam zijn en offers brengen, zal de Heilige Geest der belofte onze tempelverbonden bekrachtigen om ze geldig te laten zijn in de volgende wereld. President Harold B. Lee heeft uitgelegd wat het betekent om te zijn verzegeld door de Heilige Geest der belofte. Hij citeerde ouderling Melvin J. Ballard: 'We kunnen mensen om de tuin leiden, maar niet de Heilige Geest, en onze zegeningen zullen niet eeuwig zijn, tenzij ze zijn verzegeld door de Heilige Geest der belofte. De Heilige Geest kent de gedachten en het hart van de mens, en bekrachtigt de zegeningen die hun zijn beloofd. Dan zijn zij pas bindend, in werking en volledig van kracht.'⁸

Toen mijn vrouw en ik in de Logantempel (Utah) werden verzegeld, drong het gewicht van die belofte nog niet helemaal tot mij door. Ik probeer nog steeds te bevatten wat zij precies inhoudt, maar mijn vrouw en ik besloten bijna vijftig jaar geleden

aan het begin van ons huwelijk om de Heilige Geest zoveel mogelijk in ons leven en in ons gezin uit te nodigen.

Als jonge vader, verzegeld in de tempel en met mijn hart teruggevoerd tot mijn vrouw en kinderen, ontmoette ik president Joseph Fielding Smith voor de eerste keer. In de raadkamer van het Eerste Presidium, waarnaar ik was ontboden, kreeg ik een absoluut zekere bevestiging toen president Harold B. Lee op president Smith wees, die naast hem zat, en vroeg: 'Geloof je dat die man de profeet van God is?'

President Smith was net de kamer binnengekomen en had nog geen woord gezegd. Ik ben dankbaar dat ik die vraag bevestigend kon beantwoorden, door wat ik in mijn hart voelde komen: 'Dat weet ik zeker', en ik wist het zo zeker als ik wist dat de zon scheen, dat hij de verzegelbevoegdheid voor de hele aarde bezat.

Die ervaring zorgde ervoor dat de volgende raad die president Joseph Fielding Smith op 6 april 1972 in een conferentiebijeenkomst gaf bijzondere waarde voor mij en mijn vrouw kreeg: 'Het is de wil van de Heer dat het gezin wordt versterkt en beschermd. We smeken de vaders om hun rechtmatige plaats als hoofd van het gezin in te nemen. We vragen de moeders om hun echtgenoot te steunen en een licht voor hun kinderen te zijn.'⁹

Ik wil vier suggesties doen die u als vader met uw priesterschap kunt doen om uw gezin op te bouwen en het naar huis terug te leiden om bij de Vader en de Zoon te wonen.

Ten eerste, krijg en behoud een zeker getuigenis dat de sleutels van het priesterschap in het bezit zijn van de president van de kerk. Bid daar elke dag om. U zult merken dat het antwoord komt in de vorm van een vaster voornemen om uw gezin te leiden, van gevoelens van hoop, en van groter geluk in uw dienstverlening. U zult vrolijker en optimistischer zijn, een grote zegen voor uw vrouw en kinderen.

De tweede plicht is dat u uw vrouw liefhebt. Het zal geloof en ootmoed vergen om haar belangen boven die van u te stellen, terwijl het dagelijks leven het beste van u vergt. U hebt de plicht om samen met haar voor uw gezin te zorgen, terwijl u uw andere taken vervult. Dat kan bij tijd en wijle al uw kracht en energie

vergen. Uw vrouw kan door ouderdom of ziekte behoeftig worden. Als u ervoor kiest om zelfs dan haar geluk boven uw geluk te plaatsen, beloof ik u dat uw liefde voor haar zal toenemen.

Ten derde, zorg ervoor dat iedereen in het gezin van elkaar houdt. President Ezra Taft Benson heeft gezegd:

‘In eeuwige zin is het heil een gezinsaan gelegenheid. (...)

‘Boven alles moeten de kinderen weten en voelen dat ze geliefd, gewenst en gewaardeerd worden. Dat moet ze geregeld gezegd worden. Dat is uiteraard de rol van de ouders, en de moeder is daar vaak het meest bedreven in.’¹⁰

Een andere belangrijke bron van het gevoel erbij te horen is liefde te krijgen van de andere kinderen in het gezin. Liefde en zorg tussen broers en zusters ontstaat alleen als ouders daar aanhoudend aandacht aan besteden. U weet uit eigen ervaring dat dat waar is. En het wordt elke keer weer bevestigd als u in het Boek van Mormon leest over de gezinsconflicten waar de rechtschapen Lehi en Sariah voor kwamen te staan.

Hun successen dienen ons tot leidraad. Zij waren zo gedreven en volhardend in het onderwijzen van het evangelie van Jezus Christus dat het hart van kinderen en zelfs een paar nakomelingen in latere generaties zich opende voor God en voor elkaar. Nephi en anderen bijvoorbeeld, schreven naar en deden een handreiking naar familieleden die hun vijanden waren geweest. De Geest verzachtte het hart van duizenden en verving haat door liefde.

Eén manier om net zoveel succes te hebben als vader Lehi is door hoe u leiding geeft aan gezinsgebeden en gezinstijd, zoals gezinsavond. Bied kinderen de kans om voor elkaar te bidden als anderen in de kring een zegen nodig hebben. Smoor ruzie in de kiem en geef iemand een complimentje in geval van een onzelfzuchtige daad, in het bijzonder voor elkaar. Als ze voor elkaar bidden en elkaar helpen, verzacht dat hun hart en komen ze nader tot elkaar en tot hun ouders.

De vierde kans om uw gezin te leiden op de wijze van de Heer doet zich voor als correctie op zijn plaats is. We kunnen aan onze plicht voldoen om op de wijze van de Heer te corrigeren en onze kinderen tot het eeuwige leven te leiden.

U zult zich de woorden herinneren, maar u zult misschien nog nooit gezien hebben hoe een Melchizedeks-priesterschapsdrager zijn gezin kan voorbereiden op dezelfde omgang die er in het celestiale koninkrijk bestaat: U herinnert zich de woorden. Ze zijn bekend:

‘Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde;

‘door vriendelijkheid en zuivere kennis, hetgeen de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog in grote mate zal verruimen

—
‘intijds met strengheid berispend, wanneer daartoe gedreven door de Heilige Geest, en dan daarna een toename van liefde tonend jegens hem die gij hebt berispt, opdat hij u niet als zijn vijand zal beschouwen;

‘opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.’¹¹

En later volgt de belofte die van grote waarde is voor ons als vaders in Zion: ‘De Heilige Geest zal uw constante metgezel zijn en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwigdurende heerschappij zijn, en zonder dwang zal die u toevloeien, voor eeuwig en altijd.’¹²

Dat is een hoge norm voor ons, maar als wij met geloof onze boosheid beteugelen en onze hoogmoed bedwingen, verleent de Heilige Geest zijn goedkeuring, met als gevolg dat heilige beloften en verbonden zeker worden.

U zult slagen door uw geloof dat de Heer de sleutels van het priesterschap heeft hersteld, die wij in ons bezit hebben — door een vaste liefdesband met uw vrouw, waardoor u met de hulp van de Heer in liefde het hart van uw kinderen tot hun ouders en elkaar kunt terugvoeren, en u op zo’n manier met liefde kunt corrigeren en aansporen dat de Geest erdoor wordt uitgenodigd.

Ik weet dat Jezus de Christus is en dat Hij onze Heiland is. Ik getuig dat president Thomas S. Monson alle sleutels van het priesterschap op aarde bezit en uitoefent. Ik heb hem lief en steun

hem. Ik heb u lief en bid voor u. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Leer en Verbonden 130:2.
2. Leer en Verbonden 38:32–33.
3. Zie Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (12 januari 1972), speeches.byu.edu.
4. Matteüs 16:19.
5. Joseph Fielding Smith, geciteerd door Harold B. Lee, Conference Report, oktober 1944, p. 75.
6. Boyd K. Packer, 'De heilige tempel', *Liahona*, oktober 2010, p. 34.
7. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), pp. 11.
8. Melvin J. Ballard, geciteerd door Harold B. Lee, Conference Report, oktober 1970, p. 111.
9. Joseph Fielding Smith, 'Counsel to the Saints and to the World', *Ensign*, juli 1972, p. 27.
10. Ezra Taft Benson, 'Salvation—a Family Affair,' *Emsign*, juli 1992, pp. 2, 4.
11. Leer en Verbonden 121:41–44.
12. Leer en Verbonden 121:46.

Gewillig en waardig om te dienen

President Thomas S. Monson

Wonderen gebeuren overal wanneer we het priesterschap begrijpen, de macht ervan eren en op gepaste wijze aanwenden, en geloof oefenen.

Geliefde broeders, het is fijn om weer onder u te zijn. Wanneer ik de algemene priesterschapsbijeenkomst bijwoon, moet ik altijd denken aan de leringen van enkele van Gods edelste leiders die hier hebben gesproken. Velen zijn naar hun eeuwige bestemming overgegaan. Toch hebben ze ons met hun briljante geest vanuit de diepten van hun ziel en vanuit de genegenheid van hun hart geïnspireerde aanwijzingen gegeven. Ik wil vandaag enkele van hun leringen aangaande het priesterschap bespreken.

Van de profeet Joseph Smith: 'Het priesterschap is een eeuwig beginsel, en bestaat al voor eeuwig bij God, en zal voor eeuwig blijven bestaan, zonder begin der dagen of einde der jaren.'¹

Van president Wilford Woodruff leren we: 'Het heilig priesterschap is het kanaal waardoor God met de mens op aarde communiceert en omgaat. En de hemelse boodschappers die de aarde hebben bezocht om te communiceren met de mens zijn mannen die het priesterschap in het vlees geëerd hebben. En alles wat God heeft en zal laten doen voor het heil van de mens, van de komst van de mens op aarde tot de verlossing van de wereld, is geschied, en zal geschieden, door het eeuwig priesterschap.'²

President Joseph F. Smith heeft verklaard: ‘Het priesterschap is (...) de macht Gods die aan de mens gedelegeerd is waardoor de mens op aarde kan optreden voor het heil van de mensheid, in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, en dat wettig kan doen, zonder dat gezag uit zichzelf op zich te nemen, noch het van dode, voorbije generaties te lenen, maar gezag dat in deze tijd waarin wij leven is gegeven door dienende engelen en geesten van omhoog, *rechtstreeks uit de tegenwoordigheid van de almachtige God.*’³

En tot slot de woorden van president John Taylor: ‘Wat is het priesterschap? (...) Het is het bestuursstelsel van God, op de aarde of in de hemel, want het is door die macht of dat beginsel dat alles op de aarde en in de hemel wordt bestuurd, en door die macht wordt alles gehandhaafd en in stand gehouden. Alles wordt erdoor bestuurd, alles wordt erdoor geleid, alles wordt erdoor gehandhaafd — en het heeft te maken met alles waar God en de waarheid mee zijn verbonden.’⁴

Wat zijn we gezegend dat we in deze laatste dagen leven, nu het priesterschap van God op aarde is. Wat zijn we bevoorrecht dat we dat priesterschap dragen. Het priesterschap is niet zozeer een gave als wel een opdracht om te dienen, een voorrecht om te verheffen en een mogelijkheid om anderen tot zegen te zijn.

Met die mogelijkheden gaan verantwoordelijkheden en plichten gepaard. Ik houd van dat heerlijke woord *plicht* en alles waar het voor staat.

De afgelopen 72 jaar heb ik steeds, weliswaar in wisselende hoedanigheden en omstandigheden, priesterschapsvergaderingen bijgewoond — sinds ik als twaalfjarige tot diaken ben geordend. De tijd schrijdt alleszins voort. Onze plicht houdt gelijke tred. Onze plicht neemt niet af. Rampzalige conflicten komen en gaan, maar de strijd die woedt om de ziel van de mens gaat onverminderd door. Als door een klarenstoot worden u en ik en alle priesterschapsdragers overal ter wereld door het woord van God als volgt aangespoord: ‘Welnu, laat eenieder zijn *plicht* leren kennen en het ambt waartoe hij is aangewezen, met alle ijver leren uitoefenen.’⁵

Adam, Noach, Abraham Mozes, Samuël en David werden tot hun plicht geroepen. Evenals de profeet Joseph Smith en al zijn

opvolgers. De jonge Nephi werd tot zijn plicht opgeroepen toen de Heer hem, door middel van zijn vader Lehi, de opdracht gaf om met zijn broers terug naar Jeruzalem te gaan om de koperen platen van Laban op te halen. Nephi's broers morden en zeiden dat het moeilijk was wat er van hen werd geëist. Wat was Nephi's reactie? Hij zei: 'Ik zal heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden, want ik weet dat de Heer geen geboden aan de mensenkinderen geeft zonder een weg voor hen te bereiden, zodat zij kunnen volbrengen wat Hij hun gebiedt.'⁶

Wat is onze reactie wanneer wij aldus worden geroepen? Morren wij en zeggen wij dan zoals Laman en Lemuël: 'Het is moeilijk wat er van ons wordt geëist'?⁷ Of verklaren wij dan net als Nephi: 'Ik zal heengaan. Ik zal doen'? Zijn we dan gewillig om te dienen en te gehoorzamen?

De wijsheid van God lijkt soms dwaas of gewoonweg te moeilijk, maar een van de grootste en waardevolste lessen die wij op aarde kunnen leren, is dat we altijd op de goede weg zijn zolang we God gehoorzamen wanneer Hij spreekt.

Ik moet bij het woord *plicht* en hoe we door het doen van onze plicht ons leven en het leven van anderen verrijken, denken aan de woorden van een bekende dichter en schrijver:

*Ik sliep en droomde
dat uit het leven vreugde stroomde.
Ik ontwaakte en zag
dat aan het leven plicht ten grondslag lag.
Ik ging aan de slag en zag
dat mijn plicht mij vreugde bracht.*⁸

Robert Louis Stevenson heeft het anders verwoord. Hij zei: 'Ik weet wat vreugde is, want ik heb iets goeds gedaan.'⁹

Als we onze plichten vervullen en ons priesterschap uitoefenen, vinden we ware vreugde. We zullen dan het genoegen smaken dat we onze taken uitgevoerd hebben.

We zijn onderricht in de specifieke taken en plichten van ons priesterschap, of dat nu het Aäronisch of het Melchizedeks priesterschap betreft. Ik spoor u aan die plichten te overdenken en er alles aan te doen om ze te vervullen. Om dat te doen moet ieder van ons waardig zijn. Laten wij klaarstaan met

bereidwillige en reine handen zodat wij andere mensen kunnen verstrekken wat onze hemelse Vader hun wil geven. Als we niet waardig zijn, raken we mogelijk de macht van het priesterschap kwijt. En als we die kwijtraken, verliezen we de essentie van de verhoging. Laten we waardig zijn om te dienen.

President Harold B. Lee, een van de beste onderwijzers in de kerk, heeft het volgende gezegd: ‘Als iemand het priesterschap ontvangt, wordt hij een zaakwaarnemer van de Heer. Hij moet begrijpen dat hij in zijn roeping bezig is in opdracht van de Heer.’¹⁰

Begin 1944 vond tijdens de Tweede Wereldoorlog iets plaats waarbij het priesterschap een rol speelde. Amerikaanse mariniers namen het koraaleiland Kwajalein in, dat deel uitmaakt van de Marshalleilanden en ongeveer halverwege tussen Australië en Hawaï in de Grote Oceaan ligt. Het betreffende voorval werd door een verslaggever — die geen lid van de kerk was — van een krant in Hawaï uit de doeken gedaan. In het krantenartikel van 1944 legde hij uit dat hij zich met andere verslaggevers in de tweede groep achter de mariniers op het koraaleiland Kwajalein bevond. Toen ze verder optrokken, zagen ze een jonge marinier met zijn gezicht omlaag en duidelijk zwaargewond in het water drijven. Het ondiepe water om hem heen zag rood van zijn bloed. Opeens zagen ze een andere marinier zich naar zijn gewonde kameraad begeven. De tweede marinier was eveneens gewond. Hij kon niets met zijn linkerarm beginnen. Hij tilde het hoofd op van degene die in het water dreef om hem voor verdrinking te behoeden. Met paniek in zijn stem riep hij om hulp. De verslaggevers keken nog eens naar de jongen die hij vasthield en riepen terug: ‘Jongeman, er is niets meer wat je voor die jongen kunt doen.’

De verslaggever schreef vervolgens: ‘Toen zag ik iets wat ik nog nooit gezien had.’ Deze jongeman, zelf zwaargewond, ploeterde naar de kust met het ogenschijnlijk dode lichaam van zijn collega-marinier. Hij ‘legde het hoofd van zijn kameraad op zijn knie. (...) Wat een geweldig gezicht — deze twee dodelijk gewonde knapen — allebei (...) nette, knappe jongemannen, zelfs in die verontrustende situatie. De ene jongen boog zijn hoofd over de ander heen en zei: “Ik beveel je in de naam van Jezus

Christus en met het gezag van het priesterschap in leven te blijven tot ik medische hulp heb gevonden.’” De verslaggever sloot zijn artikel af met de woorden: ‘We zijn hier nu met zijn drieën [de twee mariniers en ik] in het ziekenhuis. De artsen begrijpen niet (...) [hoe ze het er levend van af gebracht hebben], maar ik wel.’¹¹

Wonderen gebeuren overal wanneer we het priesterschap begrijpen, de macht ervan eren en op gepaste wijze aanwenden, en geloof oefenen. Als geloof twijfel vervangt, als onzelfzuchtige dienstbaarheid zelfzuchtig streven vervangt, worden Gods doeleinden door zijn macht tot stand gebracht.

De oproep tot plichtsvervulling kan stilletjes tot ons komen terwijl wij, priesterschapsdragers, de taken uitvoeren die we krijgen. President George Albert Smith, die altijd bescheiden maar doeltreffend was, heeft gezegd: ‘Het is allereerst uw plicht om te leren wat de Heer van u verwacht. Daarna maakt u door de macht en kracht van het heilig priesterschap uw roeping in het bijzijn van anderen zo groot dat de mensen u graag willen volgen.’¹²

Een dergelijke oproep tot plichtsvervulling — weliswaar een veel minder dramatische, maar waarbij toch een ziel werd gered — kreeg ik in 1950 toen ik net als bisschop was geroepen. Als bisschop had ik vele uiteenlopende taken en ik deed mijn best om alles te doen wat van me gevraagd werd. De Verenigde Staten waren destijds in een andere oorlog verwickeld. Veel van onze leden waren toen in militaire dienst en het hoofdkantoor van de kerk gaf alle bisschoppen de opdracht om elke militair van een abonnement op de *Church News* en de *Improvement Era* te voorzien, de kerkelijke tijdschriften in die tijd. Daarnaast werd iedere bisschop geacht maandelijks een persoonlijke brief te schrijven aan elke militair uit zijn wijk. Onze wijk had 23 mannen in uniform. Met moeite verschaften de priesterschapsquorums de financiële middelen voor de abonnementen. Ik nam de taak, ja, de plicht, op me om iedere maand 23 persoonlijke brieven te schrijven. Na al die jaren heb ik nog steeds vele exemplaren van de brieven die ik stuurde en die ik als antwoord ontving. Ik word nog vaak emotioneel wanneer ik die brieven weer lees. Het doet mij goed om opnieuw de belofte te lezen van een soldaat dat hij

het evangelie zal naleven, of een zeevaarders besluit om zijn geloof en familie trouw te zijn.

Op een avond gaf ik een zuster in de wijk het stapeltje met 23 brieven voor die maand. Haar taak was het de verzending te regelen en de lijst met voortdurende adreswijzigingen bij te houden. Haar oog viel op een van de enveloppen en ze vroeg met een glimlach: 'Bisschop, raakt u nou nooit eens ontmoedigd? Hier is weer een brief aan broeder Bryson. Dit is al de zeventiende brief die u hem stuurt zonder iets terug te horen.'

Ik antwoordde haar: 'Nou, deze maand gebeurt dat misschien wel.' En dat bleek die maand *inderdaad* zo te zijn. Voor het eerst beantwoordde hij mijn brief. Zijn brief bewaar ik als een schat. Hij was ergens ver weg aan de kust gestationeerd, eenzaam en verlaten, en was vol heimwee. Hij schreef: 'Beste bisschop, ik bennie zo goed in het schrijven van brieven.' (*Dat had ik hem maanden eerder al kunnen vertellen.*) Hij vervolgde zijn brief met: 'Bedankt voor de *Church News* en de tijdschriften, maar vooral bedankt voor de persoonlijke brieven. Ik heb mijn leven gebeterd. Ik ben tot priester in het Aäronisch priesterschap geordend. Mijn hart loopt over. Ik ben een gelukkig mens.'

Broeder Bryson was net zo gelukkig als zijn bisschop. Ik had de praktische toepassing gezien van de uitspraak: 'Doe uw plicht; doe uw best; en laat aan de Heer de rest.'¹³

Jaren later was ik op bezoek in de ring Cottonwood (Salt Lake City) toen James E. Faust daar ringpresident was. Ik vertelde de aanwezigen dat verhaal om meer aandacht voor onze militairen op te wekken. Na de bijeenkomst kwam er een aantrekkelijke jonge man naar me toe. Hij nam mijn hand in de zijne en vroeg: 'Bisschop Monson, kent u me nog?'

Ik besefte opeens wie hij was. 'Broeder Bryson!' riep ik uit. 'Hoe gaat het met je? 'Wat doe je in kerk?'

Met genegenheid en trots in zijn stem antwoordde hij: 'Het gaat goed met me. Ik ben werkzaam in het presidium van mijn ouderlingenquorum. Nogmaals bedankt voor uw bezorgdheid om mij en de persoonlijke brieven die u altijd stuurde, en die ik koester.'

Broeders, de wereld heeft onze hulp nodig. Doen we alles wat we zouden moeten doen? Herinnert u zich de woorden van

president John Taylor: 'Als u uw roeping niet grootmaakt, zal God u verantwoordelijk houden voor diegenen die u had kunnen redden als u uw plicht had gedaan.'¹⁴ Er zijn knieën te schragen, handen vast te pakken, geesten te bemoedigen, harten te inspireren en zielen te redden. Er wachten eeuwige zegeningen op u. U hebt het voorrecht om geen toeschouwer maar speler op het toneel van het priesterschapswerk te zijn. Laten we acht slaan op de stimulerende raad in de brief van Jakobus: 'Weest daders des woords en niet alleen hoorders: dan zoudt gij uzelf misleiden.'¹⁵

Laten wij onze plicht leren en overwegen. Laten wij waardig zijn om te dienen. Laten wij onze plicht vervullen en zo in het voetspoor van de Meester treden. Als u en ik het pad bewandelen dat Jezus bewandelde, ontdekken we dat Hij meer is dan het kindje in Betlehem, meer dan de zoon van een timmerman, meer dan de grootste leraar die ooit heeft geleefd. Dan leren we Hem kennen als de Zoon van God, onze Heiland en onze Verlosser. Toen Jezus de oproep kreeg om zijn plicht te doen, antwoordde Hij: 'Vader, uw wil geschiede en de heerlijkheid zij de uwe voor eeuwig.'¹⁶ Moge ieder van ons evenzo doen, dat bid ik in zijn heilige naam, de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 112.
2. *Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff* (2004), p. 38.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5de uitgave (1939), pp. 139–140; cursivering toegevoegd.
4. *Leringen van kerkpresidenten: John Taylor* (2001), p. 119.
5. Leer en Verbonden 107:99; cursivering toegevoegd.
6. 1 Nephi 3:7; zie ook de verzen 1–5.
7. Zie 1 Nephi 3:5.
8. Rabindranath Tagore. In: William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor* (1991), p. 42.
9. Robert Louis Stevenson. In: Elbert Hubbard II, comp., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), p. 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), p. 255.
11. Ernest Eberhard jr., 'Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective', typescript, 19 juli 1971, pp. 4–5, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis.
12. George Albert Smith. In: Conference Report, april 1942, p. 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, 'The Legend Beautiful'. In: *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), p. 258.
14. *Leringen: John Taylor*, p. 164.
15. Jakobus 1:22.
16. Mozes 4:2.

De barmhartigen krijgen barmhartigheid

President Dieter F. Uchtdorf

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

*Als ons hart vol is van Gods liefde, worden we 'jegens
elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend'.*

Geliefde broeders en zusters, niet zo lang geleden kreeg ik een brief van een bezorgde moeder die me vroeg om een toespraak in de algemene conferentie te wijden aan een onderwerp waar haar twee kinderen baat bij zouden hebben. Ze hadden onenigheid gehad en spraken niet meer met elkaar. Het deed de moeder erg veel verdriet. In haar brief verzekerde ze me dat een conferentietoespraak over dit onderwerp haar kinderen met elkaar zou verzoenen en dat alles dan weer in orde zou zijn.

De oprechte, hartgrondige smeekbede van deze fijne zuster was slechts een van de vele ingevingen die ik de afgelopen maanden heb gekregen om vandaag te spreken over een onderwerp dat niet alleen een bezorgde moeder bezighoudt, maar velen in de kerk, en zelfs in de hele wereld.

Ik ben onder de indruk van het geloof van deze liefhebbende moeder dat een toespraak op de algemene conferentie ertoe kan bijdragen om de relatie tussen haar kinderen te herstellen. Ik ben ervan overtuigd dat haar vertrouwen niet zozeer in de capaciteiten van de sprekers was, maar in 'de kracht van het woord Gods' die 'een krachtiger uitwerking op het gemoed van het volk [heeft] dan [...] iets anders'.¹ Geliefde zuster, ik bid dat de Geest het hart van uw kinderen zal raken.

Als een relatie stukloopt

Het probleem dat relaties onder spanning komen te staan of stuklopen, is al zo oud als de mensheid. Kaïn was de eerste die toestond dat zijn hart vergiftigd werd met verbittering en kwaadaardigheid. Hij bewerkte de grond van zijn ziel met afgunst en haat, en hij stond toe dat die gevoelens leidden tot een ondenkbare daad: hij vermoordde zijn eigen broer en werd daarmee de vader van Satans leugens.²

Sinds die tijd heeft de geest van afgunst en haat geleid tot enkele van de grootste tragedies in de geschiedenis. Het was die geest die Saul tegen David keerde, de zoons van Jakob tegen hun broer Jozef, Laman en Lemuël tegen Nephi, en Amalickiah tegen Moroni.

Ik stel me zo voor dat iedereen op aarde op de een of andere manier wel is geraakt door de vernietigende geest van twist, verwijt en wraak. Misschien herkennen we die geest zelfs wel eens in onszelf. Als we gekwetst, boos of afgunstig zijn, oordelen we een ander snel, waarbij we vaak duistere motieven aan hun daden toeschrijven om onze eigen gevoelens van wrok te rechtvaardigen.

De leer

Natuurlijk weten we dat dit verkeerd is. De leer is duidelijk. We zijn allemaal afhankelijk van de Heiland; geen van ons kan gered worden zonder Hem. De verzoening van Christus is oneindig en eeuwig. Vergeving voor *onze* zonden is voorwaardelijk. We moeten ons bekeren en we moeten bereid zijn om anderen te vergeven. Jezus heeft ons geleerd: 'Daarom zeg Ik u, dat gij elkaar dient te vergeven, want wie zijn broeder (...) niet vergeeft, staat veroordeeld voor het aangezicht des Heren, want in hem verblijft de grotere zonde'³ en 'zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden'.⁴

Uiteraard lijken die woorden volkomen redelijk als ze op iemand anders slaan. We kunnen de schadelijke gevolgen zo duidelijk en makkelijk zien als *iemand anders* oordeelt en een wrok koestert. En we vinden het beslist niet prettig als iemand ons oordeelt.

Maar als het op onze eigen vooroordelen en grieven aankomt, rechtvaardigen we onze boosheid maar al te vaak als terecht, en ons oordeel als betrouwbaar en niet meer dan gepast. Hoewel we niet in het hart van iemand anders kunnen kijken, nemen we aan dat we een slecht motief of een slechte persoon herkennen als we die tegenkomen. We maken uitzonderingen voor onze eigen verbittering omdat we in ons geval menen dat we alle benodigde informatie hebben om iemand anders schuldig te verklaren.

De apostel Paulus heeft in zijn brief aan de Romeinen gezegd dat wie iemand anders oordeelt 'niet te verontschuldigen' is. Op het moment dat we iemand anders oordelen, legde hij uit, veroordelen we onszelf, want niemand is zonder zonde.⁵ Weigeren om te vergeven is een ernstige zonde — de Heiland heeft ervoor gewaarschuwd. Jezus' eigen discipelen 'trachtten elkaar te beschuldigen en vergaven elkaar niet in hun hart; en wegens dat kwaad werden zij bezocht en zwaar gekastijd'.⁶

Onze Heiland heeft zulke duidelijke uitspraken gedaan over dit onderwerp dat er weinig ruimte is voor eigen interpretatie. 'Ik, de Heer, zal vergeven wie Ik vergeven wil,' maar toen zei Hij, 'maar van u wordt het *vereist alle* mensen te vergeven.'⁷

Mag ik daar nog een noot aan toevoegen? Als de Heer van ons eist dat we alle mensen vergeven, omvat dat uiteraard ook dat we onszelf vergeven. Soms is van alle mensen in de wereld degene die het moeilijkst te vergeven is en misschien wel degene die onze vergiffenis het hardst nodig heeft degene die we in de spiegel zien.

Waar het op neerkomt

Dit onderwerp van andere mensen oordelen is in feite te behandelen in een toespraak van twee woorden. Doe met betrekking tot haten, roddelen, negeren, spotten, wrok koesteren of schade willen berokkenen alstublieft het volgende:

Stop ermee!

Zo eenvoudig is het. We moeten gewoon ophouden andere mensen te oordelen en dergelijke gedachten en gevoelens te vervangen door oprechte liefde voor God en zijn kinderen. God is onze Vader. Wij zijn zijn kinderen. Wij zijn allen broeders en zusters. Ik weet niet precies hoe ik dit punt van *anderen niet oordelen* welsprekend, hartstochtelijk en overtuigend genoeg naar

voren moet brengen om indruk te maken. Ik kan de Schriften aanhalen, ik kan de leer uiteenzetten, en ik zal zelfs een bumpersticker citeren die ik onlangs heb gezien. Die zat achterop een auto waarvan de bestuurder een beetje ruw leek te zijn, maar uit de tekst van de sticker viel een wijze les te leren. Er stond: 'Oordeel mij niet, omdat ik anders zondig dan jij.'

We moeten inzien dat we allemaal onvolmaakt zijn, dat we allemaal bedelaars zijn voor God. Hebben we niet allemaal wel eens deemoedig een beroep gedaan op barmhartigheid en gesmeekt om genade? Hebben we niet met heel onze ziel verlangd naar barmhartigheid, vergeving te ontvangen voor de vergissingen en zonden die we hebben begaan?

Daar we allemaal afhankelijk zijn van Gods barmhartigheid, hoe kunnen we andere mensen dan ook maar enige mate van de barmhartigheid ontzeggen die we zelf zo wanhopig willen ontvangen? Geliefde broeders en zusters, moeten we niet net zo grif vergeven als we vergeven willen worden?

Gods liefde

Is dat zo moeilijk?

Ja, natuurlijk is dat moeilijk.

Onszelf en anderen vergeven, is niet makkelijk. In feite vereist het voor de meesten onder ons een grote verandering in onze houding en denkwijze, een verandering van hart. Maar er is goed nieuws. Die 'grote verandering'⁸ van hart is precies wat het evangelie van Jezus Christus teweeg moet brengen.

Hoe? Door Gods liefde.

Als ons hart vol is van Gods liefde, gebeurt er iets met ons dat goed en zuiver is. Wij bewaren 'zijn geboden [...]. En zijn geboden zijn niet zwaar, want al wat uit God geboren is, overwint de wereld.'⁹

Hoe meer we onze gedachten en gevoelens door Gods liefde laten aansturen, hoe meer we onze liefde voor onze hemelse Vader in ons hart laten aanzwellen, hoe makkelijker het is om anderen lief te hebben met de reine liefde van Christus. Stellen we ons hart open voor het stralende gloren van Gods liefde, dan verdwijnen de duisternis en de kou van vijandigheid en afgunst uiteindelijk.

Zoals altijd, is Christus ons voorbeeld. Met zijn leringen en zijn leven heeft Hij ons laten zien hoe het moet. Hij vergaf slechte en grove mensen, ook hen die erop uit waren om Hem kwaad te doen.

Jezus zei dat het makkelijk is om hen lief te hebben die ons liefhebben; zelfs slechte mensen kunnen *dat*. Maar Jezus Christus gaf een hogere wet. Zijn woorden klinken door de eeuwen heen en zijn voor ons bedoeld, in deze tijd. Zij zijn voor allen die zijn discipelen willen zijn. Zij zijn voor u en voor mij: 'Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, doet goed aan hen die u haten, en bidt voor wie u vervolgen.'¹⁰

Als ons hart vol is van Gods liefde, worden we 'jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus [ons] vergeving geschonken heeft.'¹¹

De reine liefde van Christus kan de schellen van wrok en toorn van onze ogen laten vallen en ons in staat stellen andere mensen te zien zoals onze hemelse Vader ons ziet: als onvolmaakte stervelingen met een potentieel en waarde die ons voorstellingsvermogen ver te boven gaan. Omdat God ons zo liefheeft, moeten ook wij elkaar liefhebben en vergeven.

Leven als een discipel

Geliefde broeders en zusters, denk bij wijze van zelfevaluatie eens na over de volgende vragen:

Koestert u een wrok tegen iemand anders?

Roddelt u, zelfs als wat u zegt misschien wel waar is?

Sluit u anderen buiten, stoot u ze af, of straft u ze voor iets dat ze hebben gedaan?

Bent u stiekem afgunstig op iemand?

Wilt u iemand kwetsen of schaden?

Als u een van deze vragen met ja hebt beantwoord, dan doet u er goed aan om de eerder genoemde toespraak van twee woorden toe te passen: stop ermee!

In een wereld vol beschuldigingen en onvriendelijkheid is het makkelijk om stenen te zoeken en te gooien. Maar laten we eerst denken aan de woorden van Hem die onze Meester en Voorbeeld is: 'Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen.'¹²

Broeders en zusters, laten we onze stenen neerleggen.

Laten we aardig zijn.

Laten we vergeven.

Laten we vreedzaam met elkaar praten.

Laat ons hart vol zijn van Gods liefde.

‘Laten wij [...] doen wat goed is voor allen.’¹³

De Heiland heeft beloofd: ‘Geeft en u zal gegeven worden: een goede, gedrukte, geschudde, overlopende maat zal men in uw schoot geven. (...) met de maat, waarmede gij meet, zal u wedergemeten worden.’¹⁴

Zou deze belofte niet genoeg moeten zijn om ons er altijd voor in te zetten vriendelijk, vergevensgezind en liefdevol te zijn in plaats van negatief gedrag te vertonen?

Laten wij als discipelen van Jezus Christus kwaad met goed vergelden.¹⁵ Laten wij niet op wraak uit zijn of toestaan dat we overweldigd worden door toorn.

‘Want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here.

‘Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken (...).

‘Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede.’¹⁶

Bedenk dat het uiteindelijk de barmhartigen zijn die barmhartigheid ontvangen.¹⁷

Laten wij als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar dan ook bekend staan als mensen die ‘liefde heb[ben] onder elkander’.¹⁸

Houd van elkander

Broeders en zusters, er is al genoeg verdriet en smart in dit leven zonder dat wij er met onze eigen koppigheid, verbittering en wrok nog eens wat aan toevoegen.

Wij zijn niet volmaakt.

De mensen om ons heen zijn niet volmaakt.¹⁹ Mensen doen dingen die ergeren, teleurstellen en boosmaken. Dat zal altijd zo zijn in dit sterfelijke leven.

Niettemin moeten we onze grieven laten varen. Een van de doelen van het sterfelijke leven is te leren hoe we dergelijke dingen kunnen loslaten. *Zo wil de Heer het.*

Bedenk dat de hemel vol mensen is die één ding gemeen hebben: zij hebben vergiffenis ontvangen. En zij vergeven.

Leg uw lasten aan de voeten van de Heiland. Laat uw oordeel varen. Laat uw hart veranderen en genezen door de verzoening van Christus. Heb elkander lief. Vergeef elkander.

De barmhartigen krijgen barmhartigheid.

Daarvan getuig ik in de naam van Hem die ons zo volledig liefhad dat Hij zijn leven gaf voor ons, zijn vrienden. In de heilige naam van Jezus de Christus. Amen.

Noten

1. Alma 31:5.
2. Zie Mozes 5:16–32.
3. Leer en Verbonden 64:9.
4. Matteüs 5:7.
5. Zie Romeinen 2:1.
6. Leer en Verbonden 64:8.
7. Leer en Verbonden 64:10; cursivering toegevoegd.
8. Mosiah 5:2.
9. 1 Johannes 5:3–4.
10. Matteüs 5:44; zie ook de verzen 45–47.
11. Efeziërs 4:32.
12. Johannes 8:7.
13. Galaten 6:10.
14. Lucas 6:38.
15. Zie Matteüs 5:39–41.
16. Romeinen 12:19–21.
17. Zie Matteüs 5:7.
18. Johannes 13:35.
19. Zie Romeinen 3:23.

God zij dank

Ouderling Russell M. Nelson

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het zou veel beter zijn als allen Gods voorzienigheid en liefde inzagen en hun dankbaarheid aan Hem zouden uiten.

Geliefde broeders en zusters, wij danken u voor uw steun en uw toewijding. Wij spreken onze dank en liefde voor ieder van u uit.

Onlangs genoten mijn vrouw en ik van de prachtige tropische vissen in een aquarium. We zagen grote en kleine felgekleurde vissen met uiteenlopende vormen heen en weer zwemmen. Ik vroeg een medewerkster in de buurt: 'Wie geeft die prachtige vissen te eten?'

Ze antwoordde: 'Dat doe ik.'

Ik vroeg haar vervolgens: 'Hebben ze u daar ooit voor bedankt?'

Ze antwoordde: 'Nog niet!'

Ik moest denken aan sommige mensen die ik ken die net zo weinig besef hebben van hun Schepper en hun ware 'brood des levens'¹. Zij leven van dag tot dag zonder zich bewust te zijn van God en zijn goedheid voor hen.

Het zou veel beter zijn als allen Gods voorzienigheid en liefde inzagen en hun dankbaarheid aan Hem zouden uiten. Ammon leerde: 'Laten wij [God] dank brengen, want Hij bewerkt gerechtigheid voor eeuwig.'² Onze mate van dankbaarheid is een graadmeter van onze liefde voor Hem.

God is de Vader van onze geest.³ Hij heeft een verheerlijkt, vervolmaakt lichaam van vlees en beenderen.⁴ Wij leefden bij Hem in de hemel vóór onze geboorte.⁵ En toen Hij ons lichamelijk

formeerde, werden we naar het beeld van God geschapen, ieder met een eigen lichaam.⁶

Denk eens aan onze stoffelijke benodigdheden. Die komen waarlijk als een geschenk uit de hemel. Onze levensbehoeften in de vorm van lucht, voedsel en water krijgen we allemaal van een liefdevolle hemelse Vader. De aarde is geschapen om ons korte sterfelijke bestaan mogelijk te maken.⁷ We zijn geboren met de capaciteit om te groeien, lief te hebben, te trouwen en een gezin te stichten.

Het huwelijk en het gezin zijn door God ingesteld. Het gezin is de belangrijkste sociale eenheid in dit leven en in de eeuwigheid. Volgens Gods grote plan van geluk kunnen gezinnen in de tempel verzegeld worden en zich voorbereiden om voorgoed in zijn heilige tegenwoordigheid te verblijven. Dat is het eeuwige leven! Het vervult de diepste verlangens van de mensenziel — de natuurlijke hunkering naar oneindige omgang met dierbare leden van onze familie.

‘Mijn werk en mijn heerlijkheid’, zei Hij, is ‘de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.’⁸ Hij verwezenlijkt zijn doeleinden als volgt: ‘Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.’⁹ Die daad was een allesovertreffende manifestatie van Gods liefde. ‘Want [Hij] heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde.’¹⁰

In Gods eeuwige plan staat de zending van zijn Zoon, Jezus Christus, centraal.¹¹ Hij kwam Gods kinderen verlossen.¹² De verzoening van de Heer maakt de opstanding (of onsterfelijkheid) werkelijkheid.¹³ De verzoening maakt het eeuwige leven mogelijk voor allen die aan de gestelde voorwaarden voldoen. Jezus legde het zo uit:

‘Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is Hij gestorven,
 ‘en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.’¹⁴

Voor de verzoening van de Heer en zijn gave van de opstanding — voor deze sublieme boodschap van Pasen — God zij dank!

Stoffelijke gaven

Onze hemelse Vader heeft zijn kinderen lief.¹⁵ Hij heeft ieder met stoffelijke en geestelijke gaven gezegend. Ik wil over beide iets zeggen. Wanneer u 'Ik ben een kind van God' zingt, denk dan aan de gave van uw eigen lichaam dat Hij u heeft gegeven. De vele verbluffende eigenschappen van uw lichaam getuigen van uw eigen 'goddelijke natuur'.¹⁶

Elk orgaan van uw lichaam is een wonderlijke gave van God. Elk oog bezit een zelfregulerende lens. Zenuwen en spieren zorgen dat de twee ogen een driedimensionaal beeld vormen. De ogen zijn verbonden met de hersenen, die de waarnemingen registreren.

Uw hart is een ongelooflijke pomp.¹⁷ Het heeft vier verfijnde kleppen die de richting van de bloedstroom bepalen. Die kleppen openen en sluiten zich meer dan 100.000 keer per dag — 36 miljoen keer per jaar. Toch kunnen ze die druk — verzwakking door ziekte daargelaten — bijna onbeperkt aan.

Denk aan het afweersysteem van het lichaam. Het beschermt zichzelf door te reageren op pijn. Het reageert op infecties door antilichamen aan te maken. De huid biedt eveneens bescherming. Die waarschuwt tegen mogelijk letsel door overmatige warmte of kou.

Het lichaam vernieuwt de eigen verouderde cellen en reguleert zelf de hoeveelheden vitale stoffen die het nodig heeft. Het lichaam heelt verwondingen, blauwe plekken en gebroken botten. Het vermogen tot voortplanting is nog een heilige gave van God.

Vergeet niet dat we geen volmaakt lichaam hoeven te hebben om onze goddelijke bestemming te bereiken. In feite huizen enkelen van de fijnste geesten in een broos of onvolmaakt lichaam. Mensen met fysieke problemen ontwikkelen juist daardoor vaak grote geestelijke kracht.

Wie de werkingen van het menselijk lichaam bestudeert, heeft zeker 'God Zich zien bewegen in zijn majesteit en macht'.¹⁸ Omdat het lichaam door een goddelijke wet wordt beheerst,

vindt genezing plaats door gehoorzaamheid aan de wet waarop die zegen is gegrond.¹⁹

Toch menen sommige mensen ten onrechte dat deze indrukwekkende lichamelijke kenmerken toevallig of uit een zogeheten oerknal zijn ontstaan. Vraag uzelf eens af: Kan een explosie in een drukkerij een woordenboek produceren? Dat lijkt *uiterst* onwaarschijnlijk. Maar mocht dat zo zijn, dan zou het zijn eigen gescheurde pagina's nooit kunnen herstellen of nieuwe edities van zichzelf kunnen maken!

Als het lichaam onbeperkte capaciteit had voor zijn normale functies, afweer, herstel, regulering en vernieuwing, zou het leven hier permanent voortduren. Ja, dan zouden we niet meer van de aarde weggelopen! Gelukkig heeft onze Schepper in veroudering en andere processen voorzien die uiteindelijk onze lichamelijke dood tot gevolg hebben. De dood is, net als de geboorte, onderdeel van het leven. In de Schriften staat: 'Het was niet raadzaam dat de mens uit die stoffelijke dood werd teruggewonnen, want dat zou het grote plan van geluk hebben vernietigd.'²⁰ Tot God wederkeren door de poort die we de dood noemen, is een vreugde voor wie Hem liefhebben en er klaar voor zijn om Hem te ontmoeten.²¹ Er zal uiteindelijk een tijd komen wanneer ieders 'geest en (...) lichaam (...) opnieuw worden verenigd in hun volmaakte gedaante; zowel ledematen als gewrichten zullen worden hersteld tot hun eigen gestalte'²² en nooit meer gescheiden worden. Voor deze stoffelijke gaven, God zij dank!

Geestelijke gaven

Hoe belangrijk het lichaam ook is, het dient als tabernakel voor iemands eeuwige geest. Onze geest bestond al in de voorsterfelijke wereld²³ en leeft voort nadat het lichaam sterft.²⁴ De geest brengt het lichaam tot leven en maakt het tot een persoonlijkheid.²⁵ In dit leven en hierna vormen geest en lichaam, wanneer met elkaar verenigd, een levende ziel van goddelijke waarde.

Omdat iemands geest zo belangrijk is, heeft de ontwikkeling ervan eeuwige gevolgen. Onze geest wordt sterker als we in nederig gebed met onze liefhebbende hemelse Vader communiceren.²⁶

De eigenschappen waar we eens naar geoordeeld zullen worden, zijn alle geestelijk.²⁷ Denk aan liefde, deugd, integriteit, mededogen en hulpbetoon aan anderen.²⁸ Uw geest, in combinatie met en huizend in uw lichaam, kan die eigenschappen ontwikkelen en aanwenden op manieren die wezenlijk zijn voor uw eeuwige vooruitgang.²⁹ Geestelijke vooruitgang komt voort uit de stappen van geloof, bekering, doop, de gave van de Heilige Geest en volharden tot het einde, met inbegrip van de begiftiging en verzegelverordeningen van de heilige tempel.³⁰

Net zoals het lichaam dagelijks voedsel nodig heeft om te overleven, moet de geest ook gevoed worden. De geest wordt gevoed door eeuwige waarheid. Vorig jaar was het vierhonderd jaar geleden dat de King Jamesbijbel verscheen. En het Boek van Mormon hebben we nu bijna tweehonderd jaar. Het is inmiddels geheel of gedeeltelijk in 107 talen vertaald. Door deze en andere kostbare Schriftuur weten we dat God onze eeuwige Vader is en dat zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser is. Voor deze geestelijke gaven, God zij dank!

Evangeliegaven

We weten dat profeten uit vele bedelingen, zoals Adam, Noach, Mozes en Abraham, allemaal de goddelijkheid van onze hemelse Vader en van Jezus Christus verkondigden. Onze huidige bedeling werd ingeluid door onze hemelse Vader en Jezus Christus toen Zij in 1820 aan de profeet Joseph Smith verschenen. De kerk werd in 1830 georganiseerd. Nu, 182 jaar later, staan wij nog steeds onder verbond om het evangelie naar ‘alle natie, geslacht, taal en volk’ uit te laten gaan.³¹ Daardoor worden zowel de boodschappers als ontvangers gezegend.

Op ons rust de taak om Gods kinderen te onderwijzen en ze bewust te maken dat Hij er is. Lang geleden heeft koning Benjamin gezegd:

‘Geloof in God; geloof dat Hij bestaat, en dat Hij alle dingen heeft geschapen, zowel in de hemel als op aarde; geloof dat Hij alle wijsheid en alle macht bezit, zowel in de hemel als op aarde; (...)

‘Geloof dat gij u moet bekeren van uw zonden, en ze moet verzaken, en u voor het aangezicht van God moet

verootmoedigen; en vraagt Hem in alle oprechtheid van hart u te willen vergeven; en nu, indien gij al die dingen gelooft, ziet toe dat gij ze doet.³²

God is dezelfde gisteren, heden en voor eeuwig, maar wij zijn dat niet. Elke dag staan we voor de uitdaging om de kracht van de verzoening aan te wenden, zodat we werkelijk kunnen veranderen, meer op Christus gaan lijken, en in aanmerking komen voor de gave van verhoging en eeuwig mogen leven in de tegenwoordigheid van God, Jezus Christus en onze familie.³³ Voor deze machten, voorrechten en evangeliewaarheden, God zij dank!

Ik getuig dat Hij leeft, dat Jezus de Christus is, en dat dit zijn kerk is — hersteld in deze laatste dagen om Gods doeleinden te verwezenlijken. Wij worden in deze tijd geleid door president Thomas S. Monson, die wij volhartig liefhebben en steunen, zoals wij ook zijn raadgevers en de twaalf apostelen als profeet, ziener en openbaarder steunen. Daarvan getuig ik, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Johannes 6:35, 48; zie ook vers 51.
2. Alma 26:8; zie ook Alma 7:23.
3. Zie Handelingen 17:27–29.
4. Zie Leer en Verbonden 130:22.
5. Zie Mozes 6:51; Romeinen 8:16; Hebreëën 12:9; Jeremia 1:4–5.
6. Zie Genesis 2:7; 1 Korintiërs 15:44; Mozes 3:7.
7. Zie 1 Nephi 17:36.
8. Mozes 1:39.
9. Johannes 3:16.
10. Johannes 3:17.
11. Zijn doeleinden zijn kort en bondig samengevat in 3 Nephi 27:13–22.
12. Zie Alma 11:40.
13. Zie 2 Nephi 9:6–7, 20–22.
14. Johannes 11:25–26.
15. Zie 1 Nephi 17:40; 1 Johannes 4:10.
16. 2 Nephi 32:5.
17. Het hart pompt circa 7570 liter per dag.
18. Leer en Verbonden 88:47.
19. Zie Leer en Verbonden 130:21. Die goddelijke wet is inderdaad onherroepelijk.
20. Alma 42:8.
21. ‘Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten’ (Psalmen 116:15); zie ook Prediker 12:7.
22. Alma 11:43; zie ook Prediker 12:7; Alma 40:23; Leer en Verbonden 138:17.
23. Zie Leer en Verbonden 93:38.
24. Zie Alma 40:11; Abraham 3:18.
25. De geest is in de gelijkenis van de persoon (zie Leer en Verbonden 77:2).
26. Zie 3 Nephi 14:9–11.
27. De geest, niet het lichaam, is het actieve, verantwoordelijke bestanddeel van de ziel. Zonder de geest is het lichaam dood (zie Jakobus 2:26). Het is dan ook de geest die het goede of het kwade kiest en bij het laatste oordeel

- verantwoording moet afleggen voor zowel de positieve als negatieve eigenschappen die men bezit (zie Alma 41:3–7).
28. Zoals 'geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijkheid, godsvrucht, naastenliefde, ootmoed en ijver' (Leer en Verbonden 4:6).
 29. Zie 2 Nephi 2:11–16, 21–26; Moroni 10:33–34.
 30. Dit is de leer van Christus (zie 2 Nephi 31:11–21).
 31. Mosiah 15:28; zie ook 1 Nephi 19:17; 2 Nephi 26:13; Mosiah 3:20; 15:28; 16:1; Alma 37:4; Leer en Verbonden 1:18–23; 77:11; 133:37.
 32. Mosiah 4:9–10.
 33. 'Het eeuwige leven [is] de grootste van alle gaven Gods' (Leer en Verbonden 14:7).

Bijzondere lessen

Ouderling Ronald A. Rasband

van het Presidium der Zeventig

Het is mijn hoop en gebed dat we nobel onze lasten zullen dragen en de helpende hand toesteken aan hen die lijden en die bemoediging nodig hebben.

De afgelopen twintig maanden hadden we in onze familie het voorrecht om voor een erg bijzondere baby te mogen zorgen.

Onze kleinzoon Paxton is geboren met een zeldzame genetische afwijking. Hij mist een aantal chromosomen, wat letterlijk maar bij één op de paar honderd miljoen mensen voorkomt. Toen Paxton geboren werd, was dat het begin van een onzekere levensfase voor onze dochter en schoonzoon. Door dit mee te maken, leren ze bijzondere lessen over de eeuwigheid.

Ouderling Russell M. Nelson, die zojuist tot ons heeft gesproken, heeft verklaard:

‘Om redenen die voor ons niet duidelijk zijn, worden sommige mensen met een lichamelijke beperking geboren. Bepaalde lichaamsdelen zijn niet in orde. Regulerende organen zijn misschien uit balans. We zijn allemaal onderhevig aan ziekte en dood. Een stoffelijk lichaam is echter een bijzondere gave. (...)

Er is geen volmaakt lichaam nodig om een goddelijke bestemming te bereiken. In feite worden soms de lieflijkste geesten in breekbare omhulsels geboren. (...)

‘Uiteindelijk zullen “de geest en het lichaam (...) opnieuw worden verenigd in hun volmaakte gedaante; zowel ledematen als gewrichten zullen worden hersteld tot hun eigen gestalte” (Alma 11:43). Door de verzoening van Jezus Christus kunnen we in Hem vervolmaakt worden.¹

Tot iedereen die moeilijkheden, zorgen, teleurstellingen of hartzeer om een dierbare heeft, zeg ik: God, onze hemelse Vader,

houdt met een oneindige liefde en mededogen van zowel u als uw gekwelde kind!

Sommigen vragen zich bij het aanschouwen van zulk lijden misschien af waarom de almachtige God dat toelaat. En natuurlijk vragen we ons af waarom dit ons overkomt. Waarom zijn er ziekten en gebeurtenissen waardoor dierbare familieleden komen te overlijden of jarenlang met een handicap moeten leven? Waarom is er zoveel ellende?

We vinden alle antwoorden in het plan van onze hemelse Vader. Toen dat plan aan ons werd uitgelegd, juichten we allemaal van vreugde.² Kort gezegd dient dit leven als voorbereiding op de eeuwige verhoging, wat betekent dat we met obstakels te maken krijgen. Dat is altijd zo geweest en niemand ontkomt daaraan.

Vertrouwen op Gods wil staat centraal in dit leven. Als we het allemaal niet meer weten, stellen we ons geloof in Christus en ontlenen we kracht aan zijn verzoening.

Toen onze Heiland, Jezus Christus, na zijn opstanding het Amerikaanse vasteland bezocht, reikte Hij eenieder de helpende hand, zeggende:

‘Hebt gij ook mensen onder u die ziek zijn? Brengt hen hierheen. Hebt gij ook mensen onder u die lam zijn, of blind of kreupel of verminkt of melaats, of die verschrompeld zijn, of die doof zijn, of die op enigerlei wijze lijdende zijn? Brengt hen hierheen en Ik zal hen genezen, want Ik heb medelijden met u; mijn binnenste is vol barmhartigheid. (...)

‘En het geschiedde, toen Hij aldus had gesproken, dat de gehele menigte als één man toetrad met hun zieken en hun lijdenden en hun lammen, en met hun blinden, en met hun stommen, en met allen die op enigerlei wijze lijdende waren; en Hij genas hen, ja, ieder van hen, zodra zij bij Hem werden gebracht.’³

Deze woorden zijn betekenisvol: ‘De gehele menigte [trad toe]’ — dat was *iedereen*, broeders en zusters. We hebben *allemaal* moeilijkheden. Dit is ook mooi: ‘Die op enigerlei wijze lijdende waren.’ We kunnen ons daar allemaal wel in vinden, of niet?

Toen de lieve Paxton geboren werd, wisten we dat onze hemelse Vader ons wilde zegenen en ons een bijzondere les wilde

leren. Toen zijn vader en ik onze vingers op zijn hoofdje legden en zijn eerste priesterschapszegen over hem uitspraken, moest ik denken aan het negende hoofdstuk van Johannes: 'De werken Gods moesten in hem openbaar worden.'⁴

De werken van God zijn inderdaad openbaar in Paxton.

Door lief mee te helpen, oneindig veel uren van intense emotie, tranen van medelijden en de gebeden en uitingen van liefde voor dierbaren in nood, vooral voor Paxton en zijn ouders, leren we geduld, geloof en dankbaarheid.

President James E. Faust heeft gezegd: 'Ik heb veel waardering voor liefhebbende ouders die hun verdriet om een kind met een ernstige aangeboren of later ontwikkelde fysieke of mentale kwaal stoïcijns verdragen en overwinnen. Dat verdriet wordt vaak de rest van hun leven dagelijks ervaren, zonder verlichting voor het kind of de ouder. Dikwijls moeten ouders dag en nacht bovenmenselijke krachten aanwenden om voor het kind te zorgen. Het fysieke en psychische leed van moeders die hun bijzondere kind troosten, gaat vaak jarenlang door.'⁵

We hebben gezien hoe de Heiland reine liefde aan Paxtons familie heeft gegeven. Die liefde staat ieder ter beschikking en wordt beschreven in Mosiah: 'En nu geschiedde het dat de lasten die Alma en zijn broeders waren opgelegd, licht werden gemaakt; ja, de Heer versterkte hen, zodat zij hun lasten met gemak konden dragen, en zij onderwierpen zich welgemoed en met geduld aan de gehele wil des Heren.'⁶

Op een avond in Paxtons eerste jaren, waren we op de intensieve zorgafdeling voor pasgeboren baby's van het Primary Children's Medical Center in Salt Lake City (Utah, VS). We verbaasden ons over de toegewijde, onverdeelde aandacht van de dokters, verpleegsters en verzorgsters. Ik vroeg mijn dochter of we hier ooit voor zouden kunnen betalen en deed een gok hoeveel het zou kosten. Een dokter die meeluisterde, gaf aan dat de zorg voor onze kleine Paxton aanzienlijk meer zou kosten dan we hadden gedacht. We kwamen er achter dat de meeste onkosten in dat ziekenhuis gedekt werden door de vrijgeevige donaties en financiële bijdragen van anderen. Door wat hij zei moest ik denken aan de waarde van deze kleine ziel voor degenen die zo zorgvuldig over hem waakten.

Er kwam een bekende tekst van mijn zending in me op, die een hele nieuwe betekenis voor me kreeg, waarin staat dat 'de waarde van zielen groot is in de ogen van God.'⁷

Ik moest huilen toen ik dacht aan de oneindige liefde die onze hemelse Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, voor ieder van ons hebben. Het drong diep tot mij door wat een stoffelijke en geestelijke ziel voor God betekent.

Voor Paxtons familie is het nu duidelijk dat ze door ontelbare hemelse en aardse dienende engelen omgeven worden. Sommige zijn stilletjes komen opdagen en weer verdwenen. Andere hebben eten gebracht, de was gedaan, de andere kinderen opgehaald, een opbeurend praatje aan de telefoon gehouden of speciaal voor Paxton gebeden. Daar kunnen we nog iets van leren: als je iemand ziet verdrinken, vraag je hem dan of hij hulp nodig heeft — of kun je er beter gewoon inspringen en hem uit het diepe water redden? Het helpt vaak niet om welgemeend te zeggen: 'Laat het me weten als je hulp nodig hebt.'

Het wordt ons steeds duidelijker hoe belangrijk het is om bewust interesse in anderen te tonen, en dat het niet alleen belangrijk is om anderen te helpen, maar dat het ons ook met vreugde vervult.

President Thomas S. Monson is een geweldig voorbeeld in het opbeuren van hen die zich teneergeslagen voelen. Hij heeft gezegd: 'God zegene eenieder die zijn broeder hoedt, die leed verzacht en uit zijn diepste zelf de wereld een stukje beter maakt. Is het u opgevallen dat zulke mensen meer glimlachen? Zij zijn zelfverzekerd. Ze stralen tevredenheid en voldoening uit, want het is onmogelijk voor iemand om een ander te helpen zonder daarbij zelf rijkelijk gezegend te worden.'⁸

Onze liefdevolle Heiland laat ons nooit in de steek, ook al maken we beproeving, een handicap, hartzeer, moeilijkheden en allerlei leed mee. Hij heeft beloofd:

'Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u. (...)

'Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'⁹

Wij zijn onze hemelse Vader erg dankbaar voor de lieve Paxton. De werken van de Heer zijn in hem openbaar geworden.

Wij leren nog steeds nieuwe dingen die waardevol, heilig en bijzonder zijn.

Ik wil graag afsluiten met de woorden van een mooie lofzang:

*Moedig doen wij mee totdat voorbij is de strijd;
 't Is onze vreugd! 't Is onze vreugd!
 Zie, hoe schoon en schitt' rend is de kroon ons bereid;
 wij verkrijgen, dragen haar weldra!¹⁰*

Broeders en zusters, het is mijn hoop en gebed dat we nobel onze lasten zullen dragen en de helpende hand toesteken aan hen die lijden en die bemoediging nodig hebben. Moge eenieder van ons God voor zijn zegeningen bedanken en zich voor zijn Vader inzetten om zijn kinderen in nederigheid te dienen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Russell M. Nelson, 'Wij zijn kinderen van God,' *De Ster*, januari 1998, pp. 85–86.
2. Zie Job 38:7.
3. 3 Nephi 17:7, 9.
4. Johannes 9:3.
5. James E. Faust, 'The Works of God', *Ensign*, november 1984, p. 54.
6. Mosiah 24:15.
7. Leer en Verbonden 18:10.
8. Thomas S. Monson, 'Our Brothers' Keepers,' *Ensign*, juni 1998, p. 39.
9. Johannes 14:18, 27.
10. 'Moedig doen wij mee', lofzang 168.

De visie van profeten over de ZHV: geloof, gezin, hulp

Julie B. Beck

Onlangs ontheven als algemeen ZHV-presidente

Geloof, gezin, en hulp — deze drie eenvoudige woorden drukken de visie van profeten voor de zusters in de kerk uit.

In de afgelopen jaren heb ik vaak de noodzaak gevoeld om over de ZHV te spreken — haar doel en kwaliteiten,¹ de betekenis van haar geschiedenis,² haar werk en samenwerking met bisschoppen en Melchizedeks priesterschapsquorums.³ Het lijkt me van belang om nu wat aandacht te besteden aan de visie van profeten met betrekking tot de ZHV.⁴

Zoals de profeten van de Heer de ouderlingen en hogepriesters steeds in hun plichten hebben onderwezen, zo hebben ze ook hun visie voor de zusters van de ZHV bekendgemaakt. Uit hun raad blijkt duidelijk dat het doel van de ZHV is: toenemen in geloof en rechtschapenheid, het gezin versterken en mensen in nood vinden en helpen. *Geloof, gezin, en hulp* — deze drie eenvoudige woorden drukken de visie van profeten voor de zusters in de kerk uit.

Vanaf het begin van de herstelling hebben profeten hun visie van sterke, getrouwe, wilskrachtige vrouwen die hun eeuwige waarde en bestemming begrijpen, besproken. Toen de profeet Joseph de ZHV instelde, gaf hij de eerste presidente de instructie om 'deze vereniging te presideren om voor de armen te zorgen — hun noden te lenigen, en de verschillende belangen van deze instelling te behartigen.'⁵ Hij zag deze organisatie als 'een

uitmuntende vereniging, verheven boven al het kwaad in de wereld.⁶

Brigham Young, de tweede president van de kerk, instrueerde zijn raadgevers en het Quorum der Twaalf Apostelen om de bisschoppen op te dragen de zusters 'de zustershulpvereniging in de verschillende wijken [te laten] organiseren.' Hij voegde daaraan toe: 'Sommigen denken misschien dat het van weinig belang is, maar dat is niet zo.'⁷

Later zei president Joseph F. Smith dat de ZHV in tegenstelling tot wereldlijke organisaties, die door mensen zijn opgericht, 'door God [was] opgericht, goedgekeurd, ingesteld en verordineerd.'⁸ President Joseph Fielding Smith zei tegen de zusters dat ze 'macht en gezag dragen om vele dingen te doen.'⁹ Hij zei: 'U maakt deel uit van de voortreffelijkste vrouwenorganisatie ter wereld, een organisatie die een essentieel onderdeel is van het koninkrijk Gods op aarde, en die zo georganiseerd is en zo geleid wordt dat zij haar getrouwe leden behulpzaam kan zijn bij het beërven van het eeuwige leven in het koninkrijk van onze Vader.'¹⁰

Een invloedrijke kring

Ieder jaar worden honderdduizenden vrouwen lid van deze altijd groeiende 'kring van zusters.'¹¹ Daarna behoudt een zuster haar lidmaatschap en verbondenheid met de ZHV, waar ze ook woont of dient.¹² Omdat de ZHV zo belangrijk is, heeft het Eerste Presidium de wens geuit dat jonge vrouwen zich er ruim voor hun achttiende jaar op beginnen voor te bereiden.¹³

De ZHV is geen programma. Het is een officieel onderdeel van de kerk van de Heer, 'door God verordineerd' om zusters te onderwijzen, versterken en inspireren bij hun doelen rond geloof, gezin en hulpverlening. De ZHV is een manier van leven voor de vrouwen in de kerk en haar invloed heeft zich altijd verder uitgestrekt dan een les op zondag of een sociale bijeenkomst. Zij volgt het patroon van de vrouwelijke discipelen die met de Heer Jezus Christus en zijn apostelen in zijn oorspronkelijke kerk dienden.¹⁴ Er is ons geleerd dat 'het net zozeer zaak [is] dat een vrouw de deugden ontplooit waar de ZHV voor staat als het voor de mannen zaak is om zich naar de karakterpatronen te voegen die het priesterschap in hen cultiveert.'¹⁵

Toen Joseph Smith de ZHV organiseerde leerde hij de zusters dat ze ‘de armen [moesten] helpen’ en ‘zielen redden’.¹⁶ Door hun opdracht om ‘zielen te redden’ zijn de zusters bevoegd om een uitgebreide kring van invloed te creëren. De eerste ZHV-presidente werd aangesteld om de Schriften uit te leggen. De ZHV heeft nog steeds een essentiële onderwijstaak in de kerk van de Heer. Toen Joseph Smith de zusters vertelde dat de organisatie van de ZHV hen zou voorbereiden op de ‘voorrechten, zegeningen en gaven van het priesterschap’¹⁷, kwam daardoor het heilswerk van de Heer voor hen beschikbaar. Tot het redden van zielen behoort ook dat we over het evangelie vertellen en deelnemen aan het zendingswerk. Deelnemen aan tempel- en familiehistorisch werk hoort erbij. Het betekent alles in je vermogen doen om geestelijk en stoffelijk zelfredzaam te zijn.

Ouderling John A. Widtsoe verklaarde dat de ZHV ‘verlichting van armoede, verlichting van ziekte, verlichting van twijfel, verlichting van onwetendheid en verlichting van alles wat de vreugde en vooruitgang van de vrouw belemmert’ biedt. Wat een magnifieke opdracht!¹⁸

President Boyd K. Packer heeft de ZHV vergeleken met ‘een beschermende muur’¹⁹. De opdracht om de zusters en hun gezin te beschermen vergroot alleen maar het belang van waakzame en immer dienende huisbezoeksters, en het demonstreert dat we bereid zijn onze verbonden met de Heer te gedenken. Vanuit onze aandacht ‘voor de behoeftigen en noodlijdenden’ werken we eensgezind samen met de bisschop om voor de stoffelijke en geestelijke noden van de heiligen te zorgen.²⁰

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: ‘Er zijn veel zusters die in lorren rondlopen — geestelijke lorren. Ze hebben recht op prachtige gewaden, geestelijke gewaden. (...) Het is uw voorrecht om bij hen langs te gaan en hun lorren te vervangen door een gewaad.’²¹ President Harold B. Lee had de volgende visie. Hij zei: ‘Begrijpt u waarom de Heer de ZHV heeft opgedragen om die huizen te bezoeken? Omdat er naast de Meester zelf niemand in de kerk is die een zachtere hand heeft en meer begrip voor het hart en de omstandigheden van deze personen.’²²

President Joseph F. Smith waarschuwde de zusters dat hij niet 'de tijd [wilde] zien aanbreken dat onze zustershulpvereniging zich laat leiden door of zich mengt met of opgaat in deze door vrouwen opgerichte organisaties.' Hij verwachtte van de zusters, dat zij 'de wereld en in het bijzonder de vrouwen van de wereld [zouden] leiden, in alles wat prijzenswaardig is, alles wat verheffend en zuiverend is voor de mensenkinderen.'²³ Zijn raad benadrukt de noodzaak om tradities, thema's, rages en trends weg te doen en praktijken over te nemen die in overeenstemming zijn met de doeleinden van de ZHV.

Leidsters die om openbaring bidden, kunnen ervoor zorgen dat elke bijeenkomst, les, activiteit en bezigheid van de ZHV beantwoordt aan de doeleinden waarvoor zij is georganiseerd. Het sociale contact, de vriendschap en eenheid die wij wensen zullen de zoete vruchten zijn van samen met de Heer in zijn werk dienen.

Beantwoorden aan de visie van de profeten.

President Thomas S. Monson en zijn raadgevers hebben onlangs getuigd 'dat de Heer de volheid van het evangelie door middel van de profeet Joseph Smith heeft hersteld en dat de zustershulpvereniging een belangrijk onderdeel van die herstelling is.' Als bewijs van hun verlangen om het 'heerlijke erfgoed' van de ZHV te bewaren, heeft het Eerste Presidium onlangs wereldwijd *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de Zustershulpvereniging* gepubliceerd en uitgebracht. In dit boek vinden we patronen en voorbeelden terug van zusters en broeders die in gezinnen en in de kerk samenwerken. We kunnen er beginselen in ontdekken die duidelijk maken wie wij zijn, wat we geloven en wat we behoren te beschermen. Het Eerste Presidium moedigt ons aan om dit belangrijke boek te bestuderen en 'ons door de tijdloze waarheden en inspirerende voorbeelden erin te laten beïnvloeden.'²⁴

Als de zusters zich op de doeleinden van de ZHV richten zal de visie van de profeten verwezenlijkt worden. President Kimball heeft gezegd: 'Er is kracht in deze organisatie [de zustershulpvereniging] die nog niet ten volle benut wordt om de gezinnen van Zion te sterken en Gods koninkrijk op te bouwen

— noch zal die ten volle benut worden als niet zowel de zusters als de priesterschap de juiste visie op de zustershulpvereniging krijgen.²⁵ Hij profeteerde: ‘Een groot deel van de groei die de kerk in de laatste dagen doormaakt, komt doordat vele goede vrouwen in de wereld (in wie vaak veel innerlijke spiritualiteit schuilt) in groten getale lid van de kerk worden. Dit zal gebeuren omdat de vrouwen van de kerk rechtschapen (...) door het leven gaan en omdat zij — in positieve zin — als anders gezien worden dan de vrouwen van de wereld.’²⁶

Ik ben dankbaar voor de visie van profeten met betrekking tot de ZHV. Evenals president Gordon B. Hinckley ben ik ‘ervan overtuigd dat er geen enkele organisatie is die met de zustershulpvereniging van deze kerk vergeleken kan worden.’²⁷ Het is onze plicht om ons te voegen naar de visie van de profeten over de ZHV door in geloof toe te nemen, gezinnen te sterken en hulp te verlenen.

Ik eindig met de woorden van president Lorenzo Snow: ‘De toekomst van de [zusters]hulpvereniging ziet er goed uit. Naarmate de kerk groeit, zal het nut van de vereniging evenredig toenemen, en zij zal zelfs meer goed kunnen doen dan in het verleden het geval is geweest.’²⁸ Tot de zusters die het koninkrijk van God helpen voortgaan zei hij: ‘Daar u in die arbeid hebt gedeeld, zult u beslist delen in de triomf van het werk en in de verhoging en heerlijkheid die de Heer aan zijn getrouwe kinderen zal geven.’²⁹ Van deze visie getuig ik eveneens in de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Zie Julie B. Beck, ‘Het doel van de ZHV verwezenlijken’, *Liahona*, november 2008, pp. 108–111.
2. Zie Julie B. Beck, BYU Women’s Conference address (29 april 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; Julie B. Beck, ‘Wat ik hoop dat mijn kleindochters (en kleinzoons) over de ZHV zullen begrijpen’, *Liahona*, november 2011, pp. 109–113; Julie B. Beck, ‘ZHV: een heilig
- werk’, *Liahona*, november 2009, pp. 110–114.
3. Zie Julie B. Beck, ‘Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies’ (Brigham Young University devotional address, 17 januari 2012), speeches.byu.edu.
4. Deze boodschap is niet een overzicht van alle profetische uitspraken over de ZHV. Dit is slechts een voorbeeld van hun visie en aanwijzingen. *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging*,

- conference reports en andere kerkpublicaties bevatten meer onderricht aangaande dit onderwerp.
5. Joseph Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), p. 15.
 6. Joseph Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 18.
 7. Joseph Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 47.
 8. Joseph F. Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 74.
 9. Joseph Fielding Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 155.
 10. Joseph Fielding Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 107.
 11. Boyd K. Packer. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 95.
 12. Zie Boyd K. Packer, 'The Circle of Sisters', *Ensign*, november 1980, p. 110.
 13. Zie Brief van het Eerste Presidium, 19 maart 2003, en 23 februari 2007.
 14. Zie *Dochters in mijn koninkrijk*, pp. 3–6.
 15. Boyd K. Packer. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 18.
 16. Joseph Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 20.
 17. Zie *History of the Church*, deel 4, p. 602.
 18. John A. Widtsoe. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 25.
 19. Boyd K. Packer, 'The Circle of Sisters'. In: *Ensign*, november 1980, p. 110.
 20. Joseph Fielding Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 155.
 21. Spencer W. Kimball. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 129.
 22. Harold B. Lee, 'The Place of Relief Society in the Welfare Plan', *Relief Society Magazine*, december 1946, p. 842.
 23. Joseph F. Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 74.
 24. Eerste Presidium. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. IX.
 25. Spencer W. Kimball. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 155.
 26. Spencer W. Kimball. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 105.
 27. Gordon B. Hinckley. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 174.
 28. Lorenzo Snow. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 19.
 29. Lorenzo Snow. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 19.

De leer van Christus

Ouderling D. Todd Christofferson

van het Quorum der Twaalf Apostelen

In de huidige kerk is, net als vroeger, het vestigen van de leer van Christus of het corrigeren van leerstellige misvattingen een kwestie van goddelijke openbaring.

Onze grootste dank en liefde gaat uit naar zuster Beck, zuster Allred en zuster Thompson, en het ZHV-bestuur.

We hebben de laatste tijd een toenemende interesse in de leringen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waargenomen. Daar zijn we blij om, want ten slotte is onze fundamentele opdracht het evangelie van Jezus Christus aan de hele wereld verkondigen (zie Matteüs 28:19–20; Leer en Verbonden 112:28). We moeten echter toegeven dat er vroeger soms verwarring was over onze leer en hoe die is gevestigd — en die verwarring komt nog steeds voor. En daar wil ik het vandaag over hebben.

De Heiland predikte zijn leer in het midden des tijds, en zijn apostelen deden er alles aan om zijn leer te bewaren onder een spervuur van valse traditie en filosofie. Brieven in het Nieuwe Testament verwijzen naar een groot aantal incidenten die erop duiden dat de afval al serieus en wijdverbreid gaande was tijdens de bediening van de apostelen.¹

De eeuwen die volgden werden af en toe door evangeliestralen verlicht, totdat in de negentiende eeuw een heldere dageraad van herstelling over de wereld opkwam, en het volledige evangelie van Christus weer op de aarde was. Die heerlijke tijd brak aan toen God de Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, de jonge Joseph Smith 'in een lichtkolom, de helderheid van de zon overtreffend' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:16) bezochten en begonnen een ware vloed aan

openbaring, gepaard met goddelijke macht en gezag, uit te storten.

In die openbaringen vinden we wat we de wezenlijke leer kunnen noemen van de Kerk van Jezus Christus die weer op aarde gevestigd is. Jezus definieerde die leer zelf als volgt in het Boek van Mormon, eveneens een testament aangaande Jezus Christus:

‘Dit is mijn leer, en het is de leer die de Vader Mij heeft gegeven; en Ik getuig van de Vader, en de Vader getuigt van Mij, en de Heilige Geest getuigt van de Vader en van Mij; en Ik getuig dat de Vader alle mensen overal gebiedt zich te bekeren en in Mij te geloven.

‘En wie in Mij gelooft en zich laat dopen, die zal behouden worden; en zij zijn het die het koninkrijk Gods zullen beërven.

‘En wie niet in Mij gelooft en zich niet laat dopen, zal worden verdoemd.

‘(...) En wie in Mij gelooft, gelooft ook in de Vader; en hem zal de Vader van Mij getuigenis geven, want Hij zal hem bezoeken met vuur en met de Heilige Geest. (...)

‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u dat dit mijn leer is, en wie daarop bouwt, bouwt op mijn rots, en de poorten der hel zullen hem niet overweldigen’ (3 Nephi 11:32–35, 39).

Dit is onze boodschap, de rots waarop wij bouwen, het fundament van al het andere in de kerk. Zoals alles wat van God komt, is deze leer zuiver, zij is helder, zij is makkelijk te begrijpen — zelfs door een kind. Met een dankbaar hart nodigen we allen uit om haar te ontvangen.

In de kerk van Jezus Christus geloven wij ‘alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij nu openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele grote en belangrijke dingen aangaande het koninkrijk Gods zal openbaren’ (Geloofsartikelen 1:9). Dit betekent dat, hoewel er nog veel is wat we niet weten, de waarheid en leer die we hebben ontvangen, is gekomen en zal blijven komen door middel van goddelijke openbaring. In sommige geloofstradities maken theologen evenveel aanspraak op onderwijsbevoegdheid als hun kerkelijke leiders en worden leerstellige kwesties soms een strijd van meningen tussen hen. Sommigen vertrouwen op de oecumenische raden van de

middeleeuwen en hun geloofsbelijdenissen. Anderen leggen de nadruk op de redeneringen van de postapostolische theologen of op Bijbelse hermeneutiek en exegese. Wij hechten waarde aan onderzoek dat onze inzichten vergroot, maar in de huidige kerk is, net als vroeger, het vestigen van de leer van Christus of het corrigeren van leerstellige misvattingen een kwestie van goddelijke openbaring aan hen die de Heer apostolisch gezag verleent.²

In 1954 heeft president J. Reuben Clark jr., destijds raadgever in het Eerste Presidium, uitgelegd hoe leerstellingen in de kerk formeel worden aanvaard en wat de uitzonderlijke rol van de president van de kerk is. Sprekend over het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen zei hij: '[We] moeten in gedachte [houden] dat sommige algemene autoriteiten een bijzondere roeping gekregen hebben; zij bezitten een bijzondere gave; hun is steun verleend als profeet, ziener en openbaarder, waardoor zij een geestelijke begiftiging hebben wat betreft hun prediking tot het volk. Zij hebben het recht, de macht en de bevoegdheid om de zin en de wil van God aan zijn volk bekend te maken, afhankelijk van de algehele macht en bevoegdheid van de president van de kerk. Andere algemene autoriteiten hebben die bijzondere gave en bevoegdheid bij hun onderwijs niet ontvangen; zij zijn daarom beperkt, en die beperking in macht en bevoegdheid bij hun onderwijs geldt voor iedere andere functionaris en lid van de kerk, want geen van hen is geestelijk begiftigd als profeet, ziener en openbaarder. Verder heeft de president van de kerk, zoals zojuist is gezegd, in dit opzicht een bijzondere geestelijke gave, want hij is de profeet, ziener en openbaarder voor de hele kerk.'³

Hoe openbaart de Heiland zijn wil en leer aan profeten, zieners en openbaarders? Soms stuurt Hij een boodschapper of verschijnt Hij zelf. Soms spreekt Hij met zijn eigen stem of met de stem van de Heilige Geest — een communicatie van Geest tot geest die in woorden wordt uitgedrukt of in gevoelens die qua begrip woorden overstijgen (zie 1 Nephi 17:45; LV 9:8). Soms richt Hij Zich tot een individuele dienstknecht en soms tot zijn dienstknechten in raadsvergadering (zie 3 Nephi 27:1–8).

Ik geef hiervan twee nieuwtestamentische voorbeelden. Het eerste voorbeeld gaat om openbaring aan het hoofd van de kerk. In het begin van het boek Handelingen zien we dat de apostelen van Christus de evangelieboodschap alleen aan de Joden brengen. Zij volgen daarmee het patroon in de bediening van Jezus (zie Matteüs 15:24), maar dan laat God weten dat de tijd voor verandering is aangebroken. Hij zag allerlei dieren uit de hemel op de aarde neerdalen in een groot laken, dat aan de vier hoeken bijeen gehouden werd (zie Handelingen 10:11) en hem werd geboden ze te slachten en eten (zie Handelingen 10:13). Petrus aarzelde omdat sommige van de dieren volgens de wet van Mozes 'onrein' of 'onheilig' waren. En Petrus had de wet die zulk voedsel verbood nog nooit overtreden. Niettemin zei de stem in zijn droom tegen Petrus: 'Wat God rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden' (Handelingen 10:15).

De betekenis van die droom werd spoedig duidelijk toen enkele mannen bij Petrus' verblijfplaats arriveerden, die door de Romeinse hoofdman Cornelius waren gestuurd met het verzoek om hun meester te komen onderwijzen. Cornelius had een grote groep familieleden en vrienden bijeengebracht en toen Petrus hen in afwachting van zijn boodschap aantrof, zei hij:

'Mij heeft God doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen. (...)

'Inderdaad bemerk ik, dat er bij God geen aanneming des persoons is,

'maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig' (Handelingen 10:28, 34–35; zie ook de verzen 17–24).

'Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het woord hoorden.

'En al (...) die met Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort.

'(...) Toen merkte Petrus op:

'Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij de Heilige Geest hebben ontvangen?' (Handelingen 10:44–47.)

Door deze ervaring en openbaring aan Petrus veranderde de Heer de gewoonte in de kerk en openbaarde een vollediger leerstellig begrip aan zijn discipelen. En zo strekte de evangelieverkondiging zich uit tot de gehele mensheid.

Verderop in het boek Handelingen vinden we een voorbeeld dat hiermee te maken heeft, dit keer illustrerend hoe openbaring aangaande leerstellige kwesties in een raadsvergadering kan komen. Er ontstond een tweestrijd over de vraag of de besnijdenis, die onder de wet van Mozes vereist was, als een gebod moest worden opgenomen in het evangelie en de kerk van Christus (zie Handelingen 15:1, 5). 'En de apostelen en de oudsten vergaderden om deze aangelegenheid te overwegen' (Handelingen 15:6). Ons verslag van die raadsvergadering is beslist onvolledig, maar we lezen dat Petrus, de senior apostel, 'na veel verschil van mening' (Handelingen 15:7) opstond en verklaarde wat de Heilige Geest aan hem bevestigd had. Hij wees hen erop dat, toen het evangelie voor het eerst aan de heidenen was gepredikt in het huis van Cornelius, zij net als de Joodse bekeerlingen de Heilige Geest hadden ontvangen. Hij zei: 'God [maakte geen] 'onderscheid (...) tussen ons en hen, door het geloof hun hart reinigende.

'Nu dan, wat stelt gij God op de proef door een juk op de hals der discipelen te leggen, dat noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?

'Maar door de genade van de Here Jezus geloven wij behouden te worden op dezelfde wijze als zij' (Handelingen 15:9–11; zie ook vers 8).

Daarna schaarden Paulus, Barnabas en misschien nog anderen zich achter Petrus' verklaring, Jakobus stelde voor dat het besluit per brief in de kerk zou worden doorgevoerd, en de raad was 'eenstemmig' (Handelingen 15:25; zie ook de verzen 12–23) en eensgezind. In de brief waarin de apostelen hun besluit aankondigden, stond: 'Het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht' (Handelingen 15:28), of met andere woorden: dit besluit is door middel van goddelijke openbaring van de Heilige Geest tot stand gekomen.

Er wordt nu in de herstelde Kerk van Jezus Christus volgens dezelfde patronen gewerkt. De president van de kerk verkondigt

of interpreteert leerstellingen op grond van aan hem gegeven openbaring (zie bijvoorbeeld LV 138). Leerstellige uiteenzettingen komen ook via het Eerste Presidium in samenwerking met het Quorum der Twaalf Apostelen (zie bijvoorbeeld Officiële Verklaring 2). Overwegingen in een raadsvergadering omvatten het afwegen van de gecanoniseerde Schriften, de leringen van kerkleiders en eerdere gebruiken. Maar uiteindelijk is het doel, evenals in het Nieuwe Testament, niet gewoon eenstemmigheid van de raadsleden, maar openbaring van God. Het is een proces waarbij zowel het verstand als het geloof actief zijn om de zin en wil van God te leren kennen.⁴

Tegelijkertijd moeten we bedenken dat niet iedere uitspraak door een kerkleider, vroeger of nu, noodzakelijkerwijs leerstellig is. We gaan er in de kerk vanuit dat een enkele uitspraak van één leider vaak een persoonlijke, weliswaar goed doordachte, mening vertegenwoordigt, die niet als officieel bindend voor de hele kerk bedoeld is. De profeet Joseph Smith leerde dat 'een profeet alleen een profeet [is], wanneer hij als zodanig optreedt.'⁵ President Clark, die ik al eerder heb geciteerd, merkte op:

'Een eenvoudig verhaaltje dat mijn vader mij vertelde toen ik nog jong was, illustreert dit. Ik weet niet waar hij het vandaan had, maar het verduidelijkt dit punt. Hij vertelde dat broeder Brigham, toen er grote opschudding ontstond over de komst van het leger van [Johnston], 's ochtends vol vuur verdediging tegen het naderende leger predikte en verklaarde dat ze zich teweer moesten stellen tegen het leger en het verdrijven. Tijdens de middagbijeenkomst stond hij op en zei dat Brigham Young 's ochtends gesproken had, maar dat de Heer nu ging spreken. Hij gaf toen een toespraak waarvan de teneur tegengesteld was aan die van de toespraak in de ochtend. (...)

'De kerk zal door het getuigenis van de Heilige Geest aan de meerderheid van de leden weten of de algemene autoriteiten bij het verwoorden van hun ideeën door de Heilige Geest zijn geleid, en op den duur zal die kennis gemanifesteerd worden'⁶.

De profeet Joseph Smith heeft de centrale rol van de Heiland in onze leer in één ondubbelzinnige uitspraak bevestigd: 'De fundamentele beginselen van onze godsdienst zijn het getuigenis van de apostelen en profeten aangaande Jezus Christus — dat Hij

stierf, werd begraven, ten derden dage verrees en ten hemel opvoer. Al het andere dat verband houdt met onze godsdienst is hier slechts een aanhangsel van.⁷ Het getuigenis van Joseph Smith luidt dat Hij leeft, want [hij zag] Hem, ‘ja, ter rechterhand Gods; en [hij] hoorde de stem getuigen dat Hij de Eniggeborene des Vaders is’ (LV 76:23; zie ook vers 22). Ik roep allen die deze boodschap horen of lezen op om datzelfde getuigenis van de goddelijke aard, de verzoening en opstanding van Jezus Christus door gebed en Schriftstudie te verkrijgen. Aanvaard die leer door bekering, de doop en het ontvangen van de gave van de Heilige Geest, en door vervolgens uw leven lang de wetten en verbonden van het evangelie van Jezus Christus na te leven.

Nu de paasviering naderbij komt, geef ik u mijn eigen getuigenis dat Jezus van Nazaret de Zoon van God was en is, ja, de Messias uit de profetieën vanouds. Hij is de Christus, die leed in Getsemane, aan het kruis stierf, werd begraven en werkelijk op de derde dag herrees. Hij is de herrezen Heer, door Wie wij allen zullen opstaan en door Wie allen die dat willen, kunnen worden verlost en verhoogd in zijn hemelse Koninkrijk. Dit is onze leer, die alle eerdere testamenten van Jezus Christus bevestigt en opnieuw voor onze tijd is verklaard. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Neal A. Maxwell, ‘From the Beginning’, *Ensign*, november 1993, pp. 18–19.

‘Jakobus hekelde ‘strijden en vechten’ in de kerk (Jakobus 4:1). Paulus klaagde over ‘verdeling’ in de kerk en beschreef hoe ‘grimmige wolven (...) de kudde’ niet zouden sparen (1 Korintiërs 11:18; Handelingen 20:29–31). Hij wist dat er een afval kwam en schreef de Tessalonicenzen dat de wederkomst van Jezus niet zou plaats vinden, ‘want eerste [moest] de afval komen’. Hij zei verder dat de ‘wetteloosheid reeds in werking’ was (2 Tessalonicenzen 2:3, 7).

‘Tegen het eind erkende Paulus hoe groot de afval was: “Allen in

Azië [hebben] zich van mij hebben afgekeerd’ (2 Timoteüs 1:15). ...

‘Wijdverspreide ontucht en afgoderij ontstelden de apostelen (zie 1 Korintiërs 5:9; Efeziërs 5:3; Judas 1:7). Johannes en Paulus bejammerden de opkomst van valse apostelen (zie 2 Korintiërs 11:13; Openbaring 2:2). De kerk lag duidelijk onder vuur. Sommigen vielen niet alleen af, ze keerden zich openlijk tegen de leiders. In een geval stond Paulus er alleen voor en weeklaagde dat ‘allen [...] mij in de steek [hebben] gelaten’ (2 Timoteüs 4:16). Ook gispde hij degenen die ‘gehele gezinnen ondersteboven keren’ (Titus 1:11).

‘Sommige plaatselijke leiders kwamen in opstand, zo was er een die graag de dienst uitmaakte en weigerde de broeders te ontvangen (zie 3 Johannes 1:9–10).

‘Het is dan ook geen wonder dat president Brigham Young opmerkte dat “er wordt gezegd dat het priesterschap van de kerk was weggenomen, maar dat was niet zo: de kerk had zich van het priesterschap afgekeerd” (*Journal of Discourses*, 12:69).’

In de loop der tijd overheerste, zoals ouderling Neal A. Maxwell het uitdrukte, ‘de rede, de Grieks-filosofische traditie, het vertrouwen in openbaring, en vervolgens verdrong zij haar; een uitkomst die waarschijnlijk werd bespoedigd door goedbedoelende christenen die hun geloof aan de heersende stroming van hun cultuur wilden aanpassen (...)

‘Laten wij [ook] op onze hoede zijn dat we geopenbaarde theologie niet aanpassen aan conventionele wijsheid’ (*Ensign*, november 1993, pp. 19–20).

2. Apostelen en profeten zoals Joseph Smith verkondigen Gods woord, maar daarnaast geloven we dat mannen en vrouwen in het algemeen, en zelfs kinderen, kunnen leren van en geleid worden door goddelijke inspiratie als antwoord op gebed en door het bestuderen van de Schriften. Net zoals in de tijd van de vroegere apostelen krijgen leden van de Kerk van Jezus Christus nu ook de gave van de Heilige Geest, die een doorlopende communicatie met hun hemelse Vader mogelijk maakt, of, met andere woorden, persoonlijke openbaring (zie Handelingen 2:37–38). Op die manier bestaat de kerk uit een groep toegewijde, geestelijk volwassen personen wier geloof

niet blind maar ziende is — als gevolg van informatie van en bevestiging door de Heilige Geest. Dat wil niet zeggen dat ieder lid voor de kerk spreekt of haar leer kan bepalen, maar dat ieder goddelijke leiding kan ontvangen om met de moeilijkheden en kansen in zijn of haar leven om te gaan.

3. J. Reuben Clark jr., ‘When Are Church Leaders’ Words Entitled to Claim of Scripture?’ *Church News*, 31 juli 1954, pp. 9–10; zie ook Leer en Verbonden 28:1–2, 6–7, 11–13.
4. De vereiste voorbereiding en kwalificaties voor deelnemers aan een raad zijn ‘rechtvaardigheid, (...) heiligheid en nederigheid van hart, zachtmoedigheid en lankmoedigheid, (...) geloof en deugd en kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke vriendelijkheid en naastenliefde; ‘want de belofte luidt dat zij, indien deze dingen overvloedig bij hen aanwezig zijn, niet onvruchtbaar zullen zijn in de kennis des Heren’ (Leer en Verbonden 107:30–31).
5. Joseph Smith, *History of the Church*, deel 5, p. 265.
6. J. Reuben Clark jr., ‘Church Leaders’ Words,’ p. 10. Over het verhaal dat zijn vader over Brigham Young vertelde, schreef president Clark ook nog:

‘Ik weet niet of het ooit gebeurd is, maar ik zeg het omdat het een beginsel illustreert — dat zelfs de president van de kerk, niet altijd “door de Heilige Geest gedreven” wordt als hij tot het volk spreekt. Dat is zo geweest in gevallen van leerstellige kwesties (doorgaans van een hoog speculatief gehalte) waarbij volgende presidenten van de kerk en het volk zelf van mening waren dat de aankondiger bij het verklaren van de leer niet

“door de Heilige Geest gedreven” werd.

‘Hoe zal de kerk weten dat deze avontuurlijke uitstapjes van de broeders naar deze uitermate speculatieve beginselen en leerstellingen voldoen aan de eisen van de statuten dat de aankondiger door “de Heilige Geest gedreven [werd]”? De kerk zal door het

getuigenis van de Heilige Geest aan de meerderheid van de leden weten of de algemene autoriteiten bij het verwoorden van hun ideeën door de Heilige Geest zijn geleid, en op den duur zal die kennis gemanifesteerd worden’ (“Church Leaders’ Words,” p. 10).

7. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 49.

De wedloop van het leven

President Thomas S. Monson

Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? Waar gaan we heen na dit leven? Deze universele vragen hoeven niet meer onbeantwoord te blijven.

Mijn geliefde broeders en zusters, ik wil vanmorgen tot u spreken over eeuwige waarheden: de waarheden die ons leven verrijken en ervoor zorgen dat wij veilig ons hemels thuis bereiken.

Overall hebben mensen haast. Straalvliegtuigen snellen met hun kostbare menselijke lading over grote continenten en uitgestrekte oceanen zodat men zakenvergaderingen bij kan wonen, aan verplichtingen voldoen, vakanties houden of familieleden bezoeken. Over wegen overall — snelwegen en andere wegen — haasten miljoenen auto's met miljoenen passagiers zich met allerlei redenen voort in een schijnbaar eindeloze stroom om de zaken van alledag te regelen.

Staan we in dit drukke leven wel eens stil om te mediteren en onze gedachten aan tijdloze waarheden te wijden?

Vergeleken met eeuwige waarheden zijn de meeste vragen en zorgen in het dagelijks leven eigenlijk nogal onbeduidend. Wat eten we vanavond? In welke kleur schilderen we de woonkamer? Geven we Jantje op voor voetbal? Die vragen, en talloze soortgelijke kwesties, zijn ineens niet meer belangrijk als er een noodsituatie ontstaat, als er een dierbare gekwetst of gewond is, als in een huis met gezonde mensen ziekte haar intrede doet, als de levenskaars dooft en het duister dreigend opdoemt. Onze gedachten worden helderder en we kunnen makkelijk vaststellen wat werkelijk belangrijk is en wat slechts onbeduidend is.

Ik bezocht onlangs een vrouw die al meer dan twee jaar worstelt met een levensbedreigende ziekte. Ze zei dat ze haar dagen vóór haar ziekte doorbracht met bezigheden zoals het huis perfect schoonmaken en het vullen met prachtige meubels. Ze ging twee keer per week naar de kapper en gaf elke maand geld uit aan het uitbreiden van haar garderobe. Ze nodigde niet al te vaak haar kleinkinderen uit omdat ze bang was dat die haar bezittingen, die ze als kostbaar beschouwde, zouden breken of beschadigen met hun onvoorzichtige handjes.

En toen kreeg ze het schokkende nieuws dat haar sterfelijk leven gevaar liep en dat ze misschien nog maar weinig tijd had in dit leven. Ze zei dat ze op het moment dat ze van de dokter de diagnose hoorde meteen wist dat ze de resterende tijd met haar familie en vrienden zou doorbrengen, en met het evangelie als middelpunt van haar leven, want die dingen waren haar het dierbaarst.

Wij hebben allemaal wel eens zulke heldere momenten, ook al is het misschien niet altijd door dergelijke dramatische omstandigheden. We zien helder in wat er belangrijk is in ons leven en hoe onze levenswijze moet zijn.

De Heiland heeft gezegd:

‘Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen;

‘maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen.

‘want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn’¹

Op de momenten van onze diepste beschouwingen of grootste nood reikt de mensenziel naar de hemel, op zoek naar een goddelijk antwoord op de grootste levensvragen: *Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? Waar gaan we heen na dit leven?*

We vinden de antwoorden op die vragen niet in studieboeken of op het internet. Deze vragen slaan op meer dan alleen het sterfelijk leven. Zij houden verband met de eeuwigheid.

Waar komen we vandaan? Die vraag wordt onvermijdelijk, al dan niet hardop, gesteld door ieder mens.

De apostel Paulus heeft de inwoners van Athene op de Areopagus gezegd dat wij ‘van Gods geslacht zijn’.² Daar wij

weten dat ons stoffelijke lichaam uit onze aardse ouders voortkomt, moeten we de betekenis van Paulus' uitspraak verder onderzoeken. De Heer heeft verklaard: 'De geest en het lichaam zijn de ziel van de mens.'³ Het is dus de geest die van God afstamt. De auteur van de brief aan de Hebreëen noemt Hem 'de Vader der geesten'.⁴ De geesten van alle mensen zijn letterlijk voor 'God gewonnen zonen en dochters'.⁵

Wij merken op dat geïnspireerde dichters voor onze overweging van dit onderwerp ontroerende boodschappen en voortreffelijke gedachten hebben opgeschreven. William Wordsworth schreef deze waarheid:

*Geboren worden is slechts vergeten en slapen:
De ziel die met ons verrijst, onze levensster,
Werd elders geschapen,
En komt van ver.
Niet in volslagen vergetelheid,
En niet in volkomen naaktheid,
Maar in wolken van heerlijkheid,
komen wij van God — ons thuis.
De hemel omringt ons in onze kindsheid!*⁶

Ouders overwogen hun plicht om hun kinderen te onderrichten, inspireren, leiden en een voorbeeld voor ze te zijn. En terwijl de ouders dit overwogen, stellen kinderen en met name jongeren de doordringende vraag: 'Waarom zijn we hier?' Doorgaans stellen we die vraag in gedachten aan onze ziel en verwoorden we ze als 'Waarom ben *ik* hier?'

Wat ben ik dankbaar dat een wijze Schepper een aarde heeft geschapen en ons hier heeft geplaatst met een sluier van vergetelheid over ons vorige bestaan zodat we een proefperiode mochten doormaken, een kans om ons te bewijzen en in aanmerking te komen voor alles wat God ons wil geven.

Het is duidelijk dat een van de voornaamste doelen van ons bestaan op aarde is dat we een lichaam van vlees en beenderen krijgen. We hebben ook de gave van keuzevrijheid gekregen. Op wel duizend manieren hebben we het voorrecht om zelf te kiezen. Zo leren we van de strenge leermeester die ervaring heet. We onderscheiden goed van kwaad. We maken onderscheid tussen

bitter en zoet. We ontdekken dat er consequenties verbonden zijn aan onze daden.

Door gehoorzaamheid aan Gods geboden kunnen wij in aanmerking komen voor het 'huis' waar Jezus het over heeft in deze uitspraak: 'In het huis mijns Vaders zijn vele woningen (...). Ik ga heen om u plaats te bereiden (...) opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.'⁷

Maar hoewel wij dit leven betreden in 'wolken van heerlijkheid', gaat het leven meedogenloos verder. Op de kinderjaren volgt de tienertijd en ongemerkt gaat die over in volwassenheid. Uit ervaring leren we hoe noodzakelijk het is dat we de hemel om hulp vragen op onze levensweg.

God, onze Vader, en Jezus Christus, onze Heer, hebben de weg naar volmaking geweest. Zij wenken ons om eeuwige waarheden te volgen en volmaakt te worden zoals Zij.⁸

De apostel Paulus vergeleek het leven met een wedloop. Hij spoorde de Hebreëen als volgt aan: 'Laten (...) wij (...) afleggen alle (...) zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt.'⁹

'Niet de snelsten [winnen] de wedloop, noch de sterksten de strijd.'¹⁰ De prijs gaat in feite naar hem die volhardt tot het einde.

Als ik denk aan de wedloop van het leven, herinner ik me een ander soort wedstrijd uit mijn jeugd. Mijn vriendjes en ik sneden vaak met onze zakmessen uit het zachte hout van een wilgenboom kleine speelgoedbootjes. We zetten er een klein driehoekig katoenen zeiltje op en lieten onze ruw gesneden bootjes voor een wedstrijd te water op de relatief ruwe golven van de Provo River in Utah. We renden over de oever van de rivier en zagen de kleine bootjes soms wild heen en weer slingeren in de stroming en op andere momenten in dieper water heel rustig voortdrijven.

Bij zo'n wedstrijd zagen we dat een van de bootjes voor lag op de rest, op weg naar de finish. Maar plotseling trok de stroming het te dicht naar een draaikolk, waarop het bootje op zijn zij ging en kapseisde. Het ging telkens maar in het rond en kon niet meer terug naar de hoofdstroming. Uiteindelijk bleef het onrustig in het midden van de kolk ronddobberen tussen het

omringende drijfhout, vastgehouden door de tentakels van groen mos.

De speelgoedbootjes uit mijn jeugd hadden geen kiel om ze stabiel te maken, geen roer om ze richting te geven, en geen aandrijving. Hun onvermijdelijke bestemming was om stroomafwaarts te gaan, de weg van de minste weerstand.

In tegenstelling tot speelgoedbootjes hebben wij goddelijke eigenschappen gekregen om ons op onze reis te leiden. We betreden de sterfelijkheid niet om ons mee te laten sleuren door de stromingen van het leven, want we hebben het vermogen om na te denken, te redeneren en te presteren.

Onze hemelse Vader heeft ons niet op onze eeuwige reis gestuurd zonder ons de middelen te geven om leiding van Hem te ontvangen die ons van een veilige terugkeer verzekeren. Ik heb het over het gebed. En ik heb het over de influisteringen van de stille, zachte stem; en ik zie ook de heilige Schriften niet over het hoofd, die de woorden van de Heer en de profeten bevatten, die ons zijn verschaft om ons te helpen de finish te halen.

Op een gegeven moment komt er tijdens onze aardse zending een wankelende stap, een wrange glimlach, een ziekte die gepaard gaat met pijn als de zomer ten einde loopt, de herfst zich aankondigt, de winterkou begint en we de ervaring ondergaan die we de dood noemen.

Iedere nadenkend mens heeft zich afgevraagd wat Job in de oudheid het beste verwoord heeft: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?'¹¹ Hoe we ook proberen om die vraag uit onze gedachten te bannen, hij komt altijd weer terug. De dood overkomt ieder mens. Hij overkomt de bejaarden met hun wankelende stappen. Hij ontbiedt hen die nog maar nauwelijks halverwege hun levensreis zijn. Soms stilt hij zelfs het gelach van kleine kinderen.

Maar hoe zit het met een bestaan na de dood? Maakt de dood een eind aan alles? Robert Blatchford viel in zijn boek *God and My Neighbor* heel erg de algemene christelijke overtuigingen aan, zoals God, Christus, gebed en vooral onsterfelijkheid. Hij verklaarde gewoon dat de dood het eind van ons bestaan is en dat niemand het tegendeel kan bewijzen. En toen gebeurde er iets verbazends. Zijn muur van scepticisme brokkelde ineens

helemaal af. Hij was kwetsbaar en weerloos. Langzaam ging hij op de tast terug naar het geloof dat hij had bespot en verlaten. Wat had die grote ommekeer in zijn visie teweeggebracht? Zijn vrouw overleed. Met gebroken hart ging hij de kamer in waar alles lag dat van haar sterfelijke staat over was. Hij keek nog eens naar het gezicht dat hij zo liefhad. Toen hij uit de kamer kwam, zei hij tegen een vriend: 'Zij is het, en toch is ze het niet. Alles is anders. Iets dat er eerst was, is weggenomen. Ze is niet dezelfde. Wat kan er nou weg zijn als het niet de ziel is?'

Later schreef hij: 'De dood is niet wat de mensen denken dat het is. Het is slechts alsof we naar een andere kamer gaan. In die andere kamer vinden we (...) de lieve vrouwen en mannen en kinderen die wij liefhadden en kwijtraakten.'¹²

Broeders en zusters, wij weten dat de dood niet het einde is. Die waarheid hebben levende profeten ons door de eeuwen heen geleerd. We lezen dat ook in onze heilige Schriften. In het Boek van Mormon staat een duidelijke uitspraak van troost:

'Welnu, met betrekking tot de staat van de ziel tussen de dood en de opstanding, zie, het is mij door een engel bekendgemaakt dat de geest van ieder mens zodra hij dit sterfelijke lichaam heeft verlaten, ja, de geest van ieder mens, hetzij die goed of kwaad is, huiswaarts wordt gevoerd naar die God die hem het leven heeft geschonken.

'En dan zal het geschieden dat de geest van hen die rechtvaardig zijn, wordt ontvangen in een staat van geluk die het paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin hij van al zijn moeiten, en van alle zorg en droefenis zal uitrusten.'¹³

Toen de Heiland was gekruisigd en zijn lichaam drie dagen in het graf lag, kwam de geest er weer in. De steen werd weggerold en de herrezen Heiland had een onsterfelijk lichaam van vlees en beenderen.

Het antwoord op Jobs vraag 'Als een mens sterft, zou hij herleven?' kwam toen Maria en anderen bij het graf kwamen en twee mannen in schitterende kleding zagen, die tot hen spraken: 'Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.'¹⁴

Als gevolg van Christus' overwinning van het graf, worden wij allen opgewekt. Dat is de verlossing van de ziel. Paulus heeft geschreven: 'Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse.'¹⁵

Wij streven de hemelse heerlijkheid na. Wij willen in de tegenwoordigheid van God verkeren. We willen lid zijn van een eeuwige familie. Dergelijke zegeningen verdienen we door er ons leven lang naar te streven en door te zoeken, ons te bekeren en uiteindelijk te slagen.

Waar komen we vandaan? Waarom zijn we hier? Waar gaan we heen na dit leven? Deze universele vragen hoeven niet meer onbeantwoord te blijven. Uit de grond van mijn ziel, en in alle ootmoed, getuig ik dat de woorden die ik heb gesproken waar zijn.

Onze hemelse Vader verheugt zich in hen die zijn geboden onderhouden. Hij is bezorgd om het afgedwaalde kind, de trage tiener, de opstandige jongere, de plichtsverzuimende ouder. De Meester zegt liefdevol tot hen, ja, tot allen: 'Kom terug. Kom hier. Kom binnen. Kom naar huis. Kom tot Mij.'

Over een week vieren we Pasen. We denken dan aan het leven, de dood en de wederopstanding van de Heiland. Als zijn bijzondere getuige geef ik u mijn getuigenis dat Hij leeft en dat Hij wacht op onze triomfantelijke terugkeer. Dat wij zo'n terugkeer zullen meemaken, bid ik nederig in zijn heilige naam, de naam van Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser. Amen.

Notes

1. Matteüs 6:19–21.	8. Zie Matteüs 5:48; 3 Nephi 12:48.
2. Handelingen 17:29.	9. Hebreëen 12:1.
3. Leer en Verbonden 88:15.	10. Prediker 9:11.
4. Hebreëen 12:9.	11. Job 14:14.
5. Leer en Verbonden 76:24.	12. Zie Robert Blatchford, <i>More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul</i> (1925), p. 11.
6. Naar William Wordsworth, <i>Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood</i> , <i>The Complete Poetical Works of William Wordsworth</i> (1924), p. 359.	13. Alma 40:11–12.
7. Johannes 14:2–3.	14. Lucas 24:5–6.
	15. 1 Korintiërs 15:40.

De macht ter bevrijding

Ouderling L. Tom Perry

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wij kunnen van het kwaad en van goddeloosheid worden bevrijd door ons tot de leringen in de heilige Schriften te wenden.

Ik heb een heel goede vriend die mij altijd een nieuwe stropdas stuurt voor de bijeenkomst van de algemene conferentie waarin ik spreek. Hij heeft een goede smaak, nietwaar?

Mijn jonge vriend heeft enkele grote problemen. Die belemmeren hem in sommige opzichten, maar in andere opzichten is hij buitengewoon. Zijn kracht als zendeling is bijvoorbeeld vergelijkbaar met die van de zonen van Mosiah. Ik denk dat dit komt doordat zijn geloof zo sterk is door de eenvoud ervan. Ik denk dat het in de ogen van Scott ondenkbaar is dat niet iedereen lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is, en dat niet iedereen het Boek van Mormon heeft gelezen en een getuigenis van de waarheid ervan heeft.

Ik zal u vertellen hoe het Scott verging toen hij voor het eerst alleen met een vliegtuig reisde om bij zijn broer op bezoek te gaan. Een buurman die vlakbij hem zat, hoorde het gesprek dat Scott met de persoon die naast hem zat voerde:

‘Hallo, ik ben Scott. Hoe heet u?’

Zijn buurman vertelde hoe hij heette.

‘Wat doet u?’

‘Ik ben ingenieur.’

‘O, mooi. Waar woont u?’

‘In Las Vegas’ (Nevada).

‘Wij hebben daar een tempel. Weet u waar de mormoonse tempel is?’

‘Ja. Het is een prachtig gebouw.’

‘Bent u mormoon?’

‘Nee.’

‘Dat zou u toch eigenlijk moeten zijn. Het is een geweldige godsdienst. Hebt u het Boek van Mormon gelezen?’

‘Nee.’

‘Dat zou u toch eigenlijk moeten lezen. Het is een prachtig boek.’

Ik ben het helemaal eens met Scott — het Boek van Mormon is een prachtig boek. Ik heb de woorden van de profeet Joseph Smith die in de inleiding van het Boek van Mormon staan altijd in gedachte: ‘Ik zei tegen de broeders dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek op aarde en de sluitsteen van onze godsdienst is, en dat de mens dichter bij God komt door zich aan de leringen erin te houden, dan door welk ander boek ook.’

Dit jaar bestuderen we het Boek van Mormon in de zondagsschool. Ik hoop dat we, als we de les voorbereiden en eraan deelnemen, gemotiveerd worden om het moedige voorbeeld van Scott te volgen en over onze liefde voor deze bijzondere Schriftuur te spreken met anderen die niet van ons geloof zijn.

In het laatste vers van het eerste hoofdstuk van 1 Nephi wordt een belangrijk thema van het Boek van Mormon beschreven. Nephi schrijft: ‘Maar zie, ik, Nephi, zal u tonen dat de tedere barmhartigheden des Heren zich uitstrekken over allen die Hij wegens hun geloof heeft uitverkoren om hen machtig te maken, zelfs tot de macht ter bevrijding toe’ (1 Nephi 1:20).

Ik wil bespreken hoe het Boek van Mormon, dat een tedere barmhartigheid van de Heer is, die voor ons in deze laatste dagen bewaard is, ons bevrijdt doordat het ons op een zuivere en ‘nauwkeurigste’ manier in de leer van Christus onderwijst.

Veel verhalen in het Boek van Mormon zijn verhalen over bevrijding. Dat Lehi met zijn gezin de wildernis in trok, had tot doel hen te behoeden voor de verwoesting van Jeruzalem. Het verhaal van de Jaredieten is een verhaal over bevrijding, en het verhaal van de Mulekieten ook. Alma de jonge werd bevrijd van zonde. Helamans moedige jongelingen bleven ongedeerd in de

strijd. Nephi en Lehi werden uit de gevangenis bevrijd. Bevrijding is een duidelijk thema in het hele Boek van Mormon.

Er zijn twee verhalen in het Boek van Mormon die veel op elkaar lijken en een belangrijke les bevatten. Het eerste staat in het boek Mosiah, te beginnen bij hoofdstuk 19. Hier lezen we over koning Limhi die in het land Nephi woont. De Lamanieten waren weer tegen het volk van Limhi ten strijde getrokken. Het gevolg van de oorlog was dat de Lamanieten koning Limhi toestonden om over zijn volk te regeren, maar ze zouden bij hen in slavernij zijn. Het was een bijzonder ongemakkelijke vrede. (Zie Mosiah 19–20.)

Toen het volk van Limhi genoeg had van het misbruik door de Lamanieten, haalden ze hun koning over om tegen de Lamanieten ten strijde te trekken. Limhi's volk werd drie keer verslagen. Er werden hun zware lasten opgelegd. Uiteindelijk werden ze heel nederig en riepen krachtig tot de Heer dat Hij hen zou bevrijden. Zie Mosiah 21:1–4. In vers 15 van hoofdstuk 21 vinden we de reactie van de Heer: 'En nu was de Heer traag om hun geroep te horen wegens hun ongerechtigheden; niettemin hoorde de Heer hun geroep en begon het hart der Lamanieten te verzachten, zodat die hun lasten begonnen te verlichten; nochtans achtte de Heer het niet goed hen uit hun knechtschap te bevrijden.'

Kort daarna arriveerde Ammon met een kleine groep mannen uit Zarahemla en samen met Gideon — een van de leiders van Limhi's volk — maakten ze een succesvol plan en ontsnapten aan de mishandeling door de Lamanieten. De Heer was traag om hun geroep te horen. Waarom? Wegens hun onrechtvaardigheid.

Het tweede verhaal lijkt veel op het eerste maar is ook anders. Het verslag staat in Mosiah 24.

Alma en zijn volk hadden zich in het land Helam gevestigd. Toen viel er een leger van de Lamanieten de grensstreken van het land binnen. Ze ontmoetten elkaar en kwamen tot een vreedzame oplossing. (Zie Mosiah 23:25–29.) Maar al gauw begonnen de Lamanieten het volk van Alma hun wil op te leggen en legden hun zware lasten op (zie Mosiah 24:8). In vers 13 lezen we: 'En het geschiedde dat de stem des Heren in hun ellende tot hen

kwam, zeggende: Heft uw hoofd op en weest welgemoed, want Ik ben mij bewust van het verbond dat gij met Mij hebt gesloten; en Ik zal Mij jegens mijn volk verbinden en hen bevrijden uit hun knechtschap.'

Het volk van Alma werd uit de handen van de Lamanieten bevrijd en ging veilig terug naar Zarahemla om met het volk daar verenigd te worden.

Wat was het verschil tussen het volk van Alma en het volk van koning Limhi? Er zijn duidelijk meerdere verschillen: het volk van Alma was vreedzaam en rechtvaardiger; zij waren al gedoopt en hadden een verbond met de Heer gesloten; zij werden nog voordat hun beproevingen begonnen nederig voor de Heer. Vanwege al die verschillen was het gepast en eerlijk dat de Heer hen snel en op wonderbaarlijke wijze bevrijdde uit de hand die hen in slavernij hield. Door deze verzen leren we over de bevrijdende macht van de Heer.

De profetieën over het leven en de zending van Jezus Christus beloven ons de bevrijding die Hij zal verschaffen. Zijn verzoening en opstanding maken het voor ons allen mogelijk om aan de lichamelijke dood te ontsnappen en, als we ons bekeren, aan de geestelijke dood te ontsnappen en de zegeningen van het eeuwige leven te ontvangen. De belofte van de verzoening en de opstanding, de belofte van bevrijding van de lichamelijke en de geestelijke dood, werd door God aan Mozes gedaan, toen Hij zei: 'Want zie, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

In tegenstelling tot de prachtige geloofsgedachten die we in de heilige Schriften vinden, merken we dat de tegengestelde krachten van het secularisme druk bezig zijn om de lang gevestigde overtuigingen te betwisten — geschriften die ons eeuwenlang tot leiding zijn geweest in het bepalen van eeuwige waarden en normen voor ons gedrag in dit leven. Zij zeggen dat de leringen in de Bijbel niet waar zijn en dat de leringen van de Meester ouderwets zijn. Zij roepen dat iedereen de vrijheid moet hebben om zijn of haar eigen normen te bepalen. Ze proberen de rechten van de gelovigen te veranderen in strijd met wat er in de Schriften en in de woorden van de profeten wordt geleerd.

Het is een grote zegen dat het verslag van de zending van onze Heer en Heiland in het Boek van Mormon is opgetekend om een tweede getuigenis toe te voegen aan de leer in de Bijbel. Waarom is het voor de wereld belangrijk om zowel de Bijbel als het Boek van Mormon te hebben? Volgens mij staat het antwoord in het dertiende hoofdstuk van 1 Nephi. Nephi schrijft: 'En de engel sprak tot mij, zeggende: Deze laatste kronieken, die gij onder de andere volken hebt gezien, zullen de waarheid bevestigen van de eerste, die van de twaalf apostelen van het Lam zijn, en zullen de duidelijke en waardevolle dingen bekendmaken die eruit zijn genomen; en zullen alle geslachten, talen en volken bekendmaken dat het Lam Gods de Zoon is van de eeuwige Vader en de Heiland der wereld; en dat alle mensen tot Hem moeten komen, of zij kunnen niet worden gered' (1 Nephi 13:40).

De Bijbel noch het Boek van Mormon is op zichzelf voldoende. Ze zijn allebei van belang om te onderwijzen in, en leren over, de volledige leer van Christus. De noodzaak van de een doet niets af aan de ander. De Bijbel en het Boek van Mormon zijn beide nodig voor onze heil en verhoging. President Ezra Taft Benson maakte het heel duidelijk toen hij zei: 'Als we de Bijbel en het Boek van Mormon samen gebruiken, beschamen ze valse leer.' ('A New Witness for Christ,' *Ensign*, november 1984, p. 8.)

Ik wil besluiten met twee verhalen — een uit het Oude Testament, het andere uit het Boek van Mormon — om te laten zien hoe de boeken harmonieus samengaan.

Het verhaal van Abraham begint met zijn bevrijding uit handen van de afgodische Chaldeeën (zie Genesis 11:27–31; Abraham 2:1–4). Hij werd later met zijn vrouw Sara uit hun verdrietige situatie gered en hun werd beloofd dat alle geslachten der aarde door hun nageslacht gezegend zouden worden (zie Genesis 18:18).

Het Oude Testament bevat het verslag van Abraham die Lot, zijn neef, meeneemt uit Egypte. Toen hij als eerste land mocht kiezen, koos Lot de vlakte van de Jordaan en zette zijn tent neer met de opening richting Sodom, een stad vol grote goddeloosheid. (Zie Genesis 13:1–12.) De meeste problemen waarmee Lot later in zijn leven te maken kreeg, en het waren er

nogal wat, kunnen teruggevoerd worden naar zijn eerdere beslissing om de deur van zijn tent richting Sodom te positioneren.

Abraham, de vader der getrouwen, had andere levenservaringen. Ook hij had veel problemen, maar hij zou een gezegend leven hebben. We weten niet in welke richting de deur van Abrahams tent was geplaatst, maar in het laatste vers van Genesis 13 krijgen we een duidelijke aanwijzing. Er staat: 'Daarna sloeg Abram [of Abraham] zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre bij Hebron, en hij bouwde daar een altaar voor de Here' (Genesis 13:18).

Hoewel ik het niet zeker weet, geloof ik persoonlijk dat de deur van Abrahams tent naar het altaar voor de Heer gericht was. Hoe trek ik die conclusie? Doordat ik het verhaal in het Boek van Mormon ken over de instructie van koning Benjamin aan zijn volk toen zij bijeenkwamen voor zijn slotrede. Koning Benjamin droeg hun op om de deur van hun tent zo te plaatsen dat hij op de tempel gericht was (zie Mosiah 2:1-6).

Wij kunnen van het kwaad en van goddeloosheid worden bevrijd door ons tot de leringen in de heilige Schriften te wenden. De Heiland is de grote Bevrijder, want Hij bevrijdt ons van dood en zonde (zie Romeinen 11:26; 2 Nephi 9:12).

Ik getuig dat Jezus de Christus is en dat we dichter tot Hem komen als we het Boek van Mormon lezen. Het Boek van Mormon is een ander testament van Jezus Christus. De eerste testamenten van Jezus Christus zijn het Oude en het Nieuwe Testament.

Nogmaals, laten wij denken aan de beschrijving die mijn vriend Scott van het Boek van Mormon gaf: 'Het is een prachtig boek.' Ik getuig tot u dat het Boek van Mormon vooral zo fantastisch is omdat het in harmonie is met de Bijbel. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Opdat de verlorenen gevonden mogen worden

Ouderling M. Russell Ballard

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Streeft u ernaar om het evangelie en de leer van Christus na te leven, dan zal de Heilige Geest u en uw gezin leiden.

Broeders en zusters, volgens de Schriften was de Liahona ‘een ronde bal van vernuftige makelij’ met twee wijzers waarvan er een de familie van vader Lehi de weg wees in de wildernis (1 Nephi 16:10).

Ik denk dat ik wel weet waarom Lehi zo verbaasd was toen hij hem voor het eerst zag, want ik herinner me nog mijn reactie toen ik voor het eerst een gps-applicatie in werking zag. Voor mij was dat een hedendaagse toepassing ‘van vernuftige makelij’. Op de een of andere manier, ik kan zelf niet bedenken hoe, kan deze kleine applicatie in mijn telefoon me precies vertellen waar ik ben en hoe ik mijn bestemming moet bereiken.

Zowel voor mijn vrouw, Barbara, als voor mij is de gps een zegen. Voor Barbara betekent het dat ze mij niet hoeft te zeggen dat ik moet stoppen om de weg te vragen; en voor mij betekent het dat ik gelijk heb als ik zeg: ‘Ik hoef niemand de weg te vragen. Ik weet precies waar ik ben.’

Broeders en zusters, we hebben een middel tot onze beschikking dat nog opmerkelijker is dan de beste gps. Iedereen raakt wel eens in zekere mate de weg kwijt. Door de ingevingen van de Heilige Geest kunnen we weer veilig op de goede weg worden gebracht, en het zoenoffer van de Heiland kan ons terugbrengen naar huis.

Zowel hele gemeenschappen als individuele personen kunnen de weg kwijt zijn. We leven nu in een tijd waarin een groot deel van deze wereld de weg kwijt is, vooral met betrekking tot gezinswaarden en -prioriteiten.

Honderd jaar geleden legde president Joseph F. Smith het verband tussen geluk en het gezin, en spoorde hij ons aan om ons op het gezin te richten: 'Er kan geen waar geluk zijn buiten het gezin. (...) Er is geen geluk zonder dienstbetoon, en er is geen groter dienstbetoon dan die waarmee het gezin tot een goddelijke instelling wordt verheven, die waardoor het gezinsleven bevorderd en behouden wordt. (...) Thuis moeten de veranderingen plaatsvinden.' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* [1998], pp. 382, 384.)

Ons gezinsleven in deze steeds materialistischer en wereldser wordende samenleving behoeft hervorming. Een overtuigend voorbeeld is de toenemende minachting voor het huwelijk in de Verenigde Staten. Eerder dit jaar schreef de *New York Times* dat 'het aantal kinderen geboren uit ongehuwde vrouwen een grens heeft overschreden: meer dan de helft van het aantal geboorten uit Amerikaanse vrouwen onder de dertig jaar is buitenechtelijk.' (Jason DeParle en Sabrina Tavernise, 'Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30', *New York Times*, 18 februari 2012, p. A1.)

We weten ook dat van de paren in de Verenigde Staten die wél trouwen, bijna de helft weer scheidt. Zelfs zij die gehuwd blijven, raken vaak de weg kwijt door toe te staan dat andere dingen hun familiebanden in de weg staan.

Net zo zorgwekkend is de steeds groter wordende kloof tussen rijk en arm en tussen hen die ernaar streven hun gezinswaarden en -verplichtingen trouw te blijven, en hen die dat hebben opgegeven. Statistisch gezien is het minder waarschijnlijk dat zij die minder geschoold zijn en daardoor een lager inkomen hebben, trouwen en naar de kerk gaan, en het is veel waarschijnlijker dat ze betrokken raken bij misdaden en dat ze buitenechtelijke kinderen krijgen. En deze trends zijn in de rest van de wereld net zo zorgwekkend. (Zie W. Bradford Wilcox en anderen, 'No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White

Working Class', op www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

Het tegenovergestelde van wat velen dachten, blijkt waar te zijn: welvaart en scholing lijken traditionele gezinnen en gezinswaarden waarschijnlijker te maken.

De ware vraag is uiteraard wat de *oorzaak* is en wat het *gevolg*. Hebben sommige lagen van de maatschappij sterkere waarden en gezinnen *omdat* ze beter geschoold en welvarender zijn, of zijn ze beter geschoold en welvarender *vanwege* hun waarden en sterke gezinnen? In deze wereldwijde kerk weten we dat het laatste het geval is. Als men zich aan de evangeliebeginselen en zijn gezin wijdt, begint men het geestelijk en vaak ook materieel beter te doen.

En natuurlijk wordt de samenleving in het algemeen ook gesterkt als de gezinnen sterker worden. Toewijding aan het gezin en aan waarden is de voornaamste *oorzaak*. Vrijwel al het andere is een *gevolg*. Als een paar trouwt en de echtelieden zich toewijden aan elkaar, vergroten zij hun kansen op economische welvaart zeer. Als kinderen in het huwelijk worden geboren en zij zowel een moeder als een vader hebben, worden hun kansen sterk vergroot en wordt het aanzienlijk waarschijnlijker dat ze een geslaagde loopbaan krijgen. En als de leden van gezinnen samen werken en spelen, bloeit hun buurt en gemeenschap op, verbetert de economie en zijn er minder kostbare overheidsvangnetten nodig.

Dus het slechte nieuws is dat de ontwrichting van het gezin heel veel kwalen veroorzaakt voor de gemeenschap en de economie. Maar het goede nieuws is dat die kwalijke trends, net als elke oorzaak en gevolg, om te keren zijn als de oorzaak wordt veranderd. Ongelijkheid is op te lossen door juiste beginselen en waarden na te leven. Broeders en zusters, ons gezin is de allerbelangrijkste *zaak* in ons leven. Als we ons wijden aan die zaak, verbeteren we elk aspect van ons leven en worden wij als leden en als kerk een voorbeeld en een baken voor alle mensen op aarde.

Maar dit is niet zo makkelijk in een wereld waarin het hart in veel verschillende richtingen wordt getrokken en waar de hele planeet voortdurend lijkt te bewegen en te veranderen met een

voorheen onvoorstelbare snelheid. Niets blijft lang hetzelfde. Stijlen, trends, rages, politieke correctheid en zelfs de visie op goed en kwaad verschuiven en veranderen. Zoals de profeet Jesaja voorspelde wordt kwaad voorgesteld als goed en goed als kwaad (zie Jesaja 5:20).

De geestelijke kloof wordt zelfs breder naarmate het kwaad misleidender en subtieler wordt en het de mensen meer aantrekt als een duistere magneet, net zoals het evangelie van waarheid en licht de oprechten van hart en de edelen der aarde aantrekt die streven naar wat moreel juist en goed is.

We mogen dan relatief klein in aantal zijn, maar als leden van de kerk kunnen we deze breder wordende kloven overbruggen. We kennen de kracht van christelijk dienstbetoon die Gods kinderen bij elkaar brengt, ongeacht hun geestelijke of hun economische status. Een jaar geleden nodigde het Eerste Presidium ons uit om deel te nemen aan een dag van dienstbetoon om het 75-jarig jubileum van het welzijnsprogramma te vieren, dat mensen helpt om zelfredzamer te worden. Onze leden over de hele wereld doneerden miljoenen manuren.

De kerk is een meerpaal in deze stormachtige zee, een anker in de roerige wateren van verandering en verdeling, en een baken voor hen die rechtschapenheid op prijs stellen en ernaar streven. De Heer gebruikt deze kerk als een middel om zijn kinderen over de hele wereld de bescherming van zijn evangelie aan te bieden.

De geest van Elia, die geen grenzen kent, is ook een grote hulp om de doeleinden van de Heer met betrekking tot de eeuwige bestemming van zijn kinderen te bereiken. Met de woorden van Maleachi: de Heilige Geest voert 'het hart der vaders terug [...] tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders' (Maleachi 4:6).

De kerk is een voorbeeld van dit terugvoeren van het hart, wat een katalysator ten goede is in de wereld. Onder de kerkleden die in de tempel zijn getrouwd en die geregeld de zondagsdiensten bijwonen, is het echtscheidingspercentage aanzienlijk lager dan dat in de wereld, blijven de gezinsbanden nauwer en onderhouden de gezinsleden beter het onderlinge contact. De gezondheid in onze gezinnen is beter en we leven

enkele jaren langer dan de gemiddelde bevolking. We dragen per hoofd van de bevolking meer bij aan hulp voor mensen in nood en het is waarschijnlijker dat we een hogere opleiding volgen. Ik wijs niet op deze zaken omdat ik wil opscheppen, maar om te getuigen dat het leven beter (en veel gelukkiger) is als het hart tot de familie wordt teruggevoerd en het gezin in het licht van het evangelie van Christus leeft.

Dus wat kunnen we doen om de weg niet kwijt te raken? Ik wil allereerst voorstellen dat we *prioriteiten stellen*. Maak alles wat u buitenshuis doet ondergeschikt aan, en ter ondersteuning van, wat er thuis gebeurt. U herinnert zich de raad van president Harold B. Lee dat 'het belangrijkste werk dat u ooit zult verrichten, binnen de muren van uw eigen huis ligt' (*Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee* [2000], p. 134) en de tijdloze woorden van president David O. McKay: 'Geen enkel ander succes weegt op tegen falen in het gezin' (aangehaald door J. E. McCulloch in *Home: Home: The Savior of Civilization* [1924], p. 42; Conference Report, april 1935, p. 116).

Richt uw leven zo in dat er tijd is voor gebed, schriftstudie en gezinsactiviteiten. Geef uw kinderen taken in het huishouden waardoor ze leren werken. Leer ze dat naleven van het evangelie hen zal weghouden bij de vuiligheid, seksuele bandeloosheid en het geweld van het internet, de media en games. Ze gaan dan niet verloren, maar worden beter voorbereid op het dragen van verantwoordelijkheid, die hen ooit zal worden gegeven.

Ten tweede moeten we de dingen in de *juiste volgorde* doen! Eerst een huwelijk, dan een gezin. Te veel mensen in de wereld zijn deze natuurlijke volgorde vergeten, en denken dat ze die kunnen veranderen of zelfs omdraaien. Laat angst plaatsmaken voor geloof. Vertrouw erop dat Gods macht u zal leiden.

En diegenen onder u die nog niet getrouwd zijn, besteed grote aandacht aan het zoeken naar uw eeuwige partner. Jonge mannen, denk aan wat president Joseph F. Smith heeft gezegd: 'Vrijgezel zijn kan, oppervlakkig bekeken, het idee geven dat het aantrekkelijk is omdat het een minimum aan verantwoordelijkheid met zich meebrengt. De vrijheid die zij zich op hun leeftijd veroorloven, doet hen afdwalen van de paden van plicht en verantwoordelijkheid. (...) Hun zusters zijn de

slachtoffers (...) en zouden trouwen als ze dat konden, en zouden blijmoedig de verantwoordelijkheid van een gezinsleven op zich nemen.' (*Gospel Doctrine*, 5e editie [1939], p. 281.)

En, jonge vrouwen, daar wil ik aan toevoegen dat jullie deze verantwoordelijkheid ook niet uit het zicht moeten verliezen. Geen enkele loopbaan kan je zoveel voldoening geven als kinderen opvoeden. En als je zo oud bent als ik, zie je dat des te beter in.

Ten derde, echtgenoten en echtgenotes, u moet *gelijkwaardige huwelijkspartners* zijn. Lees de gezinsproclamatie vaak en houd u eraan. Vermijd elke onrechtvaardige heerschappij. Niemand is de baas over een huwelijkspartner of over kinderen; God is de Vader van ons allen en heeft ons het voorrecht gegeven om een eigen gezin te hebben, een voorrecht dat Hij voorheen alleen genoot, om ons te helpen meer te worden zoals Hij. Wij, als zijn kinderen, zouden thuis moeten leren om God lief te hebben en te weten dat we Hem om de hulp kunnen vragen die we nodig hebben. Iedereen, gehuwd of ongehuwd, kan gelukkig zijn en steun bieden aan andere gezinsleden, wat voor gezin dat ook is.

En tot slot: maak gebruik van de *hulpbronnen* die de kerk voor het gezin heeft. Gezinnen kunnen voor de opvoeding van kinderen gebruikmaken van de hulp die de wijk kan bieden. Steun de leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties en maak in samenwerking met hen optimaal gebruik van de jongeren- en gezinsprogramma's van de kerk. Denk aan een andere inzichtelijke uitspraak van president Lee, dat de kerk de steiger is waarmee we aan een eeuwig gezin bouwen. (Zie *Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee* [2000], p. 148.)

Als u of uw gezin nou om de een of andere reden de weg kwijt is, dan hoeft u slechts de leringen van de Heiland uit Lucas 15 toe te passen om uw koers te corrigeren. In dat hoofdstuk vertelt de Heiland over een herder die naar zijn verloren schaap zoekt, een vrouw die naar een kwijtgeraakte munt zoekt, en het welkom dat de verloren zoon bij zijn thuiskomst krijgt. Waarom gaf Jezus deze gelijkenissen? Hij wilde dat wij wisten dat geen van ons ooit zo de weg kwijt kan zijn dat we de weg niet kunnen terugvinden door zijn verzoening en leringen.

Streeft u ernaar om het evangelie en de leer van Christus na te leven, dan zal de Heilige Geest u en uw gezin leiden. Dan hebt u een geestelijke gips om u altijd te vertellen waar u bent en waar u heengaat. Ik getuig dat de herrezen Heiland van de mens ons allen liefheeft en dat Hij heeft beloofd dat als wij Hem volgen, Hij ons veilig terug zal leiden naar onze hemelse Vader. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De visie om te handelen

Ouderling O. Vincent Haleck

van de Zeventig

Als we voorspoed willen in plaats van een losgeslagen volk, moeten we een visioen van onze mogelijkheden hebben zoals de Heiland dat doet.

Net zoals alle goede ouders wilden mijn ouders het beste voor hun kinderen. Mijn vader was geen lid van de kerk. Vanwege de toen abnormale omstandigheden hadden mijn ouders besloten dat mijn broers en zussen en ik vanuit ons huis op het eiland Amerikaans-Samoa (in de Grote Oceaan) naar de Verenigde Staten moesten verhuizen om daar naar school te gaan.

Mijn ouders vonden het moeilijk om ons te laten gaan, vooral mijn moeder. Ze wisten dat we tegen ongekende moeilijkheden aan zouden lopen in onze nieuwe omgeving. Nochtans zetten ze met geloof en vastberadenheid hun plan door.

Omdat mijn moeder in de kerk was opgegroeid, was ze bekend met de beginselen vasten en gebed. Mijn beide ouders hadden het gevoel dat ze de zegeningen van de hemel nodig hadden om hun kinderen bij te staan. Met die houding begonnen ze één dag per week voor ons te vasten en te bidden. Hun visie hield in dat ze hun kinderen op een mooie toekomst wilden voorbereiden. Ze handelden naar hun visie en oefenden geloof door de zegeningen van de Heer over ons af te smeken. Door vasten en gebed ontvingen ze de zekerheid, troost en gemoedsrust dat alles goed zou komen.

Hoe kunnen we te midden van alle moeilijkheden de visie ontwikkelen om datgene te doen wat ons dichterbij tot de Heiland brengt? In het boek Spreuken staat de volgende waarheid: 'Als er geen visioen is, raakt een volk losgeslagen' (Spreuken 29:18, HSV). Als we voorspoed willen in plaats van een losgeslagen

volk, moeten we een visioen van onze mogelijkheden hebben zoals de Heiland dat doet.

De Heiland zag meer in de nederige vissers die Hij riep om Hem te volgen dan dat zij aanvankelijk in zichzelf zagen. Hij voorzag wie ze zouden worden. Hij kende hun goedheid en potentieel, en riep hen toen. Ze hadden in het begin nog niet veel ervaring, maar doordat ze Hem volgden, zagen ze zijn voorbeeld, erkenden ze zijn leer en werden ze zijn discipelen. Op een gegeven moment lieten sommige van zijn discipelen Hem in de steek omdat zijn woorden te hard op hen overkwamen. Jezus was zich bewust dat anderen hem misschien ook zouden verlaten en stelde de Twaalf de vraag: 'Gij wilt toch ook niet weggaan?' (Johannes 6:67). Het antwoord van Petrus geeft aan hoe hij inmiddels was veranderd en was gaan inzien wie de Heiland was. 'Tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven' (Johannes 6:68), zei hij.

Met die visie konden deze getrouwe, toegewijde discipelen na het vertrek van de Heiland wonderbaarlijke dingen tot stand brengen op hun reizen om het evangelie te verkondigen en de kerk te vestigen. Uiteindelijk brachten enkelen het hoogste offer voor hun getuigenis.

Er staan nog meer voorbeelden in de Schriften van mensen die handelden naar de evangelievisie die ze hadden. De profeet Alma kreeg de juiste visie toen hij Abinadi moedig leer uiteen hoorde zetten en zijn getuigenis hoorde geven aan koning Noach. Hij handelde naar de leer van Abinadi en bracht zijn woorden over op anderen. Velen die in zijn woorden geloofden, lieten zich door hem dopen (zie Mosiah 17:1-4; 18:1-16). Terwijl de apostel Paulus de heiligen vervolgde, bekeerde hij zich op de weg naar Damascus en ging daarna tot actie over door te onderwijzen over en te getuigen van Christus (zie Handelingen 9:1-6, 20-22, 29).

Vandaag de dag geven veel jonge mannen, jonge vrouwen en echtparen gehoor aan de oproep van de profeet van God om op zending te gaan. Gelovig en moedig laten zij huis en haard achter omdat ze er sterk in geloven dat ze op zending veel goeds teweeg kunnen brengen. Door te dienen overeenkomstig hun visie zijn zij velen tot zegen en ondergaan daarbij zelf een levensveranderend proces. In de vorige algemene conferentie

bedankte president Monson ons voor alle diensten die wij voor anderen verricht hebben. Hij wees ons nog eens op de taak om als Gods werktuig zijn kinderen op aarde tot zegen te zijn (zie 'Tot we elkaar weerzien', *Liahona*, november 2011, p. 108). Het heeft mij verblijd om te zien dat die opdracht wordt uitgevoerd. De leden van de kerk hebben naar zijn visie gehandeld.

De Heiland begreep dat wij hulp nodig zouden hebben en zei voordat Hij wegging: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten' (Johannes 14:18). Hij zei tegen zijn discipelen: 'De Trooster, de heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb' (Johannes 14:26). Het gaat om dezelfde Heilige Geest die ons kan motiveren en in staat kan stellen om gehoor te geven aan de leringen van de Heiland en onze hedendaagse profeten en apostelen.

Als we naar de leer van onze leiders handelen, ontwikkelen we een ruimer begrip van het toekomstbeeld dat de Heiland van ons heeft. Tijdens deze conferentie hebben we geïnspireerde raad van profeten en apostelen gekregen. Bestudeer hun woorden en denk er goed over na. Zoek de Heilige Geest, zodat die u kan helpen inzien hoe ze betrekking op uw leven hebben. Oefen met behulp van die visie geloof uit en handel naar hun raad.

Bestudeer de Schriften met het doel om meer kennis en licht te ontvangen over de boodschap die er voor u in staat. Overpeins ze in uw hart en sta open voor inspiratie. Handel dan naar de inspiratie die u ontvangt.

Onze ouders kwamen tot het inzicht dat handelen vasten en bidden betekent. Alma gaf aan dat men door vasten en gebed meer zekerheid krijgt. Hij zei: 'Ik heb vele dagen gevast en gebeden om deze dingen voor mijzelf te kunnen weten' (Alma 5:46). Ook wij komen door vasten en gebed te weten hoe we met problemen omgaan.

We maken wel eens moeilijke dingen mee, waardoor onze visie vervaagt en het moeilijk wordt om te geloven dat het ons allemaal gaat lukken. We krijgen het vaak zo druk dat we het gevoel krijgen dat we het niet meer aankunnen. Hoewel we allemaal anders zijn, stel ik nederig dat we ons moeten concentreren op de visie van de Heiland en zijn leer. Wat zag Hij

in Petrus, Jakobus, Johannes en de andere apostelen dat Hij zich geïnspireerd voelde om hen te vragen om Hem te volgen? Net zoals Hij dat van hen had, heeft de Heiland ook een helder beeld voor ogen van wie wij kunnen worden. Om ons te kunnen concentreren op wat belangrijk is en wat eeuwig geluk en grote vreugde brengt, moeten wij net zoveel geloof en moed als de eerste apostelen ontwikkelen.

Als we het leven en de leer van onze Heiland bestuderen, zien we dat Hij Zich onder het volk begaf en onderwees, bad, opbouwde en genas. Als we van zijn voorbeeld leren en doen wat Hij deed, beginnen we in te zien wie we kunnen worden. Met behulp van de Heilige Geest zult u inzichten krijgen om nog meer goede werken te verrichten. Daardoor vinden er veranderingen plaats en zult u zich een levenspatroon eigen maken dat u en uw gezin tot zegen is. Tijdens zijn bediening aan de Nephieten vroeg de Heiland: 'Wat voor mannen behoort gij daarom te zijn?' En zelf gaf Hij het antwoord: 'Zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27). We hebben zijn hulp nodig als we willen worden zoals Hij. Hij heeft ons de weg gewezen: 'Daarom, bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan; want hij die bidt, ontvangt; en voor hem die klopt, zal worden opengedaan' (3 Nephi 27:29).

Ik weet dat we, als we onszelf gaan zien zoals de Heiland ons ziet en we daarnaar handelen, op onverwachte manieren gezegend worden. Door de visie die mijn ouders hadden werd ik niet alleen in mijn opleiding gezegend. Ik werd ook in een omgeving geplaatst waar ik het evangelie heb gevonden en aangenomen. Wat nog belangrijker is: ik leerde hoeveel het betekent om goede en getrouwe ouders te hebben. Eenvoudig gezegd werd mijn leven voor altijd veranderd.

De visie van mijn ouders zette hen aan tot vasten en gebed voor het welzijn van hun kinderen. De visie van de apostelen vanouds zette hen aan om de Heiland te volgen. Op dezelfde wijze kan onze visie ons inspireren en helpen in actie te komen. Broeders en zusters, de visie, het geloof en de moed om te handelen zijn altijd onder ons geweest. Kijkt u eens waar we zijn beland en welke zegeningen we ontvangen hebben! Geloof dat

Hij u kan zegenen met een levensvisie en met de moed om te handelen.

Ik getuig tot u dat de Heiland het verlangen heeft dat wij naar Hem terugkeren. Om dat te doen, moeten we geloof hebben om tot actie over te gaan — om Hem te volgen en zoals Hij te worden. Op verschillende momenten in ons leven reikt Hij ons de hand:

‘Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

‘want mijn juk is zacht en mijn last is licht’ (Matteüs 11:29–30).

Net zoals de Heiland veel potentieel in zijn discipelen vanouds zag, ziet Hij dat ook in ons. Laten we het beeld dat de Heiland van ons heeft voor ogen hebben. Ik bid dat we die visie mogen hebben, en het geloof en de moed om te handelen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Alleen volgens de beginselen der gerechtigheid

Ouderling Larry Y. Wilson

van de Zeventig

Verstandige ouders bereiden hun kinderen erop voor om het zonder hen te kunnen redden. Ze voorzien in gelegenheden tot groei terwijl de kinderen de geestelijke rijpheid verwerven om hun keuzevrijheid goed te gebruiken.

Toen we ongeveer een maand getrouwd waren, maakten mijn vrouw en ik een lange autorit. Zij reed en ik probeerde me te ontspannen. Ik zeg *probeerde* want de snelweg waarover we reden stond bekend om zijn snelheidscontroles en mijn vrouw had in die tijd last van een zware rechtervoet. Ik zei: 'Je rijdt te hard. Ga eens wat langzamer.'

Nou, dacht mijn kersverse bruid, ik rij al bijna tien jaar en behalve mijn rijinstructeur heeft nog nooit iemand me gezegd hoe ik moet rijden. Dus antwoordde ze: 'Wat geeft jou het recht om mij te zeggen hoe ik moet rijden?'

Dat had ik eerlijk gezegd helemaal niet verwacht. Ik probeerde dus zo goed mogelijk mijn nieuw verworven verantwoordelijkheid van gehuwde man te laten gelden. Dus zei ik: 'Ik weet het niet — omdat ik je man ben en het priesterschap draag.'

Broeders, een snelle tip: mocht u ooit in zo'n situatie terechtkomen, dan is dat *niet* de juiste reactie. Ik ben blij dat ik u kan vertellen dat het de enige keer was dat ik die fout maakte.

In de Leer en Verbonden staat dat het recht tot het gebruik van het priesterschap thuis of ergens anders rechtstreeks verband houdt met rechtschapenheid: 'De machten des hemels kunnen niet beheerst noch aangewend worden, dan alleen volgens de beginselen der gerechtigheid.'¹ Verder staat er dat we die macht verliezen als we zeggenschap of heerschappij of dwang op de ziel [van anderen] uitoefenen, in *enige* mate van onrechtvaardigheid.'²

Die tekst betekent dat we moeten leiden volgens 'beginselen der gerechtigheid'. Dergelijke beginselen zijn zowel op leiders van de kerk van toepassing als op alle vaders en moeders thuis.³ We verliezen ons recht op de Geest van de Heer *en* op elke bevoegdheid die we van God hebben ontvangen, als we op een onrechtvaardige manier heerschappij over iemand anders uitoefenen.⁴ We denken misschien dat dergelijke methoden voor het welzijn van die persoon zijn. Maar altijd als we iemand tot rechtschapenheid dwingen die zijn of haar eigen morele keuzevrijheid *kan* en *zou moeten* gebruiken, handelen we onrechtvaardig. Als er voor iemand duidelijke grenzen *moeten* worden gesteld, moeten we die grenzen altijd met veel liefde en geduld hanteren en wel zo dat er eeuwige beginselen worden geleerd.

We kunnen anderen niet eenmaal niet dwingen om het juiste te doen. De Schriften maken duidelijk dat God geen dwang gebruikt. Dwang leidt tot wrevel. Dwang roept wantrouwen op en geeft mensen het gevoel dat ze onbekwaam zijn. Kansen om te leren gaan verloren als degenen die controle uitoefenen hoogmoedig aannemen dat zij alle goede antwoorden hebben. In de Schriften staat dat 'het de aard en neiging is van bijna alle mensen' om dergelijke 'onrechtvaardige heerschappij'⁵ uit te oefenen, dus we moeten ons ervan bewust zijn dat we gemakkelijk in die val kunnen lopen. Vrouwen oefenen soms ook onrechtvaardige heerschappij uit, al betreft het probleem in de Schriften vooral mannen.

Onrechtvaardige heerschappij gaat vaak gepaard met voortdurende kritiek en het weerhouden van goedkeuring of liefde. De ander heeft het gevoel dat hij het nooit goed doet bij dergelijke leiders of ouders en altijd in gebreke blijft. Wijze ouders moeten afweten of hun kinderen klaar zijn om hun eigen

keuzes te maken in een bepaald aspect van hun leven. Ouders die *alle* macht tot besluitvorming naar zich toe trekken en dat als hun 'recht' beschouwen, beperken de groei en ontwikkeling van hun kinderen ernstig.

Onze kinderen zijn slechts gedurende een beperkte tijd in ons huis. Als we hun de teugels van hun morele keuzevrijheid pas in handen geven als ze het huis verlaten, hebben we te lang gewacht. Zij ontwikkelen niet opeens het vermogen om verstandige beslissingen te nemen als ze thuis nooit de vrijheid hebben gehad om belangrijke beslissingen te nemen. Dergelijke kinderen komen vaak ofwel in opstand tegen die dwang ofwel zijn ze gehandicapt in hun vermogen om zelfstandig beslissingen te nemen.

Verstandige ouders bereiden hun kinderen erop voor om het zonder hen te kunnen redden. Ze voorzien in gelegenheden tot groei terwijl de kinderen de geestelijke rijpheid verwerven om hun keuzevrijheid goed te gebruiken. En dat betekent inderdaad dat kinderen soms fouten maken en ervan leren.

In ons gezin ontstond er op een gegeven ogenblik een situatie die ons een uitstekende kans bood om onze kinderen te leren hoe ze de juiste keuzes konden maken. Onze dochter blonk in haar kinderjaren uit in voetbal. In een bepaald jaar haalde haar elftal zelfs de finale, en geloof het of niet, die finale zou op zondag worden gespeeld. Als jonge tiener had Mary jarenlang geleerd dat de sabbat voor rust en geestelijke vernieuwing bestemd was, niet voor recreatie. Maar ze werd onder druk gezet door haar coaches en ploeggenoten, en ze wilde haar ploeg niet in de steek laten.

Ze vroeg ons wat ze moest doen. Mijn vrouw en ik hadden die beslissing makkelijk voor haar kunnen maken. Maar na gebedsvolle afweging besloten we dat onze dochter in dit geval klaar was om geestelijk verantwoordelijk te zijn voor haar eigen beslissing. We lazen enkele verzen in de Schriften met haar en moedigden Mary aan om erover te bidden en denken.

Na een paar dagen maakte ze haar beslissing bekend. Ze zou op zondag aan de wedstrijd meedoen. Wat moesten we doen? Nadat we er nog wat over gepraat hadden en door de Geest gerustgesteld waren, deden we wat we beloofd hadden en

stonden haar toe om te spelen. Toen de wedstrijd afgelopen was, liep Mary langzaam naar haar moeder. 'O, mam,' zei ze, 'dat was een *afschuwelijk* gevoel. Zo wil ik me nooit meer voelen. Ik speel nooit meer een wedstrijd op de sabbatdag.' En dat deed ze ook niet.

Het beginsel van de sabbat heiligen was nu een deel van Mary geworden. Als we haar gedwongen hadden om niet te spelen, hadden we haar een waardevolle, krachtige leerervaring met de Geest onthouden.

U ziet dat we, als we kinderen hun keuzevrijheid goed helpen gebruiken, ze moeten leren hoe ze kunnen bidden en antwoord op hun gebed ontvangen. Ook is onderwijs in de waarde en het doel van gehoorzaamheid noodzakelijk, evenals in andere essentiële beginselen van het evangelie.⁶

Wij hebben besloten dat bij het grootbrengen van onze kinderen ons belangrijkste doel was om onze kinderen een eigen band met de hemel te laten krijgen. We wisten dat ze uiteindelijk op de Heer moesten vertrouwen en niet op ons. Brigham Young heeft gezegd: 'Als ik onderscheid moest maken tussen alle taken die de mensenkinderen hebben, (...) dan zou ik de taak om de Here God te zoeken bovenaan zetten, tot wij het communicatiekanaal van de hemel naar de aarde openstellen — van God naar onze ziel.'⁷

Mary had in andere, eerdere omstandigheden al antwoord op haar gebeden gekregen en we vertrouwden er dus op dat onze dochter dit deel van de communicatie met de hemel aan het ontwikkelen was. Aldus leerde ze iets positiefs uit haar ervaring en was zij toegerust om in de toekomst betere keuzes te maken. Zonder die verbinding met de Geest kunnen zowel kinderen als ouders allerlei slechte beslissingen goedpraten onder het mom van de uitoefening van hun keuzevrijheid. De belofte in de Schriften luidt dat 'zij die wijs zijn (...) en de Heilige Geest tot hun gids hebben genomen (...) niet misleid [worden]'.⁸

Een andere tragische bijwerking van onrechtvaardige heerschappij kan een verlies van het vertrouwen in Gods liefde zijn. Ik ken mensen die te maken hadden met dwingende, overheersende leiders of ouders, en zij vonden het echt moeilijk

om de liefde van onze hemelse Vader te voelen die hen zou steunen en stimuleren op het pad van rechtschapenheid.

Willen we de mensen over wie wij als rentmeester gesteld zijn helpen om die belangrijke band met de hemel te krijgen, dan moeten we een ouder en leider zijn zoals die in Leer en Verbonden 121 wordt beschreven. We moeten ‘alleen [met] overreding, lankmoedigheid, mildheid en zachtmoedigheid, en [met] ongeveer liefde’ handelen.⁹ President Henry B. Eyring heeft gezegd: ‘Van alle hulp die we deze jonge mensen kunnen geven, is de belangrijkste toch wel dat we ze ons vertrouwen laten merken dat ze op het pad terug naar God zijn en dat ze het kunnen halen.’¹⁰

Nu we nadenken over de beginselen die ons in de kerk en thuis zouden moeten leiden, wil ik eindigen met een voorbeeld uit de biografie van president Thomas S. Monson. Ann Dibb, dochter van president en zuster Monson, zegt dat haar vader bij haar binnenkomst in het huis waarin ze is opgegroeid nog steeds zegt: ‘Hé, kijk nou eens! Wie hebben we daar? Wat fijn dat je er bent! En wat ben je mooi!’ Ze vervolgt: ‘Mijn ouders geven me altijd een compliment, ongeacht hoe ik eruit zie of wat ik doe (...). Als ik mijn ouders bezoek, weet ik dat ik ze me lief hebben, dat ik complimenten krijg, dat ik me welkom voel, dat ik thuis ben.’¹¹

Broeders en zusters, dat is de methode van de Heer. Zelfs als u in het verleden slecht behandeld bent, weet ik dat de Heer wil dat u tot Hem komt.¹² Hij heeft *iedereen* lief. Hij heet *iedereen* welkom. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Leer en Verbonden 121:36.
2. Leer en Verbonden 121:37; cursivering toegevoegd.
3. Zie Neal A. Maxwell, ‘Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror’, *Ensign*, november 1990, pp. 14–16.
4. Zie Leer en Verbonden 121:37.
5. Leer en Verbonden 121:39.
6. Zie Leer en Verbonden 68:25–29.
7. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 44.
8. Leer en Verbonden 45:57.
9. Leer en Verbonden 121:41.
10. Henry B. Eyring, ‘Help hen op weg naar huis’, *Liahona*, mei 2010, p. 25.
11. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), p. 372.
12. Zie Matteüs 11:28.

Was het de moeite waard?

Ouderling David F. Evans

van de Zeventig

Mensen om wie wij geven op natuurlijke en normale wijze over het evangelie vertellen zal de vreugde en het werk van ons leven worden.

In deze conferentie en in andere onlangs gehouden vergaderingen¹ hebben velen van ons zich afgevraagd: ‘Wat kan ik doen om bij te dragen aan de vestiging van de kerk van de Heer en ware groei mee te maken waar ik woon?’

Bij deze en andere belangrijke ondernemingen is ons belangrijkste werk altijd binnen ons eigen gezin.² Het gezin is de plek waar de kerk werkelijk wordt gevestigd en er ware groei plaatsvindt.³ We behoren onze kinderen de beginselen en leerstellingen van het evangelie bij te brengen. We behoren ze te helpen om geloof te hebben in Jezus Christus en ze voor te bereiden op de doop als ze acht jaar oud zijn.⁴ We moeten zelf getrouw zijn zodat ze ons voorbeeld zien in liefde voor de Heer en voor zijn kerk. Daardoor kunnen onze kinderen vreugde vinden in het onderhouden van de geboden, gelukkig zijn in het gezin en dienstbaar zijn voor anderen. We behoren thuis het voorbeeld te volgen waar Nephi het over had toen hij zei:

‘Want wij arbeiden ijverig om (...) onze kinderen (...) ertoe te bewegen in Christus te geloven en met God te worden verzoend; (...)

‘(...) wij spreken over Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren over Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen zullen weten op welke Bron zij mogen vertrouwen voor vergeving van hun zonden.’⁵

We doen hard ons best om onze kinderen die zegeningen te bieden door met ze naar de kerk te gaan, gezinsavond te houden en samen in de Schriften te lezen. We bidden dagelijks met ons gezin, nemen roepingen aan, bezoeken de zieken en de eenzamen, en doen andere dingen om onze kinderen te laten zien dat we van ze houden en van onze hemelse Vader, zijn Zoon en hun kerk.

Wij spreken en profeteren van Christus als we een gezinsavondles geven of bij een kind gaan zitten om hem te vertellen dat we van hem of haar houden, en ons getuigenis van het herstelde evangelie te geven.

We kunnen schrijven over Christus door brieven te schrijven aan mensen die weg zijn. Zendelingen in het zendingsveld, zoons of dochters in de strijdkrachten, en al onze andere dierbaren zijn onze brieven tot zegen. Brieven van thuis zijn meer dan een snel e-mailtje. Een echte brief kan je iets tastbaars geven om vast te houden, over na te denken en te koesteren.

We helpen onze kinderen om op de verzoening van de Heiland te vertrouwen en de vergiffenis van een liefhebbende hemelse Vader te leren kennen door in ons eigen ouderschap liefde en vergiffenis te schenken. Met liefde en vergiffenis halen we niet alleen de band met onze kinderen aan, maar versterken we ook hun geloof dat hun hemelse Vader ze liefheeft en dat Hij ze zal vergeven als ze ernaar streven om zich te bekeren en het beter te doen en beter te leven. Ze vertrouwen op die waarheid omdat ze dit ook met hun aardse ouders hebben meegemaakt.

Naast het werk dat we in ons eigen gezin doen, hebben we van Nephi geleerd: 'wij arbeiden ijverig om (...) onze broeders [...] ertoe te bewegen in Christus te geloven en met God te worden verzoend'.⁶ Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft ieder van ons de zegening en plicht om anderen over het evangelie te vertellen. Sommigen die het evangelie nodig hebben, zijn nog geen lid van de kerk. Sommigen bevonden zich al eens onder ons, maar moeten opnieuw de vreugde voelen die ze hadden toen ze eerder in hun leven het evangelie aannamen. De Heer heeft zowel degene lief die het evangelie nog nooit heeft gehad als degene die naar Hem terugkeert.⁷ Het is allemaal hetzelfde werk. Het gaat

om de waarde van een ziel, wat de toestand van die ziel ook is, want die waarde is groot voor onze hemelse Vader, zijn Zoon en ons.⁸ Het werk van onze hemelse Vader en zijn Zoon is 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven tot stand te brengen'⁹ van al zijn kinderen, ongeacht hun huidige omstandigheden. Het is ons een zegen om te helpen met dit grote werk.

President Thomas S. Monson heeft uitgelegd hoe we kunnen helpen: 'Onze zendingservaringen moeten recent zijn. Het volstaat niet om achterover te leunen en aan vroegere ervaringen te denken. Voor voldoening moet u voortdurend op een natuurlijke, normale wijze mensen over het evangelie vertellen.'¹⁰

Mensen om wie wij geven op natuurlijke en normale wijze over het evangelie vertellen zal de vreugde en het werk van ons leven worden. Ik zal u vertellen over twee van die ervaringen.

Dave Orchard groeide op in Salt Lake City, waar de meeste van zijn vrienden lid van de kerk waren. Ze hadden veel invloed op hem. En de kerkleiders in zijn buurt nodigden hem voortdurend uit voor activiteiten. Zijn vrienden deden hetzelfde. Hoewel hij toen geen lid van de kerk werd, was hij in zijn jonge jaren gezegend door de invloed van goede mormoonse vrienden en activiteiten van de kerk. Toen hij ging studeren, verliet hij het ouderlijk huis en de meeste vrienden gingen op zending. Hij miste hun invloed op zijn leven.

Een van Davids schoolvrienden was achtergebleven. Deze vriend sprak elke week met zijn bisschop om zijn leven weer op orde te brengen en in aanmerking te komen voor een zending. Hij werd Dave's kamergenoot. En natuurlijk was het volkomen normaal dat hij met Dave besprak waarom hij niet op zending was en regelmatig gesprekken had met de bisschop. De vriend sprak zijn dank en respect voor zijn bisschop uit en voor de kans om zich te bekeren en te dienen. Toen vroeg hij Dave of hij mee wilde komen naar het volgende gesprek. Wat een uitnodiging! Maar vanwege hun vriendschap en omstandigheden was dat heel natuurlijk en normaal.

Dave stemde ermee in en had al gauw zelf gesprekken met de bisschop. Dit bracht Dave ertoe om een afspraak te maken met de zendelingen. Hij kreeg een getuigenis dat het evangelie waar is en maakte een afspraak voor een doopdatum. Dave werd

gedoopt door zijn bisschop. En een jaar later trouwden Dave Orchard en Katherine Evans in de tempel. Ze hebben vijf prachtige kinderen. Katherine is mijn jongere zus. Ik zal altijd dankbaar zijn voor deze goede vriend die Dave met de hulp van een fijne bisschop in de kerk bracht.

Toen Dave over zijn bekering vertelde en zijn getuigenis gaf van deze gebeurtenissen, stelde hij zelf de vraag: 'Was het de moeite waard? Was al die moeite van vrienden en jongerenleiders en mijn bisschop al die jaren lang de moeite van de doop van slechts één jongen waard?' Hij wees op Katherine en zijn vijf kinderen en zei: 'Nou, wat mijn vrouw en onze vijf kinderen betreft is het antwoord ja.'

Als we andere mensen over het evangelie vertellen, gaat het nooit slechts om 'één jongen'. Telkens als er een bekering plaatsvindt of iemand zich weer tot de Heer wendt, wordt er een gezin gered. Alle kinderen van Dave en Katherine hebben in hun jeugd het evangelie aanvaard. Eén dochter en twee zoons zijn op zending geweest en een zoon heeft zojuist zijn zendingsoproep gekregen voor het Duitstalige Alpenzendingsgebied. De twee oudsten zijn in de tempel getrouwd en de jongste gaat naar de middelbare school, de kinderen zijn in alle opzichten getrouw. Was het de moeite waard? Ja hoor, het was de moeite waard.

Zuster Eileen Waite woonde de ringconferentie bij waar Dave Orchard over zijn bekering vertelde. Die hele conferentie kon ze alleen maar denken aan haar eigen familie, en met name haar zus, Michelle, die al heel lang niet meer naar de kerk ging. Michelle was gescheiden en probeerde in haar eentje vier kinderen op te voeden. Eileen had de ingeving om haar een boek van ouderling M. Russell Ballard te sturen, *Our Search for Happiness*, en haar getuigenis. En dat deed ze. Meteen de daaropvolgende week vertelde een andere vriendin dat ook zij de ingeving had gehad om contact op te nemen met Michelle. Die vriendin schreef Michelle een briefje waarin ze haar getuigenis gaf en haar liefde voor haar uitsprak. Is het niet interessant om te zien hoe vaak de Geest op meerdere mensen inwerkt om iemand te helpen die dat nodig heeft?

De tijd verstreek. Michelle belde Eileen en bedankte haar voor het boek. Ze zei dat ze begon in te zien dat er een geestelijke

leegte in haar leven was. Eileen zei dat ze wist dat de gemoedsrust die ze zocht in het evangelie te vinden was. Ze zei dat ze van haar hield en dat ze wilde dat ze gelukkig was. Michelle begon veranderingen aan te brengen in haar leven. Al gauw ontmoette ze een fijne man die actief was in de kerk. Ze trouwden en een jaar later werden ze in de Ogdentempel (Utah) aan elkaar verzegeld. Onlangs is haar zoon van 24 gedoopt.

De anderen in Michelle's familie en alle anderen die nog niet weten dat deze kerk waar is, nodig ik uit om met gebed overwegen of de kerk waar is. Sta uw familie, vrienden, en de zendelingen toe u daarbij te helpen. En als u dan weet dat zij waar is, en dat is ze, voeg u dan bij ons door u te laten dopen.

Dit verhaal is nog niet ten einde, maar deze fijne vrouw en haar gezin zijn gezegend doordat mensen die haar liefhadden gehoor gaven aan een ingeving door heel natuurlijk en normaal hun getuigenis te geven en haar uit te nodigen om weer naar de kerk te gaan.

Ik heb veel over deze twee ervaringen nagedacht. Een jonge man die bezig was zijn eigen leven op orde te brengen hielp een andere jonge man die op zoek was naar de waarheid. Een vrouw gaf haar getuigenis en oefende haar geloof voor haar zus die al twintig jaar niet meer naar de kerk ging. Als we bidden en onze hemelse Vader vragen wie we kunnen helpen, en we beloven gehoor te geven aan de ingevingen die Hij ons geeft om ons te laten weten hoe we kunnen helpen, zal Hij onze gebeden verhoren en worden wij een werktuig in zijn handen om zijn werk te doen. In liefde gehoor geven aan de ingevingen van de Geest wordt dan de katalysator.¹¹

Luisterend naar deze ervaringen met het op natuurlijke en normale wijze vertellen over het evangelie aan mensen om wie we geven, zullen velen van u dezelfde ervaring hebben gehad als Eileen Waite. U zult iemand hebben bedacht die u kunt uitnodigen om weer naar de kerk te komen of die u kunt vertellen wat het evangelie van Jezus Christus voor u betekent. Ik nodig u uit om meteen op die ingeving in te gaan. Praat met uw vriend, vriendin of familielid. Doe dat op een natuurlijke en normale manier. Vertel dat u ze liefhebt en dat u de Heer liefhebt. De zendelingen kunnen helpen. Mijn raad aan u is dezelfde die

president Monson al zo vaak op ditzelfde spreekgestoelte heeft gegeven: ‘Wacht nooit met gehoor geven aan een ingeving.’¹² Geeft u gehoor aan die ingeving en doet u dat in liefde, kijk dan hoe uw hemelse Vader uw bereidwilligheid gebruikt om een wonder tot stand te brengen in uw leven en in dat van de persoon om wie u geeft.¹³

Geliefde broeders en zusters, we kunnen zijn kerk opbouwen en ware groei zien als we ons best doen om onze familieleden en andere dierbaren het evangelie te brengen. Dit is het werk van onze hemelse Vader en zijn Zoon. Ik weet dat Zij leven en dat Zij gebeden verhoren. Geven we gehoor aan die ingevingen, en geloven we in Hun vermogen om wonderen tot stand te brengen, dan zullen er wonderen plaatsvinden en zullen er levens veranderen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Zie de tekst van de wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggeevenden van 11 februari 2012 op LDS.org.
2. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee* (2000), p. 134.
3. Zie Boyd K. Packer, ‘Priesterschapskracht thuis’, Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggeevenden, 11 februari 2012, LDS.org.
4. Zie Leer en Verbonden 68:25–28.
5. 2 Nephi 25:23, 26.
6. 2 Nephi 25:23.
7. See Lucas 15:4–7.
8. Zie Leer en Verbonden 18:10.
9. Mozes 1:39.
10. ‘Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve’, *Ensign*, oktober 1977, p. 14.
11. Zie Thomas S. Monson, ‘Met alle ijver’, *Liahona*, november 2004, pp. 56–59; Thomas S. Monson, ‘To the Rescue’, *Ensign*, mei 2001, pp. 48–50; Thomas S. Monson, ‘The Doorway of Love’, *Ensign*, oktober 1996, pp. 2–7.
12. Zie Ann M. Dibb, ‘My Father Is a Prophet’ (devotional aan de Brigham Young University–Idaho, gehouden 19 februari 2008), byui.edu/devotionalsandspeeches; Thomas S. Monson, ‘Moed gevraagd’, *Liahona*, mei 2003, pp. 54–57; Thomas S. Monson, ‘Zwijg, weest stil’, *Liahona*, november 2002, pp. 53–56; Thomas S. Monson, ‘Priesthood Power’, *Ensign*, november 1999, pp. 49–51; Thomas S. Monson, ‘The Spirit Giveth Life’, *Ensign*, mei 1985, pp. 68–73.
13. Niet alleen president Thomas S. Monson heeft ons dit beginsel geleerd, anderen profeten hebben dat ook gedaan. Een voorbeeld: president Spencer W. Kimball (1895–1985) leerde ons als volgt hoe belangrijk het is om gehoor te geven aan ingevingen van de Geest: ‘God ziet ons, Hij waakt over ons. Maar Hij voorziet meestal door een ander in onze behoeften. Daarom is het van essentieel belang dat wij elkaar in het koninkrijk

dienen.' (*Leringen van
kerkpresidenten: Spencer W. Kimball*
[2006], p. 92.)

Om heilig te houden

Ouderling Paul B. Pieper

van de Zeventig

Met iets heiligs dienen we met meer zorg, eerbied en ontzag om te gaan.

Ongeveer vijftienhonderd jaar vóór Christus werd een herder naar een brandende braamstruik op de helling van de berg Horeb geleid. Door die goddelijke ontmoeting veranderde Mozes van een herder in een profeet. In plaats van schapen te hoeden ging hij Israël vergaderen. Dertienhonderd jaar later werd een bevoorrechte jonge priester in de hof van de koning geboeid door het getuigenis van een veroordeelde profeet. Door die ontmoeting ontwikkelde Alma zich van ambtenaar tot dienstknecht van God. Ongeveer tweeduizend jaar later ging een veertienjarige jongen het bos in op zoek naar een antwoord op een oprechte vraag. Joseph Smith werd door zijn ontmoeting in het heilige bos profeet en bracht de herstelling tot stand.

Het leven van Mozes, Alma en Joseph Smith veranderde door een goddelijke ontmoeting. Ondanks overweldigende tegenstand en daaropvolgende beproevingen bleven ze door die ervaring hun hele leven trouw aan de Heer en zijn werk.

We hebben misschien niet zo'n directe of dramatische ervaring met het goddelijke, en onze beproevingen zijn misschien minder zwaar. Maar net als bij de profeten hangt onze kracht om trouw te volharden ervan af of we wat we ontvangen door in aanraking te komen met het goddelijke, erkennen, gedenken en heilig houden.

Heden ten dage zijn gezag, sleutels en verordeningen op aarde hersteld. Ook hebben we de Schriften en bijzondere getuigen. Zij die God ontvangen, kunnen zich laten dopen voor de vergeving van zonden en worden bevestigd 'door

handoplegging voor de doop met vuur en de Heilige Geest' (LV 20:41). Als we deze kostbare, herstelde gaven ontvangen, komen we vooral in aanraking met het goddelijke door het derde lid van de Godheid, ofwel de Heilige Geest.

*Met een zachte stem, zo spreekt de Geest tot mij
Hij leidt mij, Hij helpt mij.*

(‘The Still Small Voice’, *Children’s Songbook*, p. 106)

*Neem de Heil’ge Geest tot gids,
laat u leiden door zijn licht.
Hij getuigt ook van de Zoon,
houdt ons oog op Hem gericht.*

(‘Neem de Heil’ge Geest tot gids’ lofzang 203)

Als we antwoord van God zoeken, horen we de influisteringen van de stille, zachte stem. Die gevoelens — die ingevingen — zijn zo natuurlijk en subtiel dat we ze soms niet merken, of ze aan logica of intuïtie toeschrijven. Die persoonlijke boodschappen getuigen van Gods liefde en zorg voor ieder van zijn kinderen en hun zending op aarde. Als we dagelijks de ingevingen van de Geest in gedachte houden en ze opschrijven, zien we dat we (1) persoonlijk met het goddelijke in aanraking zijn gekomen en (2) bewaren we ze voor onszelf en onze nakomelingen. Als we ze opschrijven, uiten we onze dankbaarheid naar God, want ‘in niets geeft de mens God aanstoot, ofwel tegen niemand is zijn verbolgenheid ontbrand, dan alleen tegen hen die niet in alle dingen zijn hand belijden’ (LV 59:21).

De Heer zegt over hetgeen we van de Geest ontvangen: ‘Bedenkt dat hetgeen van boven komt, heilig is’ (LV 63:64). Die uitspraak dient niet alleen als geheugensteuntje, maar ook als omschrijving en toelichting. Licht en waarheid uit de hemel zijn heilig. Ze zijn heilig juist omdat ze uit de hemel komen.

Heilig betekent dat iets vereerd en gerespecteerd dient te worden. Door iets als heilig te bestempelen, geeft de Heer te kennen dat iets de hoogste waarde en prioriteit heeft. Met iets

heiligs dienen we met meer zorg, eerbied en ontzag om te gaan. Voor de hemel is iets dat heilig is van grote waarde.

Wat God als heilig beschouwt, wordt voor ons alleen heilig als we onze keuzevrijheid gebruiken. Ieder mens dient wat God heilig acht te aanvaarden en heilig te houden. Hij schenkt ons licht en kennis uit de hemel. Hij wil dat we die ontvangen en daar eerbiedig mee omgaan.

Toch is er 'een tegenstelling in alle dingen' (2 Nephi 2:11). Tegenover het heilige staat het onheilige of wereldse — de materiële of wereldse dingen. Het wereldse wedijvert voortdurend met het heilige om onze aandacht en prioriteiten. Kennis van wereldse zaken is onontbeerlijk om dagelijks te kunnen overleven. We hebben de opdracht van de Heer gekregen om woorden van wijsheid uit de beste boeken te zoeken en bekend te raken met talen, tongen en volken (zie LV 88:118; 90:15). We moeten dus bij de keuze tussen heilige of wereldse zaken prioriteiten stellen en niet het een of het ander uitsluiten: 'geleerd zijn is goed *indien* [wij] naar de raadgevingen Gods luisteren' (2 Nephi 9:29; cursivering toegevoegd).

Aan het voorbeeld van Mozes en de brandende braamstruik kunnen we zien hoe ieder mens worstelt om tussen het heilige en het wereldse te kiezen. Mozes ontving daar van Jehova de heilige roeping om de kinderen Israëls uit slavernij te verlossen. In het begin twijfelde hij echter omdat hij wereldse kennis bezat van de macht van Egypte en de Farao. Uiteindelijk stelde Mozes zijn wereldse kennis op de tweede plaats, en vertrouwde op het woord van de Heer en wat heilig was. Door dat vertrouwen kreeg hij de macht om stoffelijke beproeving te doorstaan en Israël uit Egypte te leiden.

Toen Alma van Noachs leger ontsnapt was en meteen daarna tot slaaf werd gemaakt door Amulon, had hij aan zijn geestelijke bevestiging kunnen twijfelen die hij had gekregen toen hij naar Abinadi luisterde. Maar toch vertrouwde hij op wat heilig was en kreeg de kracht om te volharden en zijn stoffelijke beproevingen te doorstaan.

Joseph Smith moest een soortgelijke keuze doen toen hij nog maar net bezig was met de vertaling van het Boek van Mormon. Hij wist hoe heilig de vertaling van de platen was. Toch werd hij

door Martin Harris overtuigd om voorrang te geven aan de wereldse zorgen vriendschap en financiën boven heilige instructies. Het gevolg was dat een gedeelte van de vertaling verloren ging. De Heer verweet Joseph dat hij 'dat wat heilig was, aan goddeloosheid' (LV 10:9) had overgeleverd, en een tijdlang werden hem de platen en de gave om te vertalen afgenomen. Toen Joseph zijn prioriteiten weer op een rijtje had, ontving hij weer wat heilig was en ging het werk voort.

In het Boek van Mormon staan nog meer voorbeelden van de worsteling om de voorrang te geven aan wat heilig is. We kunnen lezen over gelovigen die tot de boom des levens toetraden en van de heilige vrucht ervan namen, die Gods liefde voorstelt. Maar door de spot van de mensen in het grote, ruime gebouw verlegden de gelovigen hun focus van het heilige tot het wereldse. (Zie 1 Nephi 8:11, 24–28.) Later werden de Nephieten hoogmoedig en loochenden de geest van profetie en openbaring en 'dreven [de spot] met hetgeen heilig was' (Helaman 4:12). Zelfs enkele ooggetuigen van tekenen en wonderen die met de geboorte van de Heer te maken hadden, geloofden liever in wereldse logica dan in heilige, hemelse manifestaties (zie 3 Nephi 2:1–3).

De strijd gaat in deze tijd door. De stemmen in de wereld nemen toe in volume en intensiteit. Steeds vaker roepen ze gelovigen op hun overtuigingen die de wereld irrationeel en onredelijk vindt, op te geven. '[Wij] zien (...) nog door een spiegel, in raadselen' (1 Korintiërs 13:12) en '[kennen] niet de betekenis van alle dingen' (1 Nephi 11:17), vandaar dat we ons soms kwetsbaar voelen en behoefte hebben aan grotere geestelijke zekerheid. De Heer zei tegen Oliver Cowdery:

'Indien u een verder getuigenis verlangt, denk dan terug aan de nacht toen u Mij in uw hart aanriep om de waarheid van deze dingen te mogen weten.

'Schonk Ik u geen vrede in uw gemoed aangaande de aangelegenheid? Welk groter getuigenis kunt u hebben dan van God?' (LV 6:22–23).

De Heer herinnerde Oliver en ons eraan dat we moeten vertrouwen op geestelijke ervaringen die we eerder hebben ontvangen als ons geloof op de proef wordt gesteld. Evenals bij

Mozes, Alma en Joseph dienen deze goddelijke aanrakingen als geestelijke bakens die ons veilig en op koers houden in tijden van beproeving.

We kunnen niet selectief afstand doen van wat heilig is. Als iemand heilige dingen aflegt, wordt zijn verstand verduisterd (zie LV 84:54), en tenzij hij zich bekeert, wordt het licht dat hij heeft hem ontnomen (zie LV 1:33). Hij zal moreel stuurloos op een seculiere zee dobberen, zonder te zijn verankerd aan het heilige. Hij die daarentegen heilig houdt wat heilig is, ontvangt de belofte: 'Hetgeen van God is, is licht; en wie licht ontvangt en in God blijft, ontvangt meer licht; en dat licht wordt steeds helderder tot de volle dag toe' (LV 50:24).

Moge de Heer ons zegenen dat we het heilige, hetgeen we van omhoog hebben ontvangen, erkennen, gedenken en heilig houden. Ik getuig dat we, als we dat doen, de kracht zullen hebben om de moeilijkheden van onze tijd aan te kunnen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Wat vindt Christus van mij?

Ouderling Neil L. Andersen

van het Quorum der Twaalf Apostelen

U zult zijn liefde en goedkeuring voelen wanneer u Hem liefhebt, Hem vertrouwt, Hem gelooft en Hem volgt.

Een verslaggever van een toonaangevend Braziliaans tijdschrift verdiepte zich voor een uitgebreid artikel in de kerk.¹ Hij dook in onze leer en bezocht het opleidingscentrum voor zendelingen en het centrum voor humanitaire hulp. Hij sprak met vrienden van de kerk en met anderen die de kerk minder gunstig gezind waren. De verslaggever interviewde mij ook en leek zich oprecht af te vragen waarom sommigen ons niet als christenen beschouwen. Ik snapte wel dat hij op de kerk doelde, maar vatte zijn vraag toch persoonlijk op. Ik dacht stilletjes: zijn de liefde en toewijding die ik voor de Heiland koester wel aan mijn levenswandel af te lezen?

Jezus vroeg de Farizeeën: ‘Wat dunkt u van de Christus?’² Uiteindelijk worden we niet door vriend of vijand op ons persoonlijke discipelschap afgerekend. Nee, Paulus zei al: ‘Wij zullen allen voor de rechterstoel van Christus gesteld worden.’³ Op die dag zal de overheersende vraag voor ieder zijn: ‘Wat vindt Christus van mij?’

Hoewel Jezus alle mensen liefhad, noemde Hij sommigen om Hem heen verwijtend huichelaars,⁴ dwazen⁵ en werkers der wetteloosheid.⁶ Anderen noemde Hij goedkeurend kinderen van het koninkrijk⁷ en het licht der wereld.⁸ Sommigen noemde Hij afkeurend verblind⁹ en onvruchtbaar.¹⁰ Anderen prees hij als rein van hart¹¹ en dorstend naar gerechtigheid.¹² Hij betreurde het dat

sommigen ongelovig¹³ en van deze wereld¹⁴ waren, maar anderen achtte Hij als uitgekozenen,¹⁵ discipelen¹⁶ en vrienden.¹⁷ En zo vraagt ieder van ons: 'Wat vindt Christus van mij?'

President Monson heeft gezegd dat we in een wereld leven die zich 'ver van het geestelijke heeft verwijderd (...), [waarin] de winden van verandering om ons heen waaien en het morele karakter van de maatschappij steeds meer voor onze ogen uiteenvalt'.¹⁸ De wereld keert zich steeds meer van Christus en zijn leringen af.

In zo'n roerige samenleving zijn wij verheugd dat we discipelen van Jezus Christus zijn. Wij zien de hand van de Heer overal om ons heen. Onze toekomst ziet er alleszins rooskleurig uit. 'Dit nu is het eeuwige leven,' bad Jezus, 'dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.'¹⁹ Het zal ons door de eeuwigheden heen tot eer strekken als we in deze laatste dagen trouwe discipelen zijn.

De boodschappen van deze conferentie zijn aanwijzingen van de Heer op ons pad van het discipelschap. Als we de afgelopen twee dagen hebben geluisterd en om geestelijke leiding hebben gebeden, en als we deze boodschappen de komende dagen gebedvol bestuderen, geeft de Heer ons specifieke aanwijzingen door de gave van de Heilige Geest. Die gevoelens doen ons nog meer tot God keren en zetten ons aan tot bekering, gehoorzaamheid, geloof en vertrouwen. De Heiland reageert op onze geloofsdaden. 'Indien iemand Mij liefheeft, zal hij [of zij] mijn woord bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen.'²⁰

Jezus' oproep 'Kom hier, volg Mij'²¹ richt zich niet alleen tot een selecte groep deelnemers aan een geestelijk Olympisch toernooi. Sterker nog, het discipelschap is helemaal geen toernooi, maar een uitnodiging aan allen. Onze reis als discipel is geen sprint op de sintelbaan, noch is die helemaal vergelijkbaar met een lange marathon. Het is, eerlijk gezegd, een levenslange tocht die ons steeds dichterbij een celestiale wereld brengt.

Zijn uitnodiging is een oproep tot dagelijkse inzet. 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren.'²² 'Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volg Mij.'²³ We zijn misschien niet elke dag in

topconditie, maar als we ons best doen, biedt Jezus' uitnodiging volop hoop en bemoediging: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.'²⁴

Waar u zich op dit moment ook bevindt op het pad van uw discipelschap, u bent op de goede weg, de weg naar het eeuwig leven. We kunnen elkaar opbeuren en sterken in de grote en belangrijke dagen die voor ons liggen. Welke moeilijkheden ons ook treffen, welke zwakheden ons ook beperken of welke onmogelijkheden ons ook omringen, laten we geloof hebben in de Zoon van God, die verklaarde: 'Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.'²⁵

Ik wil graag twee voorbeelden aanhalen van discipelschap in actie. Het eerste voorbeeld, uit het leven van president Thomas S. Monson, onderstreept de kracht van gewone vriendelijkheid en van Jezus' lering: "Wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn."²⁶

Een kleine twintig jaar geleden sprak president Monson op de algemene conferentie over een twaalfjarige jongevrouw die kanker had. Hij vertelde over haar moed en over de vriendelijke daad van haar vriendinnen die haar de berg Mount Timpanogos in Utah omhoog droegen.

Een paar jaar geleden kwam ik Jami Palmer Brinton tegen en hoorde ik een andere kant van het verhaal — de kant van wat president Monson voor haar had gedaan.

Jami sprak president Monson in maart 1993, een dag nadat ze te horen had gekregen dat het gezwel boven haar rechterknie snelgroeiende botkanker was. Samen met haar vader gaf president Monson haar een priesterschapszegen, met onder meer de volgende belofte: 'Jezus zal aan je rechterzijde en aan je linkerzijde zijn om je te bemoedigen.'

'Toen ik die dag zijn kantoor verliet,' zei Jami, 'gaf ik hem een ballon die aan mijn rolstoel was vastgeknoopt. "Je bent de beste!" stond er met felgekleurde letters op.'

In de daaropvolgende perioden van chemotherapie en operaties aan de ledematen vergat president Monson haar niet. Jami zei: 'President Monson was werkelijk een ware discipel van Christus. [Hij] beurde me uit mijn ellende op en gaf me grote en blijvende hoop.' Drie jaar na hun eerste ontmoeting zat Jami weer

in president Monsons kantoor. Aan het eind van het bezoek deed hij iets wat Jami nooit zal vergeten. Met zijn zo typerende attentheid verraste president Monson haar met dezelfde ballon die ze drie jaar eerder aan hem had gegeven. ‘Je bent de beste!’ was de boodschap op de ballon. Hij had hem bewaard, wetend dat hij haar na haar genezing van de kanker weer op kantoor zou treffen. Veertien jaar na hun eerste ontmoeting voltrok president Monson het huwelijk van Jami Palmer en Jason Brinton in de Salt Laketempel.²⁷

We kunnen zoveel leren van het discipelschap van president Monson. Hij herinnert de algemene autoriteiten er vaak aan deze eenvoudige vraag voor ogen te houden: ‘Wat zou Jezus doen?’

Jezus hield de overste van de synagoge voor: ‘Wees niet bevreesd, geloof alleen.’²⁸ Discipelschap betekent Hem geloven in tijden van voorspoed en in tijden van moeilijkheden, wanneer onze droefheid en angst alleen tot bedaren komen door de overtuiging dat Hij ons liefheeft en zijn beloften waarmaakt.

Onlangs maakte ik kennis met een gezin dat een prachtig voorbeeld is van hoe we Hem geloven. Olgan en Soline Saintelus uit Port-au-Prince (Haïti) vertelden me hun verhaal.

Op 12 januari 2010 was Olgan aan het werk en was Soline in de kerk toen Haïti door een verwoestende aardbeving werd getroffen. Hun drie kinderen — Gancci (vijf jaar), Angie (drie jaar) en Gansly (één jaar) — waren thuis in hun flat met een bevriende oppas.

Er vond overal enorme verwoesting plaats. U weet nog wel dat tienduizenden mensen die januari in Haïti omkwamen. Olgan en Soline renden zo snel als ze konden naar hun woning om de kinderen te zoeken. Het flatgebouw van drie verdiepingen waarin het gezin Saintelus woonde, was ingestort.

De kinderen konden niet ontsnappen. Men zou geen reddingsactie ondernemen in een gebouw dat zo volslagen in puin lag.

Olgan en Soline Saintelus waren beiden op zending geweest en later in de tempel getrouwd. Ze geloofden in de Heiland en in zijn beloften aan hen. Toch brak hun hart. Ze huilden onbedaarlijk.

Olgan vertelde me dat hij op zijn moeilijkste moment ging bidden. 'Hemelse Vader, als het uw wil is, laat dan in elk geval een van mijn kinderen nog in leven zijn. Help ons alstublieft.' Hij liep steeds maar weer om het gebouw heen, biddend om inspiratie. De burens probeerden hem te troosten en hem het verlies van zijn kinderen te helpen aanvaarden. Olgan bleef hopen en biddend langs de puinhopen van het ingestorte gebouw drentelen. Toen gebeurde er iets wonderbaarlijks. Olgan nam het welhaast onhoorbare gehuil van een baby waar. Het was het gehuil van zijn baby.

De burens baanden zich met gevaar voor eigen leven urenlang een weg door het puin. In de donkere nacht hoorden de reddingswerkers door het indringende lawaai van hamers en beitels heen een ander geluid. Ze hielden zich stil en luisterden. Ze konden niet geloven wat ze hoorden. Het geluid kwam van een klein kind — en hij was aan het zingen. De vijfjarige Ganci vertelde later dat hij wist dat zijn vader hem zou horen als hij zong. Onder het gewicht van een verpletterend brok beton, waardoor zijn arm later geamputeerd moest worden, zong Ganci zijn lievelingslied: 'Ik ben een kind van God.'²⁹

Met het verstrijken van de uren en te midden van de duisternis, dood en wanhoop van zoveel andere dierbare zoons en dochters van God in Haïti, maakte de familie Saintelus een wonder mee. Ganci, Angie en Gansly werden levend onder het ingestorte gebouw aangetroffen.³⁰

Wonderen gebeuren niet altijd zo direct. Soms vragen we ons wel eens af waarom het wonder waar we zo oprecht om hebben gebeden niet hier en nu plaatsvindt. Maar als we vertrouwen stellen in de Heiland, vinden beloofde wonderen plaats. Of dat nu in dit leven of hierna gebeurt, alles wordt rechtgetrokken. De Heiland verklaarde: 'Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'³¹ 'In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.'³²

Ik getuig dat u zijn liefde en goedkeuring zult voelen wanneer u Hem liefhebt, Hem vertrouwt, Hem gelooft en Hem volgt. Op uw vraag: 'Wat vindt Christus van mij?' weet u dan dat het antwoord luidt dat u zijn discipel en vriend bent. Door zijn genade zal Hij voor u doen wat u niet zelf kunt doen.

We zien reikhalzend uit naar de slotwoorden van onze geliefde profeet. President Thomas S. Monson werd tot apostel van de Heer Jezus Christus geordend toen ik twaalf was. Al ruim 48 jaar zijn we gezegend geweest om zijn getuigenis van Jezus Christus te horen. Ik getuig dat hij nu als senior apostel van de Heiland op aarde optreedt.

Met grote liefde en bewondering voor de vele discipelen van Jezus Christus die geen lid van deze kerk zijn, verklaren wij nederig dat engelen in onze tijd op aarde zijn teruggekeerd. De Kerk van Jezus Christus zoals Hij die vroeger had gevestigd, is hersteld met de macht, verordeningen en zegeningen van de hemel. Het Boek van Mormon is een ander testament van Jezus Christus.

Ik getuig dat Jezus Christus de Heiland der wereld is. Hij heeft voor onze zonden geleden en zijn leven gegeven, en is ten derden dage opgestaan. Hij is uit de dood herrezen. Op een dag zal elke knie zich buigen en elke tong belijden dat Hij de Christus is.³³ Op die dag zullen we ons niet druk maken over de vraag: ‘Zien anderen mij als een christen?’ Nee, dan is onze blik volledig op Hem gericht, en gaat onze ziel helemaal op in de vraag: ‘Wat vindt Christus van mij?’ Hij leeft. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Zie André Petry, ‘Entre a Fé e a Urna’, *Veja*, 2 november 2011, p. 96.
2. Matteüs 22:42.
3. Romeinen 14:10.
4. Zie Matteüs 6:2.
5. Zie Matteüs 23:17.
6. Zie Matteüs 7:23.
7. Zie Matteüs 13:38.
8. Zie Matteüs 5:14.
9. Zie Matteüs 15:14.
10. Zie Matteüs 13:22.
11. Zie Matteüs 5:8.
12. Zie Matteüs 5:6.
13. Zie Matteüs 17:17.
14. Zie Johannes 8:23.
15. Zie Johannes 6:70.
16. Zie Johannes 13:35.
17. Zie Johannes 15:13.
18. Thomas S. Monson, ‘Op heilige plaatsen staan’, *Liahona*, november 2011, pp. 83, 86.
19. Johannes 17:3.
20. Johannes 14:23.
21. Lucas 18:22.
22. Johannes 14:15.
23. Lucas 9:23.
24. Matteüs 11:28.
25. Marcus 9:23.
26. Matteüs 23:11.
27. Jami Brinton, brief aan auteur, 27 januari 2012.
28. Marcus 5:36.
29. ‘Ik ben een kind van God’ (*Kinderliedjes*, pp. 2–3).
30. Uit een gesprek met Olgan en Soline Saintelus op 10 februari 2012. Zie ook Jennifer Samuels,

- 'Boy Sings Primary Songs until Rescued in Haiti', *Meridian Magazine*, 30 januari 2010, p. 6.
31. Johannes 14:27.
32. Johannes 16:33.
33. Zie Romeinen 14:11.

Tot besluit van deze conferentie

President Thomas S. Monson

Moge u de waarheden die u hebt gehoord overpeinzen, en mogen ze u helpen om een nog beter mens te worden dan u was voordat de conferentie gisteren begon.

Mijn hart loopt over nu wij deze heerlijke conferentie besluiten. We zijn zo rijk gezegend door de raad en het getuigenis van de sprekers. Ik denk dat u het wel met me eens zult zijn dat we de Geest van de Heer hebben gevoeld toen ons hart werd geraakt en ons getuigenis gesterkt.

We hebben weer prachtige muziek gehoord, die elke bijeenkomst van de conferentie heeft opgeluisterd en verrijkt. Ik spreek mijn dank uit aan allen die ons in dit opzicht hebben laten meegenieten van hun talent.

Mijn hartgrondige dank gaat uit naar ieder die tot ons heeft gesproken of een gebed heeft uitgesproken in een van de bijeenkomsten.

Er zijn voor elke conferentie talloze mensen achter de schermen aan het werk of in andere minder zichtbare posities actief. Het zou onmogelijk zijn om deze bijeenkomsten te houden zonder hun hulp. Mijn dank gaat ook uit naar hen allen.

Ik weet dat u met mij uw dank zou willen uitspreken aan broeders en zusters die tijdens deze conferentie zijn ontheven. We zullen ze missen. Hun bijdragen aan het werk van de Heer zijn groot en zullen nog generaties lang te merken zijn.

We hebben ook met opgestoken hand broeders en zusters steun verleend die deze conferentie een nieuwe functie hebben

gekregen. We heten hen welkom en willen hun zeggen dat we ernaar uitzien om met hen samen te werken voor de zaak van de Meester. Zij zijn door inspiratie van omhoog geroepen.

We hebben met onze uitzendingen van deze conferentie meer gebieden bereikt dan ooit, ze zijn over continenten en oceanen heen naar mensen overal uitgezonden. Hoewel we ver van u af zijn, voelen we uw geest en uw toewijding, en wij schenken u onze liefde en waardering, waar u ook bent.

Hoe gezegend zijn wij, broeders en zusters, met het herstelde evangelie van Jezus Christus in ons leven en in ons hart. Het geeft antwoord op de grote levensvragen. Het geeft ons leven zin en richting en hoop.

We leven in moeilijke tijden. Ik verzeker u dat onze hemelse Vader op de hoogte is van onze moeilijkheden. Hij heeft ieder van ons lief en wil ons zegenen en helpen. Mogen wij Hem in gebed aanroepen, waartoe Hij ons aanspoorde toen Hij zei: 'Bid altijd, en Ik zal mijn Geest op u uitstorten, en groot zal uw zegen zijn — ja, groter dan wanneer u aardse schatten zou verkrijgen en alle vergankelijkheid van dien.'¹

Geliefde broeders en zusters, moge er bij u thuis een sfeer van liefde en hoffelijkheid heersen, en moge de Geest van de Heer daar zijn. Heb uw gezinsleden lief. Als er meningsverschillen of twisten onder u zijn, dan spoor ik u aan om die nu op te lossen. De Heiland heeft gezegd:

'En er zal geen woordenstrijd onder u zijn (...).

'Want voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, hij die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn te twisten, de een met de ander.

'[Maar] zie, dat is niet mijn leer (...); *dit* is daarentegen mijn leer: dat zulke zaken moeten worden weggedaan.'²

Als uw nederige dienstknecht herhaal ik de woorden van koning Benjamin in zijn toespraak tot de mensen, waarin hij zei:

'Ik heb u niet geboden (...) om te denken dat ik uit mijzelf meer ben dan een sterfelijk mens.

'Integendeel, ik ben net als gij, onderhevig aan allerlei gebreken van lichaam en geest; niettemin ben ik [...] gekozen [...] door [...] de hand des Heren (...) en ik ben door zijn weergalozе

macht behouden en bewaard om u te dienen met alle macht, verstand en kracht die de Heer mij heeft gegeven.³

Mijn geliefde broeders en zusters, ik wil met heel mijn hart Gods wil doen, en Hem en u dienen.

Nu wij deze conferentie gaan verlaten, roep ik de zegeningen van de hemel op ieder van u af. Moge u die een lange reis voor de boeg heeft, veilig thuiskomen. Moge u de waarheden die u hebt gehoord overpeinzen, en mogen ze u helpen om een nog beter mens te worden dan u was voordat de conferentie gisteren begon.

Totdat wij over een half jaar weer bijeenkomen, vraag ik dat de zegeningen van de Heer op u mogen rusten, ja, op ons allen. En dat doe ik in zijn heilige naam, die van Jezus Christus, onze Heiland en Heer. Amen.

Noten

1. Leer en Verbonden 19:38.
2. 3 Nephi 11:28–30; cursivering toegevoegd.
3. Mosiah 2:10–11.

Sta op en laat je licht schijnen

Ann M. Dibb

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Een van de beste manieren om op te staan en je licht te laten schijnen is de geboden van God vol vertrouwen te onderhouden.

Ik vind het een groot voorrecht om vanavond bij jullie te zijn. Elk jaar kijk ik in januari uit naar de aankondiging van het nieuwe JMJV-thema. Ik neem dan ook even de tijd om bij mijzelf na te gaan of ik het thema van *vorig* jaar wel goed heb begrepen.

Laten we eens kijken naar de thema's van de afgelopen jaren: 'Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren',¹ 'Wees standvastig en onveranderlijk, te allen tijde overvloedig in goede werken',² 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen',³ 'Wees sterk en moedig',⁴ en het dertiende geloofsartikel: 'Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen.'⁵

Doordat we deze thema's een heel jaar hebben bestudeerd en besproken, zijn ze deel van ons hart, onze ziel en ons getuigenis geworden. We hopen dat jullie je zullen blijven laten leiden door deze thema's nu we onze aandacht vestigen op het thema van 2012, dat uit de Leer en Verbonden komt.

In het opschrift van afdeling 115 lezen we dat deze openbaring in 1838 in Far West in de staat Missouri is ontvangen. Joseph Smith maakte 'de wil van God aangaande de opbouw van die plaats en van het huis des Heren' bekend. De profeet was optimistisch en vol goede moed. In vers 5, waaruit het thema van

dit jaar komt, zegt de Heer tegen hem: 'Voorwaar, Ik zeg tot u allen: Staat op en laat uw licht schijnen, opdat het een standaard voor de natiën zal zijn.'

Wat denk je dat het woord *Opstaan* betekent? Ik persoonlijk denk dan aan jullie — de edele jongeren van de kerk. Ik zie jullie voor me, terwijl jullie 's ochtends vroeg kwiek opstaan om naar het ochtendseminarie te gaan. Ik zie jullie opstaan nadat je op je knieën hebt gebeden. Ik zie jullie moedig opstaan om je getuigenis te geven en je normen te verdedigen. Jullie toewijding aan het evangelie en jullie goede voorbeeld inspireren mij. Velen van jullie hebben zich al voorgenomen om op te staan en je licht te laten schijnen, en jouw licht brengt anderen ertoe hetzelfde te doen.

Een van de beste manieren om op te staan en je licht te laten schijnen is de geboden van God vol vertrouwen te onderhouden. Die geboden staan in de Schriften, komen van de hedendaagse profeten, en zijn te vinden in *Voor de kracht van de jeugd*. Daarvan dienen jullie allemaal een eigen exemplaar te hebben. Ik heb op de kaft de woorden *voor mij* geschreven, zoals ik een gerespecteerde vriendin zag doen. Dat herinnert mij eraan dat deze normen niet alleen algemene richtlijnen zijn — ze zijn specifiek *voor mij* bestemd. Ik hoop dat je die twee woorden ook op jouw boekje zet, het boekje helemaal doorleest en de Geest voelt getuigen dat ze ook *voor jou* bestemd zijn.

Misschien zijn er meisjes die in de verleiding zijn om de normen in *Voor de kracht van de jeugd* te negeren of weg te wuiven. Misschien zeggen ze wel met het boekje in de hand: 'Kijk, mama, in het boekje staat niets over [*vul het onderwerp zelf maar in*].' Of misschien denken ze wel: wat ik doe is toch niet zo slecht. Ik ben in elk geval niet zo slecht bezig als [*vul de naam van een vriendin of kennis in*].

President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Het belangrijkste gebod van God is het gebod waar je momenteel de meeste moeite mee hebt.'⁶ Koning Benjamin heeft uitgelegd: '[Ik kan] u niet alle manieren vertellen, waarop gij zonde kunt begaan; want er zijn verschillende wegen en wijzen, ja, zoveel, dat ik ze niet kan tellen.'⁷ Als je het moeilijk hebt met het naleven van die normen en geboden, moedig ik je aan om steun te zoeken in het

evangelie. Lees in je Schriften. Breng tijd door op de officiële website van de kerk, LDS.org, om antwoord op je vragen te zoeken. Praat met je ouders, je kerkleiders, en met wie het evangelie naleven en dat uitstralen. Bid. Stort je hart uit bij je hemelse Vader, die van je houdt. Gebruik de gave van bekering dagelijks. Dien anderen. En ook is het heel belangrijk om naar de ingevingen van de Heilige Geest te luisteren en die te gehoorzamen.

President Thomas S. Monson moedigt ons allemaal met deze woorden aan: ‘Mijn jonge vrienden, wees sterk. (...) Jullie weten wat goed en wat verkeerd is, en geen enkele vermomming, hoe aantrekkelijk ook, kan dat veranderen. (...) Als zogenaamde vrienden je aansporen om iets te doen waarvan je weet dat het verkeerd is, wees *jij* dan degene die pal staat voor het goede, ook al sta je dan alleen.’⁸

Vader in de hemel wil niet dat we de wereld als voorbeeld nemen en haar steeds weer veranderende trends *volgen*. Hij wil dat wij Hem als voorbeeld nemen en zijn onveranderlijke leringen volgen. Hij wil dat we het evangelie naleven en anderen ernaar toe *leiden* door er hoge normen op na te houden.

In de Schriften staan vele voorbeelden ter illustratie van dit idee. In het boek Richteren in het Oude Testament lezen we over Simson. Simson was in potentie een groot man. Zijn moeder kreeg de belofte: ‘Hij zal een begin maken met de verlossing van Israël uit de macht der Filistijnen.’⁹ Maar toen Simson opgroeide had hij meer oog voor de verleidingen van de wereld dan voor de leiding van God. Hij maakte keuzes, omdat die hem bevielen¹⁰ zonder zich af te vragen of die keuzes juist waren. Herhaaldelijk wordt in dit verhaal gezegd dat hij afdaalde of verder ging¹¹ als er wordt ingegaan op Simsons reizen, daden en keuzes. In plaats van op te staan en zijn licht te laten schijnen om zijn grote potentieel te verwezenlijken, liet Simson zich overheersen door de wereld. Hij verloor de macht Gods en vond een tragische, ontijdige dood.

Maar in de Schrift staat ook het voorbeeld van Daniël. Ook Daniël was in potentie een groot man. In hoofdstuk 6 van het boek Daniël lezen we: ‘Toen overtrof deze Daniël de rijksbestuurders en de stadhouders, doordat een uitnemende

geest in hem was¹² Maar toen Simson opgroeide had hij meer oog voor de verleidingen van de wereld dan voor de leiding van God. In plaats van het bevel van de koning op te volgen om dertig dagen alleen maar voor de koning en niemand anders neer te buigen, ging Daniël 'naar zijn huis; nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters aan de kant van Jeruzalem; en driemaal daags boog hij zich neder op zijn knieën en bad en loofde zijn God, juist zoals hij dat tevoren placht te doen.'¹³

Daniël was niet bang om op te staan en de geboden van God te onderhouden, en zo zijn licht te laten schijnen. Hoewel hij een hachelijke nacht doorbracht in de leeuwenkuil omdat hij pal stond voor zijn geloof, werd hij beschermd en voor zijn gehoorzaamheid gezegend. Toen koning Darius Daniël de volgende morgen uit de leeuwenkuil bevrijdde, liet hij een bevel uitgaan dat iedereen de God van Daniël moest vrezen en Daniël's getrouwe voorbeeld moest volgen. Daniël liet waarlijk zien wat het betekent om een standaard voor de naties te zijn en nooit onze normen voor wereldse verleidingen te verlagen.

Ik ben blij dat mij vele voorbeelden van jongeren zoals jullie ter ore zijn gekomen, die niet bang zijn om op te staan en hun licht te laten schijnen, zodat hun licht een standaard kan zijn voor leeftijdgenoten. Joanna was een van slechts drie kerkleden op haar school en de enige jongevrouw in haar wijk. Ze beloofde zichzelf en de Heer dat ze nooit grove taal zou gebruiken. Toen ze met een jongen die er niet dezelfde normen op nahield aan een schoolproject werkte, verlaagde ze haar normen niet. Zij vroeg hem om haar normen te respecteren. In de loop van de tijd lukte het deze jongen, na daar vele keren aan herinnerd te zijn, om een nieuwe gewoonte aan te leren en nette taal te gaan gebruiken. Het verschil viel vele mensen op, met inbegrip van de vader van de jongen. Hij bedankte Joanna voor de goede invloed die ze op zijn zoon had.¹⁴

Toen ik onlangs een kerктаak vervulde op de Filipijnen ontmoette ik Karen, die mij een ervaring vertelde die ze als lauwermeisje had gehad toen ze een opleiding in restaurant- en hotelmanagement volgde. Een docent verlangde van de studenten dat ze verschillende drankjes mixten en proefden die in restaurants geschonken worden. In sommige drankjes zat

alcohol en Karen wist dat ze die niet kon proeven, omdat dat in strijd was met Gods geboden. Hoewel de gevolgen ernstig konden zijn, had Karen de moed om op te staan en haar licht te laten schijnen, want ze proefde niet van de drankjes.

Karen legde uit: ‘Mijn docent kwam naar mij toe en vroeg mij waarom ik niet van de drankjes proefde. Hij zei: “Karen, hoe kun je de smaak beoordelen en voor dit vak slagen als je niet ten minste een slokje neemt?” Ik zei hem dat ik lid was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en dat de kerkleden geen schadelijke stoffen tot zich nemen. Wat hij er ook van dacht en zelfs als ik voor het vak zou zakken, ik zou mijn normen niet verlagen.’

Er gingen weken voorbij en ik hoorde er niets meer over. Aan het eind van het semester wist Karen dat haar weigering om van de drankjes te proeven haar een lager eindcijfer zou opleveren. Ze wilde het cijfer liever niet zien, maar toen ze keek, zag ze dat ze het hoogste cijfer van de klas had gehaald.

Ze zei: ‘Ik leerde van deze ervaring dat God (...) ons zeker zal zegenen als we Hem volgen. Ik wist echter ook dat zelfs als ik een onvoldoende had gekregen, ik geen spijt van mijn keuze zou hebben gehad. Ik weet dat ik in de ogen van God nooit kan falen als ik ervoor kies om te doen wat juist is.’¹⁵

Lieve jongevrouwen, ook jullie zijn in potentie geweldige vrouwen. Jullie zijn geliefde dochters van je hemelse Vader. Hij kent jullie en heeft jullie lief. Hij vraagt jullie om op te staan en je licht te laten schijnen, en als je dat doet, belooft Hij je dat Hij je zal steunen en zegenen. Ik bid dat wij allemaal de moed zullen hebben om zijn uitnodiging te accepteren en zijn beloften te ontvangen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Leer en Verbonden 121:45.
2. Mosiah 5:15.
3. 1 Timoteüs 4:12.
4. Jozua 1:9.
5. Geloofsartikelen 1:13.
6. *Leringen van kerkpresidenten*: Harold B. Lee (2000), p. 30.
7. Moroni 4:29.
8. Thomas S. Monson, ‘Een rechtschapen voorbeeld’, *Liahona*, mei 2008, p. 65.
9. Richteren 13:5.
10. Zie Richteren 14:3.
11. Richteren 14:7.
12. Daniël 6:3.
13. Daniël 6:10.
14. Zie voor een deel van dit verhaal Joanna Ehrisman, ‘The Thing about

Being Mormon'. In: Katilin Medlin
en anderen, red., *Going on 15:
Memoirs of Freshmen* (2010), pp.
93–96.

15. Privécorrespondentie Ann Dibb,
2012.

Zoek kennis: jullie hebben werk te doen

Mary N. Cook

Eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Wees je kinderen en je toekomstig gezin tot zegen door nu zoveel mogelijk te leren.

Lieve jongevrouwen, wij houden van een ieder van jullie. Wij zien hoe jullie opstaan en je licht laten schijnen in een wereld waar zowel grote problemen zijn als grote kansen wachten. Dat maakt dat je je misschien afvraagt: 'Wat heeft de toekomst voor mij in petto?' Ik verzeker je dat je toekomst als deugdzaam dochter van God stralend is! Je leeft in een tijd dat de waarheid van het evangelie is hersteld, en die waarheid kun je in de Schriften vinden. Na je doop heb je ook de gave van de Heilige Geest ontvangen, en de Heilige Geest zal je de waarheid leren en je voorbereiden op wat het leven je zal brengen.

God heeft je morele keuzevrijheid gegeven en de kans om hier op aarde te leren, en Hij heeft werk voor je. Om die taak te volbrengen heb je de plicht om je te ontwikkelen. De sleutel tot jouw toekomst, jouw 'heldere straaltje hoop'¹ kun je vinden in het nieuwe boekje *Voor de kracht van de jeugd* in het hoofdstuk 'Opleiding' en in de waarde kennis van de jongevrouwen.

'Een goede opleiding opent deuren.'² Als je de raad van de Heer opvolgt om kennis te zoeken 'ja, door studie en ook door geloof,³ dan verkrijg je niet alleen kennis van wat je bestudeert, maar ook extra licht omdat je door geloof leert.'

Zoek kennis door ijverige studie. Je zult maar zelden zoveel tijd aan studie kunnen besteden als nu. President Gordon B. Hinckley gaf de jeugd van de kerk de wijze raad: 'Het studiepatroon dat je tijdens je schoolperiode ontwikkelt zal je

levenslange honger naar kennis grotendeels beïnvloeden.⁴ ‘Je hebt de beste opleiding nodig die je kunt krijgen. (...) Breng ieder noodzakelijk offer om je klaar te maken voor het werk van [deze] wereld. (...) Oefen je hoofd en je handen om voor de rest van je leven een goede invloed uit te oefenen.’⁵

Specifiek tot de jongevrouwen zei president Thomas S. Monson: ‘Vaak is de toekomst onbekend; daarom is het goed als wij ons voorbereiden op onzekerheden. (...) Ik spoor je aan om een opleiding te volgen en vaardigheden te leren waar vraag naar is, zodat je in een dergelijk geval in staat bent om de kost te verdienen.’⁶

Jongevrouwen, volg de raad van deze wijze, geïnspireerde profeten op. Doe je best op school. Sta op en laat je licht schijnen met hard werken, eerlijkheid en integriteit. Als je worstelt met of ontmoedigd bent over je schoolprestaties, vraag dan om hulp aan je ouders, leerkrachten en behulpzame leden van de kerk. Geef het nooit op!

Maak een lijst van wat je wilt leren, en ‘vertel je familie, vrienden en leiders over je onderwijsdoelen zodat zij je kunnen steunen en aanmoedigen.’⁷ Dat is het patroon van Persoonlijke vooruitgang.

Door de technologie ben je getuige van een explosie aan kennis. Je wordt voortdurend bestookt met geluid, beeld en netwerken. Wees selectief en laat deze informatiegolf je niet afleiden of je voortgang vertragen. Sta op, jonge vrouwen! *Jij* bepaalt wat je doelen zijn. *Jij* bepaalt wat je in je hoofd en in je hart toelaat.

Sommige heel belangrijke lessen zul je niet op school leren. Zoek het gezelschap van voorbeeldige vrouwen die je vaardigheden kunnen bijbrengen op het gebied van kunst, muziek, familiegeschiedenis, sport, schrijven of spreken. Leer ze beter kennen en vraag hun om jouw mentor te zijn. Als je iets nieuws hebt geleerd, geef het dan door tijdens een activiteit of wordt de mentor van andere jongevrouwen als onderdeel van je vereisten voor de onderscheiding Bezige bij.

Naast mijn moeder heb ik nog veel andere mentoren gehad. Toen ik net negen jaar was, maakte ik voor het eerst kennis met een van hen. Mijn jeugdwerklerares leerde me toen een

schilderijtje borduren met de woorden 'Ik zal het licht van het evangelie in mijn huis brengen'. Dat schilderijtje hing mijn hele tienertijd in mijn kamer. Zij begeleidde me, corrigeerde me en moedigde me altijd aan. Andere mentoren volgden. Twee geweldige naaisters in mijn wijk leerden me naaien. Met hun begeleiding, geduld en bemoediging deed ik op mijn veertiende mee aan een naaiwedstrijd en ik won warempel een prijs! Dat proces maakte dat ik ook op andere gebieden naar meer kennis en vaardigheid verlangde.

Als je nu kennis vergaart zul je daar enorm voordeel van hebben als je straks moeder bent. 'Het onderwijsniveau van een moeder is van grote invloed op de onderwijskeuzen van haar [kinderen].⁸ De ontwikkeling van een moeder kan de 'sleutel [zijn] om de cyclus van armoede te doorbreken,⁹ omdat 'vrouwen met meer ontwikkeling (...) in het algemeen gezondere baby's ter wereld brengen, en kinderen hebben die gezonder zijn, meer zelfvertrouwen hebben en een beter vermogen om te redeneren en keuzen te maken.'¹⁰

Wij lezen in 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' dat 'de taak van de moeder op de eerste plaats de zorg voor de kinderen [is].¹¹ Zorgen dat je kinderen een opleiding krijgen is een onderdeel van die zorg, en is je heilige taak. Evenals de jonge krijgers, die veel van 'hun moeders hadden (...) geleerd,¹² zul jij de belangrijkste leerkracht zijn die je kinderen ooit hebben, dus kies zorgvuldig uit wat je leert. Wees je kinderen en je toekomstig gezin tot zegen door nu zoveel mogelijk te leren.

Zoek kennis door geloof. Wij leren door geloof als we ijverig streven naar geestelijke kennis door gebed, schriftstudie en gehoorzaamheid, en als we streven naar leiding van de Heilige Geest, die van alle waarheid getuigt. Als je jouw deel doet om kennis te vergaren, kan de Heilige Geest je verstand verlichten. Als je je best doet om goed te leven, zal de Heilige Geest je licht en leiding geven aan wat je leert.

Toen ik een jongevrouw was, leende ik een paar veel te grote ski's en veel te grote laarzen, en een vriendin leerde me skiën. We gingen skiën op een prachtige lentedag vol zon, volmaakte sneeuw en een wolkeloze blauwe lucht. Mijn angst voor de steile hellingen maakte gaandeweg plaats voor verrukking. En hoewel

ik aardig wat keertjes over die lange ski's struikelde, stond ik elke keer weer op en bleef het proberen. Ik ging echt van die sport houden.

Ik ontdekte echter al gauw dat je niet alle weersomstandigheden ideaal waren voor skiën. Op dagen met dichte bewolking skieden we bij zogenaamd gedimd licht. Gedimd licht ontstaat als het licht van de zon verspreid wordt op de witte sneeuw. Je dieptezicht verdwijnt en het is moeilijk om in te schatten hoe steil een helling is, of om de oneffenheden en bulten op de heuvel te onderscheiden.

Jongevrouwen, misschien kijken jullie net zo naar jullie toekomst als ik naar die steile skihelling keek. Soms heb je misschien het gevoel dat je bij gedimd licht leeft en het pad voor je niet kunt zien. Leren door geloof zal je vertrouwen doen groeien en je helpen om goed door moeilijke tijden te navigeren.

In Matteüs, hoofdstuk 25, leren we uit de gelijkenis van de tien maagden dat geestelijke voorbereiding cruciaal is en individueel gedaan moet worden. Je herinnert je wel dat alle tien maagden uitgenodigd waren om de bruidegom naar de bruiloft te begeleiden, maar alleen de vijf wijze maagden waren voorbereid met olie in hun lamp toen de bruidegom kwam.

‘En de dwaze zeiden tot de wijze: Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.

‘Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat liever naar de verkopers en koopt voor uzelf.

‘Doch terwijl ze heengingen om te kopen, kwam de bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten.’¹³

Je denkt misschien dat het zelfzuchtig van de vijf wijze maagden was om hun olie niet te delen, maar dat was niet mogelijk. Geestelijke voorbereiding moet je individueel doen, druppel voor druppel, en je kunt haar niet delen.

Nu is het de tijd om jezelf ijverig toe te leggen op het vergroten van je geestelijke kennis, druppel voor druppel, door middel van gebed, schriftstudie en gehoorzaamheid. Nu is het de tijd om je te ontwikkelen — druppel voor druppel. Elke deugdzame gedachte en daad giet ook olie in je lamp. Daardoor

ben je klaar voor de leiding van de Heilige Geest, onze goddelijke leerkracht.

De Heilige Geest zal je op je reis hier in de sterfelijkheid leiden, ook als je denkt dat je bij gedimd licht leeft, onzeker van wat er voor je ligt. Je hoeft niet bang te zijn. Als je op het pad naar het eeuwige leven blijft, zal de Heilige Geest je leiden bij de keuzen in je ontwikkeling.

Door mijn persoonlijke ervaring getuig ik dat je, als je kennis zoekt door studie maar ook door geloof, geleid *zult worden* bij 'wat je voor de Heer (...) moet doen en wat je moet weten.'¹⁴

Ik heb mijn patriarchale zegen al op jonge leeftijd ontvangen en kreeg de raad mezelf voor te bereiden door een goede opleiding en vroeg de deugden te ontwikkelen die te maken hebben met het gezinsleven en kinderopvoeding. Ik wilde de zegen van een eigen gezin heel graag, maar die zegen bleef uit totdat ik 37 was, toen ik uiteindelijk trouwde. Mijn man was een paar jaar daarvoor weduwnaar geworden en op de dag dat we dus in de tempel werden verzegeld, had ik plotseling niet alleen een man, maar ook een gezin met vier kinderen.

Al heel lang waren er vaak dagen dat ik het gevoel had dat ik in gedimd licht aan het skiën was met de vraag: 'Wat heeft de toekomst voor mij in petto?' Ik probeerde de adviezen in mijn patriarchale zegen op te volgen. Ik studeerde ijverig om onderwijzeres te worden en ging toen verder om schoolhoofd te worden. Ik bad tot mijn hemelse Vader en streefde naar leiding van de Heilige Geest. Ik klampte me vast aan de belofte van profeten die me ervan verzekerden dat mij als ik 'getrouw zou blijven en mijn verbonden naleefde, God diende, [mijn] hemelse Vader en de Heer Jezus Christus liefhad, geen van de eeuwige zegeningen die onze hemelse Vader voor zijn getrouwe kinderen heeft, ontzegd zouden worden.'¹⁵

Ik weet nu dat mijn opleiding, door studie en door geloof, me heeft voorbereid op een leven dat helemaal niet lijkt op wat ik als jongevrouw had gedacht. Ik dacht dat ik een studie in onderwijs volgde om op school en aan mijn toekomstige kinderen les te geven, maar ik wist niet de Heer mij ook voorbereidde om op een zending met mijn man in Mongolië Engels te onderwijzen of om de jongevrouwen van de kerk door de hele wereld te

onderwijzen of om mijn kleinkinderen de waarde van kennis te onderwijzen — allemaal prachtige zegeningen die ik me niet had kunnen indenken.

Ik getuig dat onze hemelse Vader jullie kent en liefheeft. Hij stelt groot vertrouwen in je en heeft werk dat *jij* alleen kunt doen. Wees er zeker van dat je voor dat grote werk voorbereid *zult worden* als je kennis zoekt door studie en ook door geloof. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Gordon B. Hinckley, 'Bukken om iemand anders op te richten', *Liahona*, januari 2002, p. 67.
2. *Voor de kracht van de jeugd* (boekje, 2011), p. 9.
3. Leer en Verbonden 88:118.
4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002), p. 28.
5. Gordon B. Hinckley, 'Seek Learning', *New Era*, september 2007, pp. 2, 4.
6. Thomas S. Monson, 'Indien gij voorbereid zijt, zult gij niet vrezén', *Liahona*, november 2004, p. 116.
7. *Voor de kracht van de jeugd*, p. 9.
8. Cheryl Hanewicz en Susan R. Madsen, 'The Influence of a Mother on a Daughter's College Decision', *Utah Women and Education Project, Research Snapshot*, nr. 3, januari 2011, p.1.
9. Marjorie Cortez, 'Mom's Education Key to Halt Poverty Cycle', *Deseret News*, 23 september 2011, A1.
10. Olene Walker, 'Utah Women and College', *Salt Lake Tribune*, 30 oktober 2011, p. O4.
11. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.
12. Alma 56:47.
13. Matteüs 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, 'Education for Real Life', *Ensign*, oktober 2002, p. 18.
15. M. Russell Ballard, 'Preparing for the future', *Ensign*, september 2011, p. 27.

Dit is de tijd om op te staan en je licht te laten schijnen!

Elaine S. Dalton

Algemeen jongevrouwenpresidente

Als dochters van God zijn jullie geboren om leiding te geven.

Vanuit mijn kantoor waar ik als jongevrouwenpresidente werk heb ik een prachtig uitzicht op de Salt Laketempel. Elke dag zie ik Moroni op de top van de tempel staan als een stralend symbool van niet alleen zijn maar ook ons geloof. Ik hou van Moroni, want in een ernstig vervallen maatschappij bleef hij zuiver en trouw. Hij is mijn held. Hij stond alleen. Het lijkt wel alsof hij tegenwoordig op de tempel staat om ons te wenken dat we moed moeten hebben, bedenken wie we zijn en waardig moeten zijn om de heilige tempel te betreden — om op te staan en ons licht te laten schijnen¹ boven het werelds geraas te staan en, zoals Jesaja profeteerde, ‘naar de berg des Heren’² — de heilige tempel — te komen.

De uitverkoren dochters van de Heer zijn hier vandaag tezamen. Geen enkele groep in de hele wereld die voor waarheid en gerechtigheid staat heeft meer invloed dan de jongevrouwen en de vrouwen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik zie jullie edelheid, en ken je goddelijke aard en bestemming. Jullie hebben je in het voorsterfelijk bestaan onderscheiden. Bij jullie afstamming horen verbonden en beloften. Jullie hebben de geestelijke eigenschappen van de getrouwe patriarchen geërfd — van Abraham, Isaak en Jakob. Een profeet van God noemde eens ieder van jullie hier ‘een helder schijnende hoop’³ voor de toekomst. En daar ben ik het helemaal mee eens! Jullie licht schijnt helder in een wereld met

veel problemen. Dit zijn met recht ‘dagen om nooit te vergeten’.⁴ Dit zijn *jouw* dagen, en *nu* is de tijd voor alle jongevrouwen om op te staan en hun licht te laten schijnen, ‘opdat het een standaard voor de natiën zal zijn.’⁵

‘Een standaard is een eenheidsmaat waaraan men precisie of perfectie afmeet.’⁶ Wij moeten een voor de hele wereld zichtbare standaard van heiligheid zijn! Het nieuwe, herziene boekje *Voor de kracht van de jeugd* bevat niet alleen de standaard om met precisie na te leven, maar ook de beloofde zegeningen als je dat doet. De woorden in dit belangrijke boekje zijn de standaard voor de wereld, en door naar deze standaard te leven zul je weten wat je kunt doen om meer op de Heiland te gaan lijken en gelukkig te zijn in een steeds donkerder wereld. Leef je naar de normen in dit boekje, dan kun je het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest genieten. En in deze huidige wereld heb je dat gezelschap nodig om essentiële beslissingen te nemen die bepalend zijn voor je toekomstig succes en geluk. Leef je naar die normen, dan kun je de heilige tempels van de Heer betreden en daar de zegeningen en macht ontvangen die jouw deel worden als je heilige verbonden sluit en nakomt.⁷

Toen onze dochter Emi een klein meisje was, hield ze mij zorgvuldig in de gaten als ik me klaarmaakte om naar de kerk te gaan. Als ze alles gezien had wat ik deed, kamde ze haar haar en deed haar jurk aan en dan vroeg ze me altijd om wat ‘straalsel’, zoals zij het noemde, op haar gezicht te doen. Met het ‘straalsel’ bedoelde ze de kleverige crème die ik gebruikte om rimpels te voorkomen. Ik deed de crème op haar wangen en lippen zoals ze wilde en dan glimlachte ze en zei: ‘Nu kunnen we gaan!’ Wat Emi niet beseftte is dat ze haar ‘straalsel’ al op had. Haar gezicht straalde omdat ze zo zuiver en onschuldig en goed was. Ze had de Geest bij zich. Dat kon je zien.

Ik wenste dat iedere jongevrouw hier wist en begreep dat je schoonheid — je ‘straalsel’ — niet in de make-up zit, de crème, of de laatste mode of nieuwste haardracht. Het zit in je persoonlijke reinheid. Als je naar de normen leeft en daarom het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest kunt genieten, kun je een enorme invloed in de wereld zijn. Jouw voorbeeld, ja, het licht in je ogen, zal anderen beïnvloeden die je zien ‘stralen’, en ze zullen

op jou willen lijken. Waar haal je dat licht vandaan? De Heer is het licht, en ‘de Geest verlicht ieder mens ter wereld die luistert naar de stem van de Geest.’⁸ Er komt een goddelijk licht in onze ogen en op ons gelaat als we dicht bij onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, leven. Zo krijgen we het ‘straalsel’. En trouwens, zoals je kunt zien, hielp het ‘straalsel’ niet echt tegen mijn rimpels!

De roep om ‘op te staan en je licht te laten schijnen’ is een oproep tot jullie allemaal om de wereld in een belangrijke kwestie voor te gaan — om de norm te verhogen — en deze generatie in deugd, reinheid en tempelwaardigheid te leiden. Als je iets in de wereld wilt betekenen, *moet je anders zijn dan de wereld*. Ik herhaal de woorden van Joseph F. Smith die hij tot de vrouwen in zijn tijd sprak: ‘Het is niet aan u om geleid te worden door de vrouwen van de wereld; het is aan u om (...) de [jonge] vrouwen van de wereld [te leiden] in alles wat (...) reinigend is voor de mensenkinderen.’⁹ Deze woorden zijn nog steeds waar. Als dochters van God zijn jullie geboren om leiding te geven.

Om in deze wereld leiding te geven heb je de leiding en het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest nodig, die je ‘alle dingen zal tonen die jij behoort te doen’¹⁰ wanneer je zijn leiding en ingevingen herkent en erop vertrouwt. En aangezien de Heilige Geest niet in onheilige tempels woont, moeten we allemaal eens kijken hoe het gesteld is met onze gewoonten en ons hart. We moeten allemaal wel iets veranderen — ons bekeren. Zoals de vader van koning Lamoni in het Boek van Mormon zei: ‘Ik zal *al* mijn zonden afleggen om U te kennen.’¹¹ Zijn wij, jij en ik, bereid om dat ook te doen?

Een groep jongeren in Queen Creek (Arizona, VS) besloot om op te staan en hun licht te laten schijnen, en de jeugd in hun omgeving te leiden volgens de normen die in *Voor de kracht van de jeugd* staan. Allemaal beschreven ze iets wat hun belemmerde of iets wat ze wilden veranderen in hun dagboek, en groeven vervolgens letterlijk een gat in de grond. Ze kwamen bijeen, scheurden de bladzijde uit hun dagboek en gooiden het in het gat in de grond, net zoals het volk van Ammon in het Boek van Mormon zijn oorlogswapens in de grond begroef.¹² Ze begroeven

die bladzijden en ze deden die dag allemaal een belofte om te veranderen. Ze bekeerden zich. Ze besloten op te staan!

Is er iets in jouw leven dat je moet veranderen? Je kunt het! Je kunt je bekeren dankzij het oneindige zoenoffer van de Heiland. Hij heeft het jou en mij mogelijk gemaakt om te veranderen, om weer zuiver en rein te zijn, en op Hem te gaan lijken. En Hij heeft beloofd dat Hij, als we dat doen, onze zonden en fouten niet meer zal gedenken.¹³

Soms lijkt het je misschien onmogelijk om je licht te laten schijnen. Je loopt tegen zoveel problemen aan die de bron van alle licht, die de Heiland is, kunnen blokkeren. Soms is het pad moeizaam, en af en toe lijkt het zelfs of een dikke mist het licht blokkeert. Dat was ook het geval met een jongevrouw, genaamd Florence Chadwick. Toen ze tien jaar was, ontdekte Florence dat ze talent had voor zwemmen. Ze zwom in 13 uur en 20 minuten over het Engelse Kanaal. Florence hield van uitdagingen en later deed ze een poging om vanaf de kust van Californië naar het eiland Catalina te zwemmen — zo'n 34 km. Op deze tocht werd ze na 15 uur zwemmen moe. Er kwam een dikke mist op die haar zicht op de kustlijn blokkeerde. Haar moeder voer in een boot naast haar en Florence zei tegen haar dat ze dacht dat ze het niet zou halen. Haar moeder en haar trainer moedigden haar aan om door te gaan, maar zij zag niets dan mist. Ze gaf het op, maar toen ze eenmaal in de boot zat, ontdekte ze dat ze was gestopt op slechts anderhalve kilometer van de kust van Catalina. Toen ze later werd geïnterviewd met de vraag waarom ze het had opgegeven, bekende ze dat het niet was vanwege het koude water of de afstand. Ze zei: 'De mist had me te pakken.'¹⁴

Ze deed later nog een poging en weer kwam er een dikke mist opzetten. Maar dit keer ging ze door en bereikte de kust. Toen haar gevraagd werd waarom het nu anders ging, zei ze dat ze tijdens de hele tocht, ook in de dikke mist, een beeld van de kust in gedachte hield.¹⁵

Voor Florence Chadwick was de kust haar doel. Voor een ieder van ons is de tempel ons doel. Jongevrouwen, blijf gefocust. Verlies je doelen niet uit het oog. Laat de dikke mist van zedelijke vervuiling en de misleidende stemmen van de wereld je niet van je doelen afhouden, van je normen, van het gezelschap van de

Heilige Geest, en van je waardigheid om heilige tempels te betreden. Houd het beeld van de tempel — het heilige huis van de Heiland — altijd in je gedachten en je hart.

Enkele weken geleden stond ik in de celestiale zaal van de Renotempel in Nevada (VS). Het licht dat de zaal binnenstroomde was stralend en dat werd nog versterkt door de kristallen kroonluchter die met haar vele uitgesneden kristallen het licht overal in heldere regenbogen reflecteerde. Mijn adem stokte toen ik besepte dat de Heiland 'het licht en het leven van de wereld'¹⁶ is, en dat we *zijn* licht hoog moeten houden en reflecteren. *Wij* zijn de kleine kristallen die zijn licht reflecteren. Om dat te kunnen doen moeten we rein en vrij van het stof van de wereld zijn. Toen ik daar zo stond, hoorde ik in gedachte weer Moroni's oproep tot ons — de dochters van Zion: 'Ontwaak en verhef u uit het stof.'¹⁷ 'En [roer] de kwade gave niet aan (...), noch het onreine.'¹⁸ 'Ontwaak en verhef u (...), en bekleed u met uw pronkgewaden, o dochter van Zion (...) opdat de verbonden van de eeuwige Vader, die Hij met u, o huis Israëls, heeft gesloten, zullen worden vervuld.'¹⁹

De beloofde zegeningen van de tempel gelden niet alleen voor jullie maar voor alle geslachten. Als je de tempel tot doel stelt, zal je goede invloed tijd en plaats overstijgen, en het werk dat je doet voor hen die zijn overleden wordt de vervulling van profetie!

Tijdens de vorige conferentie werd ik zo blij toen ouderling David A. Bednar jullie uitnodigde om ijverig betrokken te raken bij je eigen familiegeschiedenis en tempelwerk voor hen die zijn overleden zonder de zegeningen van het herstelde evangelie van Jezus Christus.²⁰ Toen hij die uitnodiging uitsprak, sprong mijn hart op van vreugde. In de Leer en Verbonden lezen we over 'uitverkoren geesten die bewaard waren om in de volheid der tijden op aarde te komen en deel te nemen aan het leggen van de grondslag voor het grootse werk der laatste dagen, waaronder het bouwen van de tempels en het daarin verrichten van de verordeningen.'²¹ Dit is jullie tijd en jullie werk is begonnen! Dit is de tijd om tempelwaardig te zijn en een tempelaanbeveling te verkrijgen. Als jullie dit werk doen, worden jullie heilanden op de berg Zion.²²

Ouderling Russell M. Nelson heeft over jullie gezegd: ‘De invloed van jongevrouwen in de kerk zal, als een slapende reus, wakker worden, opstaan en de bewoners van de aarde inspireren als een geweldige kracht voor rechtschapenheid.’²³

Jongevrouwen, sta op en neem je positie in de heerlijke gebeurtenissen in die jouw toekomst en de toekomst van de wereld vorm zullen geven. Dit is de tijd!

‘Hoog op der bergen kruin, daar wappert een banier, kom, hoor naar de bazuin, de ware leer is hier!’²⁴ Jongevrouwen, jullie zijn de banier! Wees deugdzaam en rein, zoek het gezelschap van de Heilige Geest, begraaf je zonden en overtredingen, wees gefocust en laat de mist van zedelijke vervuiling je doelen niet blokkeren, wees tempelwaardig. Zorg dat je waardig bent om nu de tempel te betreden. Doe je ‘straalsel’ op! Ik getuig met heel mijn hart dat God leeft en dat Hij ons leven zal verlichten als we dicht bij zijn geliefde Zoon — onze Heiland, Jezus Christus, blijven. En ik bid dat wij, net zoals Moroni, zullen ‘op[staan] en [ons] licht [laten] schijnen, opdat het een standaard voor de natiën zal zijn!’²⁵ In de naam van Jezus Christus. Amen.

Noten

1. Leer en Verbonden 115:5.
2. Jesaja 2:3; 2 Nephi 12:3.
3. Gordon B. Hinckley, ‘Sterk en onverzettelijk standhouden’, *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggeevenden*, 10 januari 2004, pp. 20.
4. Oliver Cowdery, geciteerd in *Geschiedenis van Joseph Smith* 1:71, noot.
5. Leer en Verbonden 115:5.
6. Ezra Taft Benson, ‘Strengthen Thy Stakes’, *Ensign*, januari 1991, p. 2.
7. Zie Leer en Verbonden 109:22.
8. Leer en Verbonden 84:46.
9. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), p. 184.
10. 2 Nephi 32:5.
11. Alma 22:18; cursivering toegevoegd.
12. Zie Alma 24:17.
13. Zie Leer en Verbonden 58:42.
14. Zie Sterling W. Sill, Conference Report, april 1955, p. 117.
15. Zie Randy Alcom, “Florence Chadwick and the Fog,” epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. See also ‘Florence Chadwick’. In: *Encyclopedia of World Biography*, vol. 19 (2004): 64–66; ‘Navigation Information’ en ‘Swim Successes’, Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, bezocht op 27 maart 2012. Er bestaan meerdere versies van het verhaal over Florence Chadwick.
16. 3 Nephi 9:18.
17. Moroni 10:31.
18. Moroni 10:30.
19. Moroni 10:31.
20. Zie David A. Bednar, ‘Het hart der kinderen zal zich wenden’, *Liahona*, november 2011, pp. 24–27.
21. Leer en Verbonden 138:53–54.

22. Zie Obadja 1:21; Leer en Verbonden 103:9; en *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 508.
23. Russell M. Nelson, 'Daughters of Zion', *New Era Young Women Special Issue*, YW november 1985, p. 9.
24. 'Hoog op der bergen kruin', lofzang 5.
25. Leer en Verbonden 115:5.

Geloven, gehoorzamen, volharden

President Thomas S. Monson

Geloof dat het uiterst belangrijk is om sterk te zijn en trouw te blijven aan de evangeliewaarheden. Ik getuig dat het zo is.

Geliefde jonge zusters, de verantwoordelijkheid om jullie toe te spreken stemt mij nederig. Ik bid om hulp uit de hemel zodat ik optimaal gebruik kan maken van deze kans.

Slechts twintig jaar geleden waren velen van jullie nog niet eens aan je reis door het sterfelijk leven begonnen. Jullie waren toen nog in jullie hemelse thuis. Daar was je samen met hen die je liefhadden en begaan waren met jouw eeuwig welzijn.

Uiteindelijk brak de tijd voor je leven op aarde aan, dat zo essentieel is voor je vooruitgang. Er werden ongetwijfeld woorden van afscheid gesproken en uitingen van vertrouwen gedaan. Je kreeg een lichaam en werd sterfelijk; afgesneden van de nabijheid van je hemelse Vader.

Hier op aarde wachtte je echter een vreugdevol welkom. Die eerste jaren waren dierbare, bijzondere jaren. Satan had geen macht om je te verleiden want je was nog niet op de leeftijd van verantwoordelijkheid. Je was onschuldig voor God.

Al gauw kwam je in de periode die sommigen zien als 'de verschrikkelijke tienertijd'. Ik geef de voorkeur aan 'de fantastische tienertijd'. Wat een tijd vol kansen, wat een periode om groei en ontwikkeling door te maken, en vooral kennis op te doen en waarheid te zoeken.

Niemand zegt dat de tienertijd makkelijk is. Het is vaak een tijd van onzekerheid, met het gevoel dat je niet goed genoeg bent, en een zoektocht naar de juiste positie onder je leeftijdgenoten, pogingen om erbij te horen. Dit is een tijd waarin je onafhankelijker wordt — en misschien meer vrijheid wilt dan je ouders je willen geven. Het zijn ook topjaren voor Satan waarin hij je verleidt en zijn uiterste best doet om je van het pad af te brengen dat je terugvoert naar je hemelse huis, waar je vandaan bent gekomen, terug naar je dierbaren daar en naar je hemelse Vader.

De wereld om je heen is niet toegerust om je van de hulp te voorzien die je nodig hebt om deze vaak verraderlijke tocht te doorstaan. In onze huidige maatschappij zijn veel mensen van de veilige meerpalen losgeraakt en weggedreven uit de haven van vrede.

Losbandigheid, onzedelijkheid, pornografie, drugs, de negatieve invloed door leeftijdgenoten — dit alles en nog veel meer — kan ertoe leiden dat velen heen en weer geslingerd worden op een zee van zonde, en dat zij te pletter slaan op de puntige riffen van verloren kansen, misgelopen zegeningen en gebroken dromen.

‘Is er een veilige weg? Kan ik ontsnappen aan de dreigende vernietiging?’ Het antwoord is een welluidend *ja!* Ik geef jullie de raad: kijk naar de vuurtoren van de Heer. Ik heb het al eerder gezegd en ik zeg het nog eens: er is geen mist zo dicht, geen nacht zo donker, geen storm zo zwaar, geen zeeman zo verdwaald, of de lichtstraal van die vuurtoren kan redding brengen. Hij wenkt ons in de stormen van het leven. Die vuurtoren roept: *‘Hierheen naar de veiligheid. Hierheen naar huis.’* Hij zendt lichtsignalen uit die je gemakkelijk kunt zien en altijd zullen schijnen. Als we die signalen volgen, zullen ze ons terugleiden naar onze hemelse Vader.

Vanavond wil ik drie essentiële signalen van de vuurtoren van de Heer bespreken die een hulpmiddel voor je zijn bij je terugkeer naar de Vader die uitzielt naar jouw triomfantelijke thuiskomst. Die drie signalen zijn: *geloven, gehoorzamen, en volharden.*

Ten eerste noem ik het signaal dat fundamenteel en essentieel is: *geloven*. Geloof dat je een dochter van je hemelse Vader bent, dat Hij van je houdt, en dat je hier bent met een heerlijk doel — om jouw eeuwig heil te verkrijgen. Geloof dat het uiterst belangrijk is om sterk te zijn en trouw te blijven aan de evangeliewaarheden. Ik getuig dat het zo is.

Mijn jonge vriendinnen, geloof de woorden die je elke week uitsprekt als je het jongevrouwenthema opzegt. Denk na over de betekenis van die woorden. Ze bevatten de waarheid. Probeer de waarden die erin uiteengezet worden na te leven. Geloof, zoals het thema luidt, dat je, als je die waarden aanvaardt en ernaar handelt, voorbereid zult zijn om je gezin te sterken, heilige verbonden te sluiten en na te komen, de tempelverordeningen te ontvangen en de zegeningen van verhoging te genieten. Dat zijn prachtige evangeliewaarheden en door ze te volgen, zul je je hele leven en in het leven hierna gelukkiger zijn dan als je ze veronachtzaamt.

Aan de meesten van jullie zijn de evangeliewaarheden vanaf je kindertijd geleerd. Jullie zijn onderwezen door liefhebbende ouders en zorgzame leerkrachten. De waarheden die zij op jullie overdroegen hielpen je bij het krijgen van een getuigenis. Jullie geloofden wat je leerde. Hoewel dat getuigenis nog steeds geestelijk gevoed kan worden en kan groeien, wanneer je studeert, om leiding bidt en iedere zondag de kerkdiensten bezoekt, is het jouw taak om dat getuigenis in leven te houden. Satan zal uit alle macht proberen het kapot te maken. Je zult het je hele leven moeten verzorgen. Zoals de vlam van een helder brandend vuur zal jouw getuigenis — als het niet voortdurend gevoed wordt — tot gloeiende houtskool uitdoven en uiteindelijk helemaal afkoelen. Je moet dat niet laten gebeuren.

Als je naast je zondagsdiensten en doordeweekse activiteiten de kans hebt om aan het seminarie deel te nemen (of het nu ochtendseminarie of schooltijdseminarie is) doe dan je voordeel met die kans. Velen van jullie zijn al betrokken bij het seminarie. Zoals dat met alles gaat, hangt wat je aan het seminarie hebt af van je houding en je gewilligheid om te leren. Mogen jullie een nederige houding hebben en het verlangen om te leren. Ik ben heel dankbaar dat ik als tiener de kans had om aan het

ochtendseminarie deel te nemen, want het speelde een essentiële rol in de ontwikkeling van mijn getuigenis. Het seminarie kan je leven veranderen.

Enkele jaren geleden zat ik in een raad van bestuur met een prettige man die het voor de wind was gegaan. Ik was onder de indruk van zijn integriteit en zijn loyaliteit aan de kerk. Ik hoorde dat hij een getuigenis had gekregen en lid van de kerk was geworden dankzij het seminarie. Hij was getrouwd met een vrouw die al haar hele leven lid van de kerk was. Hij ging naar geen enkele kerk. Jarelang voelde hij er niets voor om met zijn vrouw en kinderen naar de kerk te gaan. En toen begon hij twee dochters naar het seminarie te brengen. Hij wachtte in de auto terwijl zij in de les zaten en daarna bracht hij hen naar school. Op zekere dag regende het en één van zijn dochters zei: 'Kom maar binnen, pap. Dan kun je in de gang zitten.' Die uitnodiging nam hij aan. De deur van het lokaal was open en hij begon mee te luisteren. Zijn hart werd geraakt. Hij nam de rest van het jaar samen met zijn dochters deel aan het seminarie, hetgeen uiteindelijk tot zijn doop leidde en levenslange toewijding aan de kerk. Laat het seminarie je getuigenis opbouwen en versterken.

Er zullen tijden komen waarin je moeilijkheden meemaakt die je getuigenis in gevaar brengen, of je zult het misschien verwaarlozen doordat je andere zaken belangrijker vindt. Ik smeeek jullie om je getuigenis sterk te houden. Het is jouw verantwoordelijkheid, alleen die van jou, om zijn vlam helder te laten branden. Het kost moeite, maar dat is moeite waar je nooit en te nimmer spijt van zult hebben. Het doet me denken aan de woorden van een liedje dat Julie Azevedo Hanks heeft geschreven. Met betrekking tot haar getuigenis schreef zij:

*In de wind van verandering,
omgeven door wolken van pijn,
bewaak ik het met mijn leven.
Ik heb de warmte nodig, en het licht.
Al raast de storm,
ik sta sterk in de stromende regen.
Ik zorg
dat de vlam blijft branden.¹*

Mogen jullie geloven en mogen jullie de vlam van je getuigenis helder brandend houden, wat er ook gebeurt.

Vervolgens, jongevrouwen, mogen jullie *gehoorzamen*. Gehoorzaam je ouders. Gehoorzaam de wetten van het land. Ze zijn ons gegeven door een liefdevolle hemelse Vader. Wanneer we de wetten gehoorzamen, biedt ons leven meer voldoening en is het minder gecompliceerd. We kunnen dan makkelijker met onze problemen omgaan. We ontvangen dan de door de Heer beloofde zegeningen. Hij heeft gezegd: 'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest; en in deze laatste dagen zullen de gewilligen en gehoorzamen het goede eten van het land Zion.'²

Je leeft maar één keer. Beperk daarom je problemen zoveel mogelijk. Je zult soms verleid worden door personen van wie je dacht dat ze je vrienden waren.

Enkele jaren geleden sprak ik met een lerares van de rozenmeisjes die me een ervaring vertelde die ze had met een jongevrouw in haar klas. Deze jongevrouw was keer op keer in de verleiding gebracht om het pad van de waarheid te verlaten en de omleiding van de zonde te kiezen. Onder voortdurende aanmoediging van een schoolvriendin had ze ten slotte ingestemd met zo'n omleiding. Het plan lag vast: ze zou haar ouders vertellen dat ze naar de activiteitenavond van de jongevrouwen ging. Ze was echter van plan daar net lang genoeg te blijven om opgehaald te worden door haar vriendinnen en hun vriendjes. Ze zouden naar een feestje gaan waar alcohol gedronken werd en waar het gedrag volkomen in strijd was met wat deze jongevrouw wist dat goed was.

De lerares had om inspiratie gebeden om al haar meisjes te kunnen helpen, maar in het bijzonder had ze voor dit meisje gebeden, dat zo onzeker leek in haar toewijding tot het evangelie. Die avond ontving ze de inspiratie om wat ze van tevoren gepland had te laten varen en met de meisjes te spreken over zedelijk rein blijven. Toen ze over haar gedachten en gevoelens begon te vertellen, keek de desbetreffende jongevrouw vaak op haar horloge om ervoor te zorgen dat ze de afspraak met haar vrienden niet mis zou lopen. In het verloop van het gesprek werd haar hart echter geraakt, haar geweten wakker geschud en haar vastberadenheid hernieuwd. Toen het geluid van een toeter

herhaaldelijk klonk ten teken dat ze op haar wachtten, negeerde ze dat. Ze bleef de hele avond bij haar lerares en de andere meisjes van haar klas. De verleiding tot een omleiding weg van het pad dat God goedkeurt, was afgewend. Satans werk was verijdeld. De jongevrouw bleef na toen de anderen al weg waren om haar lerares te bedanken voor de les en haar te vertellen hoe die haar had geholpen om iets wat misschien tragisch zou zijn afgelopen te vermijden. Het gebed van een leerkracht was verhoord.

Ik hoorde vervolgens dat deze jongevrouw, omdat ze het besluit had genomen om die avond niet met haar vrienden mee te gaan — die zo'n beetje de populairste jongens en meisjes van de school waren — vanaf die tijd werd genegeerd door de groep en maandenlang geen vrienden had op school. Ze konden niet accepteren dat ze niet wilde doen wat zij deden. Het was een heel moeilijke, eenzame periode voor haar, maar ze bleef standvastig en vond uiteindelijk vrienden met dezelfde normen. Nu, vele jaren later, is ze in de tempel getrouwd en heeft vier prachtige kinderen. Haar leven had er heel anders uit kunnen zien. Onze keuzes bepalen onze bestemming.

Lieve jongevrouwen, toets elke beslissing die je wilt nemen aan deze vragen: 'Wat gebeurt er dan met mij? Wat heb ik eraan?' En geef in je gedragscode geen voorrang aan de vraag 'Wat zullen anderen van me denken?' maar aan de vraag 'Hoe zal ik over mezelf denken?' Laat je leiden door die stille, zachte stem. Bedenk dat bij je bevestiging iemand met gezag zijn handen op je hoofd heeft gelegd en heeft gezegd: 'Ontvang de Heilige Geest!' Stel je hart open — stel je ziel open — voor het geluid van die stille, zachte stem die getuigt van waarheid. Zoals de profeet Jesaja heeft beloofd: 'Uw oren [zullen] het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop.'³

De vrije moraal is een trend van deze tijd. In tijdschriften en op de televisie zien we de idolen van het witte doek, de helden van het sportveld — idolen die veel jonge mensen willen nadoen — die Gods wetten negeren en pronken met hun zondige levenswijze, schijnbaar zonder nare gevolgen. Geloof het niet! Er komt een afrekening — een vereffening van de rekening. Voor elke assepoester slaat de klok eens twaalf uur — is het niet in dit

leven, dan toch in het volgende. De dag des oordeels komt voor iedereen. Ben je voorbereid? Ben je tevreden over je eigen prestaties?

Als iemand is gestruikeld op haar reis, dan beloof ik je dat er een weg terug is. Dat proces heet bekering. Onze Heiland is gestorven om jou en mij die gezegende gave te schenken. Hoewel het pad niet makkelijk begaanbaar is, is staat de belofte vast: De Heer heeft gezegd: 'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw.'⁴ 'En Ik, de Heer, denk er niet meer aan.'⁵

Geliefde jonge zusters, jullie bezitten de kostbare gave van keuzevrijheid. Ik smeed jullie om voor gehoorzaamheid te kiezen.

Ten laatste, mogen jullie *volharden*. Wat betekent volharden? Ik houd van deze definitie: *met moed weerstaan*. Je zult misschien moed nodig hebben om te geloven. Soms zul je moed nodig hebben om te gehoorzamen. Moed is beslist een vereiste om te volharden tot de dag dat je dit sterfelijk bestaan verlaat.

Ik heb door de jaren met veel mensen gesproken die tegen me zeiden: 'Ik heb zoveel problemen, zulke grote zorgen. Ik word verzwolgen door alle moeilijkheden. Wat kan ik doen?' Ik heb hun deze specifieke suggestie gedaan, en die doe ik jullie nu ook: zoek van dag tot dag naar leiding uit de hemel. 'Leven is moeilijk per meter, maar per centimeter gaat het beter!' We kunnen allemaal één dag getrouw zijn — en dan nog een en daarna nog een — totdat we een leven lang volgens de leiding van de Geest hebben geleefd, een leven lang dichtbij de Heer, een leven vol met goede daden en rechtschapenheid. De Heiland heeft beloofd: 'Vertrouwt op Mij en volhardt tot het einde, en gij zult leven; want aan hem die tot het einde volhardt, zal Ik het eeuwige leven geven.'⁶

Om die reden ben je naar dit sterfelijk leven gekomen, jonge vriendinnen. Er is niets belangrijker dan het doel waarnaar je streeft — eeuwig leven in het koninkrijk van je Vader.

Jullie zijn zeer geliefde dochters van jullie hemelse Vader, juist in deze tijd naar de aarde gezonden met een heilig en heerlijk doel. Jullie zijn bewaard voor dit moment. Er wachten jullie geweldige, heerlijke dingen als je maar gelooft, gehoorzaamt en volhardt. Dat dit jullie zegen mag zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus, onze Heiland. Amen.

Noten

1. Julie de Azevedo Hanks, 'Keeper of the Flame' *Treasure the Truth* (compact disc, 1997).
2. Leer en Verbonden 64:34.
3. Jesaja 30:21.
4. Jesaja 1:18.
5. Zie Jeremia 31:34.
6. 3 Nephi 15:9.